

Susan Johnson

„Fascinant...

Stilul său este exploziv!

Los Angeles Herald Examiner

PŪTEREA DRAGOSTEI

SUSAN JOHNSON

*PUTEREA
DRAGOSTEI*

Traducere de Delia Ana

**EDITURA ELIS
BUCUREȘTI
2003**

**TEHNOREDACTARE: CLAUDIA DOBRIȚOIU
COPERTĂ: ADRIANA IONIȚĂ**

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin EDITURII ELIS

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOHNSON, SUSAN**

**Puterea dragostei / Susan Johnson ; trad. Delia Ana. -
București : Elis, 2003**

ISBN 973-9199-77-1

I. Ana, Delia (trad.)

821-111-31=135.1

ISBN 973-9199-77-1

Tiparul executat sub comanda nr. 30 174

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI” S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001

Dragă Cititorule,

Robbie Carre a apărut în conștiința mea, cum s-a întâmplat cu majoritatea eroilor mei, printr-o imagine vizuală străfulgerătoare — în acest caz, trecând călare peste un câmp măturat de vânt, alături de răufăcătorul Harold Godfrey din *Dragoste interzisă (Outlaw)*. Mi-a captat interesul imediat, fiindcă mi-a adus aminte de bărbații tineri și frumoși pictați cu atâta viață de renaștentiști, de sălbăticia acestor bărbați și energia inepuizabilă stăvilită numai parțial.

Dar în *Dragoste interzisă* prezența lui Johnnie Carre era atât de pregnantă, în timp ce Robbie nu a apărut în scenă decât abia în capitolele finale ale cărții când familia Carre era pe punctul de a fi exilată.

Nu plănuisem ca el să intre în camera lui Roxane în noaptea dinaintea îmbarcării lor; el a fost, însă, cel care a preluat inițiativa. Și, cu toate că Roxane încerca să îi reziste, puterile lui de seducție erau deja legendare.

Robbie Carre se întoarce acum, sfidând statutul său de fugar, intenționând să o curteze și să o cucerească pe doamna inimii sale.

Sper că veți savura acest stil aprins de a face curte.

A voastră,

CAPITOLUL 1

Edinburgh, sfârșit de aprilie, 1705

— Robbie Carre s-a întors.

— Așa am auzit și eu. Întrebarea este: unde?

Cei doi bărbați vorbeau în șoaptă, cuvintele fiindu-le acoperite de sunetul muzicii, al conversațiilor și râsetelor ce se învolburau în jurul lor. Fiind oaspeți de onoare la o serată, abia găsiseră o clipă de liniște în mijlocul aglomeratei săli de dans, amândoi scrutând cu prudență încăperea în timp ce vorbeau.

Robbie Carre avea prieteni pretutindeni.

— Va veni după ea. Nu există nici o îndoială, murmură ducele de Queensberry.

Era un bărbat slab, oacheș, între două vârste, și se născuse cu o figură de conspirator.

— Nu are rivală.

Vorbele fuseseră șuierate pe un ton răgușit, palpabil lasciv, de ducele de Argyll, noul reprezentant guvernamental trimis de la Londra spre a îngenunchea Scoția.

Queensberry se întreba dacă gazda lor va putea zădărnici instinctele de prădător ale tânărului bărbat.

— Am auzit că e îndrăgostită, preciză el cu malițiozitate.

— Și? îi aruncă Argyll o privire insolentă lui Queensberry.

— Și înseamnă că poate vei dori să îți cultivi abilitățile de seducție — contesa de Kilmarnock e atât de ingenuă!... Văduvă după doi bărbați, având o grămadă de pretendenți, de la Indii la poli, s-ar putea dovedi o provocare formidabilă.

— Astfel premiul va fi cu atât mai dulce, a spus Argyll, urmărind cu privirea lui cenușie mișcările în pas de dans ale Roxanei Forrester de-a lungul sălii de bal.

— Fie ca blestemata familie Kilmarnock să putrezească în iad!

Trântind în urma sa ușa de la dormitor încât tablourile de pe pereții tapițați în mătase se clătinară, Roxane străbătu bogatul covor turcesc, smulgându-și tiara din părul coafat. „Au și tupeu!” Azvârlî podoaba de păr din diamante în partea cealaltă a camerei cu atâta furie încât aceasta se rostogoli de două ori până să se oprească.

— V-aș putea fi de ajutor? întrebă o voce profundă.

Răsucindu-se pe loc, scrută ungherele umbrite ale dormitorului său. Vocea insolentă era familiară, și o spaimă acută pusese stăpânire pe toate simțurile ei.

— Dumnezeuule mare, nu se poate să *fii* aici! exclamă ea, cu un ton șocat și îngrozit, ochii cercetând cu atenție conturul confuz al tânărului care stătea în scaunul ei aurit, în timp ce frustrarea și furia se disipau amintindu-și de enormul pericol care plana asupra șederii lui în Edinburgh. Casa este înțesată cu dușmani de-ai tăi!

Ca pentru a-i sublinia exclamația, pe fereastra deschisă pătrunse, de la etajul inferior, sunetul melodios al corzilor viilor, urmat de numeroasele voci împreunate într-un cor ce evoca cunoscuta baladă scoțiană a lui Muirland Willie.

— Ca și Muirland Willie, am venit pentru tine, a spus Robbie, în continuare într-o postură nemișcată, plimbându-și ochii în josul costumației elegante a contesei. Îți dai seama cât de mult a trecut?

— Nu suficient de mult. Nu ești în toate mințile, Robbie.

Își întoarse privirea în timp ce se îndrepta spre fereastră.

— Te vor spânzura dacă te găsesc aici! continuă ea trântind fereastra și acoperind-o cu draperiile verzi de catifea, îndreptându-se apoi spre următoarea fereastră. Trebuie să pleci.

— Mă gândeam să îți țin companie la noapte, spuse el ridicându-se grațios din scaun.

— Nu! Nici măcar să nu te gândești la asta, exclamă ea, vorbele-i terminându-i-se cu o vibrație șuierată deoarece el își făcu apariția din umbră — înalt, suplu, frumos, cu părul curgându-i

în onduleuri roșcate până pe umerii îmbrăcați în jacheta de piele. Nu pot face asta, Robbie, șopti depărtându-se de el, ca și cum distanțarea ar fi putut să îi domolească bătaile năvalnice ale inimii.

Cât de minunat era, de o frumusețe răpitoare, îmbrăcat în piele ca un luptător păgân, mai înalt decât și-l amintea ea, mai lat în umeri, de parcă s-ar fi împlinit în luna în care fuseseră separați, cu toată forța tinereții sale intense!...

— M-am gândit la tine în fiecare secundă a lunii care a trecut, spuse el apropiindu-se de ea de-a lungul covorului, imun la senzația de pericol care o teroriza pe ea. Am numărat orele...

— Nu, Robbie, exclamă ea dintr-o răsuflare, retrăgându-se, muzica din depărtare reamintindu-i de sutele de oaspeți de la etajul de jos, mulți dintre ei periculoși. Nu spune asta, nu pretinde că totul este în regulă când, de fapt, nu este. Este îngrozitor de *în neregulă*, continuă privind cu spaimă la ferestrele acoperite cu draperii de parcă ar fi putut fi zăriți prin catifeaua densă. Trebuie să pleci *chiar* în acest moment!

El clătină din cap atât de lent încât părul său lung de-abia se ondulă în lumina lumânării.

— Regret, murmură el, îndreptându-se către ea. Rămân!

— Atunci unul din noi trebuie să fie rezonabil, replică ea scurt, într-un mod în care ar fi vorbit unui copil recalcitrant. Oricum, trebuie să mă întorc jos, altfel mi se va simți lipsa. Sunt gazda acestei serate politice, continuă ea încercând să își țină cumpătul în fața avansului evident al tânărului.

— Reptila de Queensberry este la fel de fermecător ca întotdeauna? sunară firesc cuvintele proscrisului conte de Greenlaw, ca și cum nu ar fi fost la doar un etaj distanță de dușmanul său de moarte.

— Da... nu... — se dădu ea un pas înapoi, apoi încă unul. Opaamne, Robbie, doar știi cum este el!

— Plin de malițiozitate gentilă. Zâmbind în timp ce îți străpunge inima cu cuțitul, continuă Robbie observând distanța scurtă

rămasă între spatele contesei și zid. Va trebui să vedem ce e de făcut pentru a-i înfrânge aroganța.

— Nu *noi*, Robbie, îl corectă ea.

Descoperind că retragerea sa este blocată, își propti palmele pe lambriurile din lemn de cireș și încercă să se mențină neclintită față de bătăile violente ale inimii sale. Trupul înalt, vânjos, al lui Robbie Carre era mult prea aproape, iar amintirea și implicațiile acelei apropieri o făceau să tremure.

— Te rog, Robbie, pleacă! se auzi vocea ei sufocată de emoție.

— Nu pot. Aș vrea să pot, zise el stând în nemișcare, cu o expresie gravă. Dar ultima lună a fost cea mai lungă din viața mea.

— Te rog, Robbie, fii rezonabil! În câțiva ani vei uita că toate astea s-au întâmplat vreodată.

— Te referi la dragostea noastră, la *noi* ?!

— Nu poate fi vorba de *noi*, Robbie. Vrei să încep să îți înșir toate motivele? Primul ar fi că cei cinci copii ai mei ar deveni niște paria dacă aș fi văzută cu tine, accentuă ea, sprâncenele apropiindu-i-se de teamă. Și toate celelalte o mie de motive care nici nu mai contează.

— Mergi atunci, spuse el plin de farmec suav și înțelegeră, răsucindu-se ușor într-o parte astfel încât corpul lui să nu îi mai blocheze plecarea. Vom vorbi mai târziu despre toate astea.

— Nu există *mai târziu*, Robbie. Nu înțelegi?

Rudele ei, dobândite în urma căsătoriei cu Jamie Low, o avertizaseră că intenționau să își protejeze cei patru nepoți de pângărirea familiei Carre. Familia Erskine, a celui de-al doilea soț al său, Kilmarnock, pur și simplu o amenințaseră că o aruncă în Tolbooth dacă mai vorbea cu oricare dintre cei din familia Carre. Doreau ca nimic să nu umbrească șansele singurului moștenitor al Kilmarnock-ilor, Angus, de a primi un rang de pair din partea englezilor.

— Vom avea grijă ca nimeni să nu ne vadă împreună.

— Asta nu e posibil, Robbie. Cei din familia Erskine sunt suporterii înveterați ai lui Queensberry. Nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să-ți vadă întreaga familie târâtă și spintecată chiar în curtea castelului lor.

— De ce ar bănuie ei că m-am întors?

— Deoarece ești un Carre încăpățânat!...

— Mai curând unul cu sângele aprins, spuse el cu un zâmbet larg. Cât de repede poți să te debarasezi de oaspeții tăi?

— Robbie! scânci ea. Ascultă-mă!

— Scumpa mea, o liniști el, mângâindu-i cu gingășie buzele cu vârful degetului. Am auzit fiecare cuvânt. Acum fii o gazdă amabilă pentru toți trădătorii sângeroși de jos și eu te voi aștepta aici până când vei reveni. Nimeni nu știe că sunt în țară.

Se aplecă astfel încât ea îi simți respirația caldă pe față, apoi buzele lui le atinseră pe ale ei, într-un sărut reținut, un sărut delicat ca un fluture, plin de politețe și afecțiune.

— Deci ești în siguranță, și copiii tăi sunt în siguranță, șopti el, buzele-i pline coborându-i pe umerii ei acoperiți cu mătase, trăgând-o mai aproape. Așa, acum e mai bine.

Îi simțea în pântec toată excitarea, pielea neagră și mătasea mov frecându-se una de alta în undulații mici — invitație, ademenire, amintirea potentă în extraordinarul impuls îndepărtat. El murmură din adâncul gâtului — jumătate murmur, jumătate suspin, semn al paradisului regăsit după luni de sălbăticie. Pe măsură ce se apleca spre corpul ei moale, voluptuos, sărutul lui se transforma subtil, se aprofunda, gura lui forțându-se imperceptibil spre a ei, spre a i-o deschide, limba lui explorând cu delicatețe, gustând, ajungând până departe în gura ei, preludiu la oferta și mai ademenitoare a trupului său viril lipit strâns de al ei.

O căldură incendiară se aprinse în ea, într-o reacție imediată, extremă, atât de tulburător zbatându-se cu amintirea și nevoia într-un suspin, un sunet moale, jos, animalic, care dete glas dorinței arzătoare ce fierbea în toate simțurile sale.

— O lună este prea mult, șopti el, frecându-se de ea, apucându-i în mâini fusta și ridicându-i-o.

Intrând în panică în urma senzației de aer rece de pe coapse, își smulse gura într-o parte, brusc, ridicându-și mâinile pentru a-l respinge.

— Nu! Te rog, Robbie, nu.

Imun la rugămintile ei, îi recaptură gura, presiunea mâinilor ei fiind nesemnificativă în fața forței sale. Ca un bărbat care își reclamă ce e al său, îi înfieră buzele cu un sărut acaparator, posesiv, care îndeparta orice rațiune, și aduse vibrația din dreptul coapselor ei până la fervoare, făcând-o să uite de orice altceva în afară de o dorință nestăpânită.

Amândoi erau fără suflare, când el i-a dat drumul în cele din urmă. În timp ce costumul său din piele era întins din cauza erecției, îi trebuiră câteva răsufări adânci pentru a-și controla impulsurile năvalnice.

— Mergi acum, șopti el. Dar să nu lipsești prea mult.

Tremurând, se agăță de Robbie, spaima și haosul punându-i stăpânire pe creier, sentimentul dat de corpul masculin puternic, ademenitor, tentând-o atât de mult!... — ca și excitarea lui. Și, știind ce poate el să o facă să simtă, cât de nesățioase sunt apetitul și vigoarea lui sexuală, se întreba dacă, într-adevăr, este în stare să îi părăsească, fie și pentru scurt timp.

Dar supraviețuise ca văduvă într-o lume a bărbaților deoarece arareori lăsa impulsurile să îi domine considerațiile de ordin practic. Inspirând pentru a-și calma susceptibilitățile amețitoare, stăpânindu-și imboldul de a se supune chemărilor nestăvilite, își înălță capul din pieptul bărbatului și îi privi fix ochii negri.

— Dragă Robbie, dacă permit asta, îmi pun copiii în primejdie. Oricât de mult mi-aș dori să fac dragoste cu tine, nu pot.

— Crezi că am venit din Olanda numai pentru atât? Nu trebuia să fac atâta drum numai pentru sex.

— Înțeleg, recunosc ea. Dar cum poate fi vorba de mai mult, cu toate limitările ce îmi sunt impuse? Și nu trebuia să îmi scrii, cu toți spionii lui Queensberry prin preajmă.

El se dădu cu jumătate de pas în spate, scrutând-o cu o privire feroasă de inchizitor, toată grația și farmecul dispărându-i de pe față.

— Scrisoarea a fost trimisă prin Roxburgh. Vrei să spui că *el* este suspectat acum? Cred că ți-ai găsit pe altcineva. Asta cred! continuă el pe un ton aspru până la limită.

— Te înșeli, îi răspunse ea cu răceală. Toată lumea este suspectă, deoarece recompensele de la Londra s-au mărit foarte tare. Și am dormit singură în ultima lună, dacă într-adevăr vrei să știi.

Zâmbetul îi apăru imediat pe chip, inexprimabil de cald, ca o rază diamantină de soare după o furtună.

— Singură? Pentru mine? Sunt onorat!

— Nu trage concluzii pripite, îi replică ea aspru, sâcâită de acuzațiile lui, nefiind dornică să-i ofere explicații detaliate în privința a ceea ce era adevărat, și ce nu. De când ai plecat în Olanda am fost ocupată încercând să îndepărtez ghearele rudelor mele prin alianță de pe copii. Nu mi-a mai rămas timp să-mi invit bărbați în pat.

— Abia am sosit în Edinburgh, și spionii nu au apucat să îmi trimită încă rapoartele, spuse el pe un ton împăciuitor, cu înțelegere față de ieșirea ei, acum că gelozia îi fusese stinsă, și reprimându-și un zâmbet de satisfacție. Deci copiii tăi sunt în siguranță.

— Pentru câtă vreme? întrebă ea pe când se retrăgea înapoi, fiind hotărâtă să reziste tentației lui primejdioase.

El ar fi putut să o oprească dar o lăsă să plece, întorcându-se pe jumătate pentru a-i urmări mișcarea.

— Să nu te găsească aici când mă întorc! comandă ea cu un ton rezervat, reintrând în pielea contesei de Kilmarnock. Nu pot să mă întâlnesc cu tine.

El nu replicase nici măcar cu o înclinare a capului, dar simțise cum vibrase ea când se sărutaseră.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, ea se răsuci și îl privi în ochi, cu pumnii strânși de-o parte și de alta a corpului său.

— Blestemat să fii, Robbie, nu poți avea chiar tot ce îți dorești!

— Dar nici nu vreau totul, murmură el. Te vreau doar pe tine.

Apucându-și în grabă tiara de pe covor, lovi podoaba de păr bătută în diamante stralucitoare de palma sa, agitată, scoasă din minți de nevoile ei aflate în conflict, în timp ce tânărul impertinent îi zâmbea.

— Nu e un joc, Robbie, se semeți ea, dar privirea ei violetă îi trăda sentimentele. Nu sunt disponibilă — pentru o serie de motive pe care nu le-ai înțelege.

— Înțeleg perfect. O să am grijă de tot.

— Dacă nu vei fi spânzurat între timp.

— Proprietățile ne vor fi returnate până la sfârșitul toamnei, replică el, netulburat de amenințarea din vocea ei. Ți faci prea multe griji.

— Iar tu nu îți faci suficiente, replică ea aranjându-și cu mare atenție tiara peste buclele roșcate în oglinda de la masa de toaletă. Trebuie să mă gândesc la copiii mei, nu numai la nevoile mele camale. Îmi pare rău, adăugă ea tăios, de parcă tonul ei susținut ar fi conferit forță deciziei sale. Nu pot să mă implic într-o relație cu tine.

Întorcându-și fața de la oglindă, își aranjă printr-o smucitură faldurile fustei, privi la tânărul conte de Greenlaw timp de o secundă și apoi, în foșnet de mătase mov, părăsi încăperea.

CAPITOLUL 2

Deplasându-se ușor de-a lungul coridorului mochetat, își putea auzi inima bătând ca o tobă, sunetul ei ajungându-i ca un ecou la urechi, în timp ce căldura pe care o simțea îmbujorându-i fața indica în același timp groaza, patima și plăcerea provocate de revederea lui Robbie. *S-a întors la mine așa cum mi-a spus că va face, gândi ea, — și atât de repede!* Un zâmbet imposibil de reprimat îi apăru pe buze la gândul farmecului și impetuozității lui înflăcărate.

Îi fusese atât de dor de el în luna ce trecuse, atât de dor...

Ceea ce observaseră și o parte din prietenii ei. Nu că ar fi înțeles absența cui o afecta, dar realizau că și-a pierdut interesul față de turma obișnuită de bărbați ce roia în jurul ei.

Din nefericire, corespondența prin Roxburgh le fusese interceptată, soacra sa Erskine fiind ultragiată de corespondența lui Robbie cu ea, iar prăpastia între dorințele Roxanei și realitate se mărise.

Surprinzându-și în mers imaginea într-o oglindă, ajunsese brusc la o concluzie. Imaginea din oglindă era cea a unei fete îndrăgostite până peste urechi — cu pielea luminoasă, ochii strălucitori, răsuflarea tăiată de pasiune. Pieptul i se ridica în cadența grăbită a pașilor, iar vibrația ce o simțea între picioare se diminuase doar foarte puțin. *O dragoste rușinoasă nu este posibilă, reflectă ea, făcând o ușoară strâmbătură de dezamăgire.* Cu toate astea, chiar și considerentele politice cele mai neîndurătoare puteau fi trecute cu vederea. Robbie era mult, mult, prea tânăr pentru iubire.

— Aici erai, se auzi o voce abrazivă de femeie.

Răsucindu-se în loc, Roxane o observă pe soacra sa, Erskine, urcând pe scări, cu fața ei slabă, îngustă, acum de un roșu aprins datorită efortului depus la urcare.

— Argyll... întreabă... de tine, icni matroana cea vârstnică, oprindu-se să-și tragă răsuflarea. Consider... că ar trebui să știi mai bine... că nu e cazul... să-ți neglijezi oaspeții.

Roxane se întreba adesea cum reușea femeia aceasta să-și mențină trupul veștejit în viață.

— Aveam nevoie de un moment de liniște.

— Fii amabilă să îți minte... care îți sunt îndatoririle, sună acidă vocea contesei-mamă Kilmarnock. Fiul lui Kilmarnock are nevoie de patronajul Curții... iar Queensberry și Argyll sunt vitali pentru... acest patronaj.

— Sunt foarte conștientă de asta, Agnes. Și chiar dacă nu aș fi, precizările tale constante mi-au gravat de mult asta pe ficat...

— I-am spus lui Kilmarnock că face o greșeală căsătorindu-se cu tine, dar nu a vrut să asculte, împrășcă ea, cu aceeași veșnică mitocănie când venea vorba de mariajul fiului său. Acum e timpul să îți faci datoria față de familia Erskine și de nepotul meu, sau voi avea grijă ca Angus să îți fie luat și crescut într-o casă cu frica lui Dumnezeu.

— Excepție făcând aranjamentul meu din timpul căsătoriei, care nu permite asta, replică cu răceală Roxane.

Dar plusa și era conștientă de asta; familia Erskine avea destulă influență la Curte pentru a obține victoria în orice luptă legală neclară.

— Nu cred că ai vrea să pui la bătaie bucata aia de hârtie, preciză acru bătrâna. Și-acum, ține minte, lui Argyll îi plac femeile docile.

— Ce vrea să însemne asta? replică Roxane cu un tremur de furie greu reprimată în acel singur cuvânt.

— Înseamnă că mă aștept de la tine să fii docilă, nora mea cea țâfmoasă, spuse contesa-mamă cu o voce rece ca gheața. În orice privință va fi necesar.

Ce simplu ar fi să o împing pur și simplu pe scări, se gândi Roxane, dar impulsul acesta fu stopat de strictetea morală adunată într-o viață. Dar este al naibii de tentant; mă întreb dacă sacul ăsta de oase bătrâne ar exploda într-un nor de praf la impact.

— Voi fi politicoasă cu Argyll, dar datoria mea față de familia Erskine se oprește aici. Sper că avem aceeași noțiune despre

politețe. Și, dacă nu îți place, voi fi bucuroasă să îți spun tânărului duce că faci pe codoașa la vârsta ta.

— Nu îți recomand să mă iei peste picior, domniță. Și să nu crezi că, sub diverse forme, codoșlăcul nu a contribuit la sporirea unei averi aristocratice. Voi fi cu ochii pe tine, deci asigură-te că vei fi suficient de amabilă cu noul reprezentant al reginei.

Făcută șah-mat din nou, Roxane observă cu amărăciune poziția în care fusese pusă de la descoperirea scrisorii lui Robbie. Dar asta nu însemna că trebuia să-i dea acestui balaur bătrân satisfacția de a crede că a câștigat disputa.

— Voi lua în considerare ce ai spus, replică Roxane, continuând să coboare scările. Dar în locul tău, Agnes, nu mi-aș forța norocul. Dacă o femeie de vârsta ta s-ar împiedica și ar cădea pe scările astea, cine știe ce și-ar putea rupe.

Acum simțea ea satisfacție văzând cum vrăjitoarea cea bătrână își încheștase ambele mâini de balustradă. Roxane își îngădui un ușor zâmbet triumfător, chiar dacă se muștra pe sine pentru o astfel de ieșire răutăcioasă.

Dar nu se putu bucura prea mult de victoria sa, minoră de altfel. La numai câteva minute după ce intră în sala de bal, se trezi față în față cu ducele de Argyll, braț la braț cu soacra ei zâmbitoare.

— Ducele îmi zice că fratele tău, Colter, a servit cu cinste în subordinea lui la postul din Olanda, rosti contesa-mamă mișcându-și lent evantaiul la brațul ducelui, aruncându-i acestuia un zâmbet cald, urmat de o privire fixă către Roxane. Sunt sigură că ai o groază de întrebări pe care ai vrea să i le pui despre Colter. Kilmarnock îmi spunea adesea cât de apropiați sunteți, draga mea, zise ea. A, văd că lady Frances îmi face semn, continuă cu ipocrizie. Îmi pare rău că trebuie să plec, Argyll, dar sunt sigură că Roxane te va întreține în lipsa mea.

În timp ce ducele se apleca deasupra mâinii bătrânei, Agnes îi aruncă lui Roxane o privire insistentă.

— Nu este foarte subtilă, râse Roxane în timp ce soacra sa se îndepărta. Iar eu nu mai sunt în deplin acord cu Colter de când a plecat să slujească la Marlborough.

— Și patrioată, și frumoasă în același timp, murmură John Campbell, privindu-și gazda cu ochi de prădător. Curtea reginei nu te atrage în nici un fel?

— Nu am nevoie de banii ei.

— O lovitură directă, zâmbi el cu curtoazie. Ar trebui să mă simt ofensat.

— Vă rog, nu e cazul... — și eliberați-mă din proiectele soacrei mele.

— Dar astfel și propriile-mi proiecte ar fi ciuntite.

— Pe soția dumneavoastră nu o deranjează? se interesă Roxane în treacăt.

— Nu i-am cerut părerea.

— Înțeleg.

Urmă o mică pauză, timp în care tânărul duce își umplu sufletul cu imaginea femeii cu părul ca de foc din fața sa. Această frumusețe neîntrecută era și mai uimitoare privită de aproape.

— Pot să vă pun o întrebare directă? zise el în timp ce observa aura senzuală a strălucirii ei.

— Aș prefera să nu o faceți.

— Dar dacă simt nevoia să o fac?

— Aș fi nevoită să fiu evazivă, *my lord*.

El zâmbi. Deja general de brigadă la douăzeci și cinci de ani, înțelegea atacul tactic mai bine decât oricine.

— Probabil că parlamentul va fi în sesiune aproape toată vara. Vă place să navigați?

— Numai cu prietenii.

— Atunci trebuie să devenim prieteni, concluzionă el cordial. Aud că familia Erskine speră să obțină un rang englez de conte.

— Și eu sunt mijlocul de obținere al acestui loc în Camera Lorzilor? observă ea sardonice.

El scutură din umeri, făcând epoleții să tremure.

— Să spunem doar că, în calitate de reprezentant guvernamental, am o mare influență în mai multe domenii, incluzând și locurile din Camera Lorzilor, roști el cu un zâmbet deschis, cald. Sunt convins că putem ajunge la o înțelegere.

— Prefer să păstrez distanța față de toată familia Erskine.

— Nu doriți un titlu de conte pentru fiul dumneavoastră?

— Nu, dacă prețul este însăși independența mea.

— Aș putea să descurajez cu ușurință implicarea lui Agnes, replică el receptiv, cu o voce plină de solitudine. Ați dori să o vedeți plecată la țară?

Roxane zâmbi vag.

— Mă uimiți, *my lord*, cu etalarea puterilor duranevoastră. Regina a fost generoasă.

— Nu aveam nici un dubiu privind valoarea mea în fața Curții când am solicitat această poziție de reprezentant guvernamental.

— Beneficiați de *carte blanche*?

— Aproximativ. Cu siguranță într-o măsură suficientă pentru a o trimite pe Agnes la proprietatea ei de la țară dacă mi-ați cere-o, spuse el cu insinuare proeminentă.

— Mă ispitiți, Argyll, măcar și pentru faptul că astfel aș putea să o anihilez pe soacra mea cea malițioasă.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, draga mea Roxane, în orice sarcină mi-ați cere să o îndeplinesc. Rostiți doar un cuvânt.

Ea înțelese, în cele câteva minute de conversație cu capul clanului Campbell, cum își dusese el la bun sfârșit planul nu numai de a-l readuce pe Queensberry înapoi în guvern împotriva dorinței reginei, dar și de a dobândi puterile extinse cu care fusese investit de Majestatea Sa, Regina Anne. Avea un farmec încântător și era domc de a face orice era necesar în a-și îndeplini obiectivele. Fiind un novice în plan politic, nu era însă nici naiv, nici neexperimentat în arta diplomației. Oferta sa de eliberare de sub dominația soacrei sale era extrem de persuasivă.

— Am să reflectez la asta, *my lord*, răspunse ea întorcându-se alene, etalându-și propriile-i talente persuasive îndelung ascuțite după ani întregi de evitare acerbă a avansurilor primite de la oameni influenți, obișnuiți în a obține ce își propun.

— Aș putea să vă obțin acceptul pentru un dans popular, *my lady*, în timp ce vă gândiți la propunerea mea? întrebă el, mulțumit de progresul făcut.

Era luna mai și lungile sesiuni ale Parlamentului urmau să se prelungească de-a lungul verii până în toamnă. Nu avea nevoie să se grăbească. Rezistența încântătoarei Roxane va ceda în cele din urmă persuasiunii sale.

CAPITOLUL 3

— Zâmbești, remarcă Douglas Coutts, privindu-l pe tânărul care își riscase viața prin reîntoarcerea în Scoția. Probabil că ai și văzut-o deja.

— Așa este, și e la fel de frumoasă ca întotdeauna, rosti Robbie intrând în urma bărbatului în biroul apartamentului Carre.

Lăfăindu-se doar într-o cămașă și bretele, după ce își scosese jacheta de piele, nu avea figura unui proscris urmărit.

— Roxie este gazda lui Queensberry și Argyll în seara asta, pentru nesuferiții ăia de Erskine. Mi-a trecut prin minte să trag două gloanțe prin ferestrele sălii de bal, spuse el amuzat, dar nenorociții se mișcă încontinuu, iar împrejurimile sunt înțesate de gărzi.

— Ești inconștient fie și doar pentru faptul că te-ai arătat în grădini, îl certă Coutts așezându-se față-n față cu Robbie, lângă șemineul unde ardea un foc mic care îndepărta răcoarea serii de primăvară. Atât Argyll, cât și Queensberry se deplasează numai în mijlocul unei întregi brigăzi de scoțieni și a unei trupe de spadasini !

— Ca probă a înaltei stime de care se bucură, vorbi Robbie târăgănat, înclinându-se spre a-i oferi vizitatorului său un pahar de whisky.

— Represaliile ar fi severe dacă ei ar fi asasinați, îl avertiză avocatul familiei Carre. Teama asta îi ține mai curând în viață decât gărzile. Așa că nu fii nesăbuit — îl certă el zâmbind ușor, ridicându-și paharul la gură — astfel încât să o faci pe draga de Roxie pentru a treia oară văduvă.

— Să închinăm pentru asta, își ridică Robbie paharul către omul care coordona apărarea familiei Carre împotriva acuzației de trădare ce li se adusese. Deși pot spune că este cam timidă în momentul ăsta.

— Are motive întemeiate, a spus Coutts, cunoscând întreaga situație a statutului fluid al alianțelor politice. Fii prudent. Nu m-aș mira ca familia Erskine să fi pus informatori în casa ei.

— Întotdeauna sunt prudent — clipi Robbie — sau cel puțin bine înarmat. Acum povestește-mi despre ultimele demersuri de la Curtea Civilă, privind cazul nostru.

— Ai adus documentele pe care ți le-am solicitat?

— O tolbă plină, răspuse Robbie tolânindu-se mai bine și privind atent către vizitatorul său, pe sub sprâncenele lungi și negre. Fiecare cont al fiecărui negustor și reprezentant de vază din Scoția, împreună cu scrisorile ce pledează pentru eliberarea fondurilor respective.

Oamenii în cauză erau victimele falimentului financiar atâta timp cât facturile lor nu erau acoperite de fondurile avute în conturile de la banca Carre din Rotterdam.

— Chiar și Queensberry este afectat, dacă vrei să știi, observă Coutts cu un început de zâmbet. A investit puternic în ultimul transport de vin de la Bordeaux.

— Nu suficient pentru a compensa confiscarea proprietăților noastre, totuși, replică Robbie aspru. În ce mă privește, aș prefera să ne recompenseze prin sângele lui.

— L-ai răni și mai mult dacă l-ai aduce în sapă de lemn, dragul meu. Cel mai mare viciu al lui este vanitatea.

— La fel ca și în cazul lui Argyll. Am auzit că s-a vândut scump dragii noastre Curți.

— Și a obținut ce a dorit. Rangul său de reprezentant guvernamental e un caz de *pis aller*. Toți ceilalți magnați politici experimentați nu sunt acceptați nici de Curte și nici de Parlament. O să vedem ce se poate face.

— Depinde de cât de mulți bani este dispusă regina să plătească pentru a cumpăra voturile.

— Spre deosebire de ultima sesiune, se zvonește că banii sunt de așteptat de data asta. Godolphin i-a comandat lui Seafield să se concentreze pe restanțele la salarii și gratificații.

— Atunci Scoția este vândută, concluzionă Robbie cu un oftat adânc, în semn de dispreț. Mai sunt și patrioți care nu pot fi cumpărați?

— Mai puțini decât în sesiunea anterioară. Curtea recrutează sistematic din ce în ce mai mulți lacomi. William Setton cel tânăr, din Pitmedden, a fost cumpărat pentru o sută de lire pe an.

— Deci toți au devenit suspecti, în special Roxburgh.

— Într-adevăr. Poți vedea de cât de puțin e nevoie pentru unii. Au creat, de asemenea, noi locuri în Camera Lorzilor, cu o larghețe extravagantă pentru a sprijini interesele Curții.

— Pe toți dracii, înjură Robbie, uitându-se fix în resturile de whisky din paharul său. Chiar că este deprimant.

— Umblă bârfele că însuși Hamilton s-ar fi vândut.

Sprâncenele lui Robbie se ridicară încet arătându-i ochii mult prea cinici pentru vârsta sa.

— Întotdeauna a fost ahtiat după bani. Am auzit că agenții lui din Londra încercau să negocieze o afacere pentru el. Se pare că — și suspină când spuse asta — însuși marele patriot Hamilton are un preț^m.

— Integritatea celor din familia Carre este mai ușor de menținut, a spus Coutts conștient ca fiecare de cele necesare pentru a-și permite cineva să fie patriot. Bunurile familiei tale, odată recâștigate, îi vor menține pe cei din familia Carre în opulență. Nu veți fi puși în situația de a simți presiunea pe care o simt alții.

— Știu asta. Vorbind numai de flota noastră, și reprezintă o avere deosebit de mare. Ca să nu mai pomenim de noile depozite de tutun din coloniile americane, care se dovedesc a fi deosebit de rentabile.

— Exact. Deci nu aveți nevoie de banii englezilor. Chiar și cazul vostru înaintea Curții Civile ar trebui rezolvat cu un minimum de cheltuială, observă el cu acea cumpătare specifică unui avocat scoțian. Nu e necesară plata cooperării Curții Civile când, oricum, deții bogăția majorității scoțienilor în băncile voastre olandeze.

Robbie privi către ceasul de pe polița șemineului. Aranjându-se mai bine în scaun, își puse paharul deoparte zicând:

— Folosește banii Carre pentru a cumpăra toată loialitatea de care ai nevoie și dă-mi de știre cum pot să te ajut mai bine.

Apartamentul ăsta prezintă siguranță; servitorii sunt loiali. Orice mesaj ai dori să lași îmi va fi încredințat mie.

Ridicându-se, se duse către un cufăr de lângă perete.

— Ieși pe ușa din spate la plecare. Holmes te va conduce prin hoi.

Scotând o cheie din buzunar, deschise cufărul vopsit și luând pungile aduse de la Haga, i le înmână lui Coutts.

— Nu știi exact unde voi fi. Depinde de gradul de teamă al contesei.

— Și de amenințările celor din familia Erskine.

— Presupun, replică Robbie abrupt. La naiba cu mercantilismul lor. Lasă un mesaj la Holmes dacă ai nevoie de mine să forțez mâna cuiva sau să perii pe cei care au o loialitate ezitantă față de Scoția. Și vom păstra legătura.

— Fii prudent, Robbie. Moartea ta ar fi foarte profitabilă pentru Queensberry.

Un zâmbet scurt străfulgeră chipul frumos al contelui de Greenlaw.

— Nu am nici o intenție să mor acum, că am revenit lângă Roxie, accentuă el cu o privire răutăcioasă. Sau cel puțin, nu în sensul convențional. Ureează-mi succes cu iubita mea șovăitoare.

— Nu am nici un dubiu că vei avea tot succesul în ce o privește pe contesă. Însă, pe de altă parte, cei din familia Erskine se pot dovedi niște oponenti formidabili. Păzește-ți spatele. Sunt niște ticăloși mincinoși, slujitori ai fiecărui capriciu de-al lui Queensberry.

— Atâta timp cât nu se bagă în patul lui Roxie, nu mă aștept să îi întâlnesc... Te voi contacta mâine în cazul în care ai întrebări asupra documentelor pe care ți le-am adus. Îți doresc noapte bună. Serata lui Roxie trebuie să se sfârșească în curând.

— Ai grijă, Robbie, îl preveni Coutts.

Robbie Carre încă mai avea optsprezece ani și, chiar dacă de mult devenise un adult în toată firea, dotat și capabil, nu avea încă experiența unui uneltitor infernal ca Queensberry.

— Sunt înarmat până în dinți, Douglas, iar străzile din Edinburgh oferă obscuritate în timpul nopții, îl asigură el pe prietenul său. Dă-mi de știre dacă mai afli noutăți despre Johnnie. Fratele meu vorbea de o revenire, deși l-am descurajat. Elizabeth încă nu e sigură. Fiul lor nu are nici o lună.

Își fixă printr-o răsucire banduliera sabiei peste umeri și verifică rapid cât de repede iese din teacă, făcând lama de Toledo să strălucească. După ce își luă și cele două pistoale, pe care le înghesui în tocuri, își verifică stiletul din cizmă și, cu o mlădiere a trupului, își înclină capul în semn de „la revedere”.

— Ne vedem mâine.

Ușa se deschise și se închise atât de repede încât lui Coutts i se păru că pur și simplu dispăruse.

Un moment mai târziu, avocatul se ridică cu greu din scaunul său, suspinând și murmurând o rugăciune în tăcere către ceruri pentru siguranța lui Robbie Carre. Anglia juca un joc periculos pentru neutralizarea independenței Scoției. Viața oamenilor era vândută ieftin, în condițiile în care persoane extrem de neînduplecate făceau târgurile.

— Credeam că va trebui să-ți împarți patul cu Argyll în noaptea asta, murmură sardonice Robbie în timp ce Roxane intra în dormitorul ei, o oră mai târziu.

Stătea rezemat de perete, foarte aproape de ușă, cu brațele încrucișate pe piept, dar ochii săi negri nu aveau nimic din langoarea posturii sale.

— M-a urmat până sus, pe scări. Nu l-am invitat. Și nu ar fi trebuit să tragi cu urechea dacă te-a deranjat, replică ea, observându-i privirea provocatoare. (Și a continuat, de asemenea, cu o privire provocatoare.) Mai mult, după ce mi-am petrecut toată seara rezistând avansurilor ducelui, nu am chef de alte manifestări posesive masculine. Și, oricum, nu ar trebui să fii aici, termină ea continuându-și mișcarea către masa de toaletă.

— E căsătorit, dacă vrei să știi.

— Ca și doamna Barrett a ta. Și nu-mi spune că la tine era altă situație!

El se smulse de lângă perete.

— În fine... deși chiar așa a fost.

Grimasa lui acerbă era vizibilă în oglinda de deasupra șemineului.

— Nu-mi aduce aminte de ipocrizia masculină. Nu sunt dispusă să ascult în acest moment. Apropo, mama lui Kilmarnock face pe codoașa pentru interesele familiei Erskine. Am fost instruită să fiu amabilă cu Argyll în orice manieră ar solicita acesta.

— La naiba cu asta!

— Exact așa spuneam și eu, aprobă ea, de furie aruncându-și pantofii în partea opusă a camerei.

— Să mă feresc din calea ta? o tachină Robbie, acum că gelozia i se înmuiase văzând reacția ei referitor la duce.

Se opri în mijlocul camerei ca și cum i-ar fi așteptat răspunsul, în continuare fără să fi renunțat la armament — o priveliște aflată în neconcordanță cu dormitorul mățos, un spectru întunecat față în față cu damascul verde-gri și mobila aurită.

— Ai face mai bine. Nu ești pe lista lui Agnes de amanți utili, zise ea desprinzându-și un cercel de diamant din ureche și azvârlindu-l pe masa de toaletă. De parcă mi-ar păsa în vreun fel de cei din familia Erskine. Kilmarnock a fost un măgar inegalabil, și mi-am plătit cu vârf și îndesat datoriile față de această familie prin faptul că am fost nevoită să trăiesc cu el timp de doi ani.

— Condoleanțele mele.

— Ar fi trebuit să primesc soldă ca ostașii pentru supraviețuirea în această familie atât de mult timp, continuă ea aruncând cel de-al doilea cercel pe masă și, răsucindu-se către el, zâmbi pentru prima oară în acea seară. Cu puțin timp în urmă mi-a trecut prin cap să o împing pe Agnes în jos pe scări, continuă ea veselă. Probabil nu ai vrea să te înhăitezi cu o ființă reprobabilă ca mine.

— Nu ești singura care a luat în considerare varianta de a o împinge pe Agnes spre mormânt. Nu se spune că cei buni mor de tineri?

— Cu siguranță că zicala asta a fost formulată având-o pe ea în minte. Vrei să mă ajuți cu acest colier? mai zise ea întorcându-se cu spatele la el.

— Cu plăcere. Ți-am adus ceva care se va potrivi cu acest ornament.

Privi peste umăr către el.

— Nu trebuia, îi zise zâmbind. De fapt, nu ar trebui să fii deloc aici.

— Știu. De aceea nu am ieșit să îl pocnesc pe Argyll. Am fost circumspect — pentru tine, pentru copiii tăi... pentru familia Carre, pentru Dumnezeu și țară, a zis el rânjind. De ce e așa complicat? murmură el scoțându-și mânușile.

Degetele lui se mișcau calde pe pielea ei încercând să îi desfacă colierul, atingerea lui delicată evocând senzații de pasiune dincolo de orice limite, având în vedere circumstanțele.

— Acum pune-l pe-al meu în loc, spuse el dând drumul colierului pe masa de toaletă și împingând-o încet către pat.

Ea îl privi din nou, umplându-se de zâmbetul lui care îi ștergea pentru moment din memorie toate imaginile neplăcute ale încarcerării în care trăia.

— O sâ-mi placă? întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană capricios și lăsând să îi scape în voce un ton seducător.

— Cu siguranță.

Chiar și Johnnie, cunoscut pentru generozitatea sa, pusese sub semnul întrebării extravaganța acestei achiziții făcute de fratele său. Suspiniul Roxanei îi aduse pe față un zâmbet larg.

— Cele mai bune diamante trec prin Rotterdam...

— Probabil ca aici sunt toate diamantele din Rotterdam, intonă ea cu răsufarea tăiată, de-a dreptul stupefiată.

Pe covertura de pe pat strălucea un colier lat de diamante cu o margine graduală de diamante și mai mari, în centrul cărora

se afla un smarald imens pătrat. În acel colier elaborat se aflau nu mai puțin de două mii de diamante.

— Smaraldul se poate scoate pentru o broșă, dacă vrei, așa cum porțiunea centrală poate fi folosită ca tiară. E foarte funcțional.

— Toată lumea va ști că te-ai reîntors în oraș dacă voi purta asta.

— Atunci poartă-l numai pentru mine până când cazul nostru se soluționează la tribunal.

— E prea mult, Robbie. M-aș simți datoare.

— Ia-l ca pe un cadou din partea lui Queensberry, atunci. I-am reținut o mare parte din fonduri în băncile noastre din Olanda. Încearcă-l.

Încă mai ezita, având în vedere că era un colier foarte scump și nu o bijuterie oarecare de la un pretendent.

— Nu știu ce să fac.

— Să i-l dăruiesc doamnei Barrett? o tachină el.

— Probabil că nu, rânji ea. Soțul ei ar omorî-o din cauza colierului, sau mai curând ea ar divorța de el pentru a se căsători cu tine.

— O perspectivă terifiantă, observă în joacă Robbie.

— Înseamnă că nu ți-a cucerit inima.

El răspunse clătinând din cap:

— Inima mea a fost deja dăruită unei văduve scandalos de frumoase.

— A fost ca o haltă în viața ta, să înțeleg...

— Un mod de a petrece timpul până când am reușit să îți captez atenția.

— Și acum, când ai reușit, riscurile sunt îngrozitoare, replică ea cu gravitate.

— Să încui ușa.

— Nu trata totul cu atâta ușurință, spuse ea fixându-i ochii cu privirea ei violetă. E vorba de copiii mei aici.

— Nu am de gând să îi pun în pericol pe copiii tăi prin venirea mea aici. Am să plec odată cu apariția zorilor. Nu vreau decât să

te țin în brațe. Am venit aici, deoarece nu puteam să continui să trăiesc fără tine nici o clipă în plus, și nu am de gând să plec decât dacă vine Argyll și mă ia cu forța.

— Nu am de gând să mai accept în viața mea bărbați autoritari.

— Am să încerc să fiu mai supus, murmură el în timp ce își trăgea pistoalele din tocuri.

— Pune-le înapoi, îl somă ea alarmată. Chiar nu poți rămâne.

Dar ultimele vorbe le spusese târăgănat în timp ce îi urmărea mâinile mari cum așezau pistoalele pe birou.

— O să stau o oră și ceva. Mai bine du-te și încuie ușa.

Era desculță, în dresul mățos care i se vedea de sub veșmintele mov; cum stătea așa, în postura ei ezitantă, avea aspectul unei fecioare nesigure. Fără bijuterii, într-o îmbrăcăminte simplă, fără ornamente, arăta de cincisprezece ani, și pentru o clipă el și-a dorit să o fi cunoscut înaintea oricăror altor bărbați.

Dar imediat descalifică această noțiune romantică, fiind de prea mult timp un bărbat de lume ca să se preocupe de virginitate. O iubea pe ea, nu trecutul sau viitorul ei, nu faima sau reputația ei.

— Sau aș putea să încui eu ușa, adăugă el cu blândețe, scoțându-și banduliera pe deasupra capului.

Într-un final vorbele lui fură recepționate de ea.

— Continui să uit cum privirea ta îmi conferă un tremur. De ce nu pot ține minte asta?

— Ai uitat să iubești? insinuă el descheindu-și jacheta, după ce pusese sabia lângă pistoale. A trecut prea mult timp.

Degetele lui erau bronzate, lungi și subțiri, acoperite cu un ușor puf de păr auriu la nodurile degetelor, în timp ce restul de păr auriu-roșcat se pierdea în sus pe mâna lui, acoperit de manșeta cămășii negre din pânză. Se văzu un fragment din încheietură când își dădu jos jacheta grea.

Odată scăpat de greutatea armurii se întinse cât era de lung și, de parcă ar fi fost hipnotizată, privirea ei alunecă de la vârful degetelor către brațele musculoase și bustul puternic, apoi în jos

peste pielea iucioasă a pantalonilor care îi țineau prizoniere coapsele puternice, spre cizmele prăfuite de călărie.

— Sunt mulțumită că te-ai întors, șopti ea.

— Știi asta.

— Spune-mi că dragostea este suficientă.

— Este *totul* ! sublinie el cu o voce catifelată.

— A trecut atât de mult...

— Începi să crezi că nu există.

— Am încercat să te uit.

El zâmbi.

— Îmi dau seama.

— Nu fi atât de plin de tine, replică ea cu colțurile buzelor rotunjindu-se în sus, într-un ton de intimitate lascivă. Ești prea tânăr să știi totul.

— Sunt pe picioarele mele de foarte mult timp, iubito. Johnnie nu a fost tocmai un model de comportament după moartea tatei. Așa că știu mai multe decât crezi tu.

— Poți s-o faci să dispară pe Agnes din viața mea? îl tachină ea, zâmbind larg ca o fetiță.

— Pot face tot ce vrei.

— Iată și siguranța familiei Carre, murmură ea admirând totodată toată frumusețea trupului lui tânăr și musculos.

— Trebuie să înveți să modelezi viața conform propriilor dorințe. Și de ce nu? Viața e scurtă.

— Nu *prea* scurtă, sper... (În glasul ei se observă pentru moment teroarea.)

— Hai să reformulez, afirmă el diplomat, pășind către ea. Trebuie să înveți să obții ceea ce vrei. Punct.

— Cotropitorul Carre.

— Asta e tradiția la graniță. Suntem născuți și crescuți în această practică.

— Și acum mă vrei pe mine.

— Foarte mult, șopti el extrem de încet, dar cu autoritate.

Cât din independența ei era pusă la bătaie?

— Ai de gând să mă ai împotriva voinței mele?

El se opri la câțiva centimetri de ea, atent să nu o atingă.

— Chiar dacă aş dori asta, nu, nu aş face-o. Nu lăsa capriciile lui Agnes Erskine să ne îndepărteze, totuși. Este o femeie coruptă și vicioasă mult dinainte ca noi doi să ne fi născut.

— Mai presus de tine și de mine este vorba de copiii mei acum, afirmă ea cu un ton plin de gravitate.

— Aranjează să fie scoși din țară pentru mai multă siguranță. Nu ai încredere în sora lui Jamie, Amelia?

Expresia ei se iluminează pe loc, alungându-i încruntarea.

— Te ador!

— S-a rezolvat problema?

— Poate, suspină ea cu un optimism renăscut. Numai că poate...

— Voi aranja cu Coutts să trimită pe cineva să stea de vorbă cu ea. Cineva neutru, adăugă el gândindu-se la mica armată de datornici care îi stătea acum la dispoziție.

— A mai rămas cineva neutru în aceste timpuri guvernate de principii pângărite și oameni dezonorați?

— Vom găsi pe cineva, spuse el cu încrederea aceea care o surprindea întotdeauna.

Dar reușea întotdeauna să facă ceva. Prezența lui în Edinburgh era deja proba competenței sale; toți reprezentanții autorităților erau pe urmele proscrisilor Carre.

— Dimineață, se oferi ea, cu o voce care tenta.

Ochii lui sclipiră scurt iar gura i se arcui într-un zâmbet luminos.

— Nu te mișca, zise el cu mâna ridicată pentru un moment, la auzul vorbelor pe care le așteptase atât de mult. Merg eu să închid ușa.

Când se reîntoarse o văzu așteptându-l chiar în același loc în care o lăsase, dar brațele ei erau deschise acum, în timp ce zâmbea languros și seducător, așa cum visase el în săptămânile singuratiche care trecuseră.

— Visez la asta de atât de mult timp... șopti el cu respirația sufocată, luând-o în brațe.

— Iar eu mă simt neajutorată, așa cum nu m-am mai simțit.

— Neajutorată în dragoste. Știu.

Ea dădu din cap, uitându-se în sus la el, cu lacrimi în ochi.

— Ar trebui să pleci. Ar trebui să te determin să pleci. Dar nu mă pot gândi decât la o dorință păcătoasă. E o nebunie, Robbie, cu Agnes Erskine și servitorii ei aici — dintre care nu mă pot încrede în nici unul — și Queensberry și Argyll în oraș cu armatele lor de spadasi.

— Taci, iubito, spuse el trăgând-o mai aproape și mângâind-o ușor pe spate. După o lună fără tine nu vreau decât să te simt... peste tot. La naiba cu orice altceva!

— Pericolul...

Gura lui o acoperi pe a ei, ștergând restul frazei începute, făcând ca ultimele ei remarci de prudență să piară într-un suspin.

Era atât de evident excitat, ardent, cu trupul lui tare și robust ca un flagrant afrodisiac pe care pasiunea îl picura în ea, îi zdruncina simțurile. Era tot numai mușchi și tendoane sub pânza moale a bluzei, cu spatele larg acoperit de brațele ei rătăcitoare, aducătoare de amintiri plăcute. *L-aș recunoaște chiar și în întuneric*, se gândea, plimbându-și palmele în jos pe spatele lui, simțind o căldură intensă și familiară la acea atingere, ca și cum sexualitatea lui îndrăznească ar fi fost pentru totdeauna înfierată în simțurile ei.

Știind-o ezitantă, flămând de ea după o lună de celibat, el o copleșea cu sărutări și îi șoptea promisiuni de plăcere, amintindu-i tot ce putea să îi provoace, ce putea să o facă să simtă, cât de mult putea să îi susțină plăcerea. El aproape că își pierdu controlul în acel moment, dar reuși să își disciplineze impulsurile cu o voință de fier și continuă să o mângâie, să o alinte și să o sărute până când ea ajunse să gâfâie cu respirația tăiată de dorință.

— Pari să fii pregătită, o tachină el, apucându-i buza de jos între buzele sale, șoldurile lui presându-se blând în ale ei.

— O lună este un termen lung, remarcă ea în timp ce îi desfăcea nasturii de la pantaloni, umedă toată de nestăvilită excitare, tremurând de dorință.

— O experiență nouă pentru tine?

Ea îi aruncă o privire scurtă.

— De care nu s-a mai pomenit.

— Atunci va trebui să facem din asta o noapte memorabilă, spuse el cu ochii strălucitori de un foc carnal.

— Am intuiția că așa va fi, zise și ea, lăsându-și palma alene în jos pe materialul ce plesnea sub presiunea erecției, pe care își arcui degetele urmărindu-i conturul rigid. Mă bucur că m-am decis să te păstrez.

Pe cale să îi răspundă, el se răzgândi totuși. Nu era timpul să poméască o dispută despre cine pe cine ținea. Avea sânge de cuceritor în vene și, fie că ea, contesa de Kilmarnock, o știa sau nu, era deja a lui, atunci, a doua zi — pentru totdeauna!

Se auzi o ușă izbindu-se la parter și Roxane tresări.

— Dumnezeule, Robbie, nu știu dacă pot face asta! Ar trebui să plec... ar trebui.

— Voi pleca, murmură el, deschizându-și încă un nasture la pantaloni.

Încercă să îi împingă la o parte.

— Și dacă te găsesc aici?

El se trase înapoi, ca și cum ar fi vrut să îi răspundă, dar în loc de asta își strecură mâna între coapsele ei.

— Sau ar putea să mă găsească *aici*, spuse el lăsându-și palma pe pubisul ei în timp ce degetul mijlociu aluneca într-un delicat du-te-vino înlăuntrul ei.

Ea scoase un geamăt slab.

— Nu durează mult, continuă el dându-i fusta la o parte repede și alunecându-și două degete prin acea moliciune intimă, umedă și vibrândă, cu atâta tandrețe încât ea se simți istovită de atâta dor.

Un strop de lichid alb ca perla se prelinse în palma lui.

— O să te duc pe tine pe culmi înainte să ajung și eu, sună vocea lui într-o încântare pasională în timp ce își afunda cele două degete și mai mult în ea, până la limită.

Coapsele ei se mulară pe mâna lui în timp ce tresălta neconținut, peste măsură de excitată, acum că toate temerile fuseseră de mult alungate în intoxicanta nebunie care îi umbrise rațiunea, care o făcea să tremure toată sub brațele lui.

Strecură încet un al treilea deget înlăuntrul ei, mângâind-o ușor, ațățător, palpând catifelarea umedă și primitoare, în timp ce ea se topea toată în jurul mâinii lui simțind primele zvâcniri ale orgasmului. Un țipăt scurt, imposibil de reprimat, răsună de pe buzele ei în cameră înainte ca el să apuce să îi astupe gura cu gura lui.

Intimitatea ei catifelată, cuprinzând degetele lui, se învâlurea în răstimpuri de senzații violente, explozive, până când el își mulă degetul pe clitorisul ei, aplecându-și chipul deasupra buzelor ei și sorbindu-i avid suspinurile.

După ce turbulența trupului ei intră în acalmie, îi potoli prin sărutări ultimele răsufliări întretăiate și, ridicând-o pe brațe, o duse în pat. Dând colierul de diamante deoparte, o întinse pe cuvertura brodată. Strălucind încă de extaz, ea privi în sus spre el prin genele coborâte pe jumătate și toarse languros:

— Mi-a fost tare dor de tine!...

— Știu, zâmbi el cu înțelegeră.

Așezându-se lângă ea, își plimbă palma pe coapsa ei mătăsoasă, până la cărlionții roșcați și umezi.

— De data asta nu va trebui să ne mai grăbim, spuse el aplecându-se și încadrându-i chipul cu pletele-i lungi de mătase ce se îngemănau cu ale ei, după care o sărută dulce. Întotdeauna erai nerăbdătoare, râse el încet, desfăcându-i panglicile de la rochie, purtând pe degete aroma trupului ei.

Ea stătea întinsă, docilă în mâinile lui, satisfăcută, sătulă, în timp ce el îi îndepărta ușor straietele de mătase mov, și-i dezlega

șireturile de la corset. Apoi trasă cu delicatețe o linie imaginară pe curbele generoase ale sânilor ei catifelăți poruncindu-i:

— Nu pleca!

Desfăcându-și manșetele, își trase bluza peste cap, o azvâri cât colo și se aplecă să își scoată cizmele.

Ea îi atinse spatele, atât de aproape și tentant, și îi palpă mușchii — supli sub pielea bronzată, într-o perfecțiune fermă care îi amețea simțurile.

Întoarse capul spre ea și îi zâmbi.

— Atinge-mă oriunde dorești — peste tot.

— Așa intenționez.

— Atunci, călătoria mea a meritat cu adevărat, exclamă el aruncându-și cizmele cât colo.

— Credeam că nu ai venit pentru sex, toarse ea.

— Am zis eu asta? se miră el și se ridică în picioare doar pentru a-și lăsa pantalonii să-i cadă după care se întoarse spre ea, în plenitudinea erecției sale.

Ea șuiera admirativ când îl văzu eliberându-se de pantaloni.

— Și, pe urmă, nu mă opun, murmură ea trădând anticiparea în acel sunet răgușit.

El zâmbi larg.

— Atunci e bine, deoarece sexul cu tine este în fruntea priorităților mele.

— Acum chiar mă intrigi, *my lord*, șopti ea cu cochetărie.

— Cât de convenabil, fiindcă intenționez să fac dragoste cu tine aproape toată noaptea!

— Nu mai spune! Și dacă refuz?

— Poate aș putea să te conving.

Își apucă ușor erecția în palmă și își lăsă degetele să îi alunece leneș în jos și în sus o dată, și încă o dată, și încă o dată, penisul mărindu-i-se din ce în ce mai mult, cu venele pulsându-i de sânge, ajungând cu vârful până la talie.

— Ah, da, respiră ea sacadat, savurând priveliștea.

— Asta înseamnă că pot să îmi fac de cap cu tine? întrebă el, impertinent.

Ea râse.

El urcă în pat și, lăsându-și trupul în jos peste al ei, îi depărtă coapsele cu o mișcare blândă a mâinilor și se așază între picioarele ei — lipindu-se tot de ea.

— Acum, contesă, șopti el cu o voce răgușită și joasă, ridicându-i bărbia cu un deget, e rândul meu.

Un sunet de pași din hoi interveni abrupt peste tăcerea camerei și Roxane înțepeni sub mâinile lui.

— O să mori din cauza asta, îl avertiză.

— Dar de bună voie, iubito. Șșșt, mai spuse el înainte de a pătrunde în ea.

Stăpânindu-și un sunet brusc de dorință, forțându-se să fie mai prudentă decât fusese până atunci, îl împinse, proptindu-și mâinile în pieptul tânărului.

— Este prea periculos, șopti ea.

El îi împinse mâinile în lături, își conduse vârful învolburat înspre adâncurile ei pulsânde, și șopti cu un ușor oftat:

— Știu...

Din fericire pașii se pierdură în depărtare, acum că tentația îi învolbura sângele, și îi aprinse toate simțurile, convergând spre miezul fierbinte, plin de dorință al trupului ei, capturând-o; abandonată plăcerii, își mișcă șoldurile pentru a-l atrage și mai adânc înlăuntrul ei.

Împingând încă puțin, privi în jos spre ea, cu părul mângâindu-i chipul.

— Te-ai răzgândit? întrebă el prinzându-și părul pe după ureche cu un gest rapid — mult prea îndemânic, gândi ea cu gelozie, dorind pentru o clipă să fi putut să fie indiferentă cu el, așa cum era cu toți ceilalți pretendenți ai ei.

— Poate, sugeră ea echivoc simțind discomfort față de nevoia ei nesățioasă și de zâmbetul lui conștient.

— Probabil că ți-ai fi dorit mai mult să fii cu Argyll. Nu cu mult timp în urmă îl ațâțai până la disperare.

— Încercam să nu fac asta.

— Fără succes, după cum se aude.

— Și tu ești gelos, se vede, remarcă ea cu un zâmbet larg, satisfăcut.

— Nu te poate avea, ține minte asta, șuieră el în timp ce nevoia lui vioientă de posesiune suplimenta dimensiunile erecției, conferind o și mai mare forță imediatei pătrunderi în trupul ei.

Ea suspină. Deschisă total, atât de profund invadată, se cutremură de un extaz acut.

— Spune-mi că nu mai este altcineva în viața ta, se auzi vocea lui imperativă, pe măsură ce corpul lui tânăr se arcuia cu forță înspre ea, pătrunzându-i adâncurile.

— Nu, niciodată, răspunse ea cu o respirație găduită de plăcere nestăvilă.

Satisfăcut, se retrase câțiva centimetri pentru a-i mângâia cu degetele fesele, după care o apucă strâns de șolduri și intră mai adânc în ea, umplând-o până la limita uterului.

— Cum te simți când cineva te iubește cu adevărat?

— Mă simt ca în paradis, gemu ea, negrăit de dulce...

— Aș putea să te fac să te simți așa toată noaptea, spuse el retrăgându-se și penetrând-o din nou. Toată săptămâna, dacă vei vrea.

Și ea știa că el poate. Trupul lui era un minunat instrument acordat spre a face dragoste, bine antrenat, împiinit, neobosit.

— Cât de scump ești, spuse ea cu un ton în care gelozia sublinia frivolitatea.

— Nu face asta.

— Ce?

— Nu folosi tonul antrenat de curtezană, mormăi el.

— În timp ce tu îmi spui cât de antrenat ești tu.

— Bărbații sunt.

— Așa sunt și femeile.

— Tu nu mai poți fi, comandă el brusc. Fii de acord, sau nu te voi duce pe culmile extazului.

— Da, da! își dădu ea repede acordul, simțindu-l de parcă i-ar fi văzut zâmbetul.

— Aș putea să te fac să spui orice acum, nu-i așa?

— Da.

— Indiferent ce ți-aș cere.

— Da, confirmă ea râzând.

— Pentru a avea asta.

— Pentru a te avea pe tine.

— Să nu mai vorbești cu Argyll.

— Nu vreau asta.

— Să nu mai dansezi cu el.

— Fii realist.

— Nu am nevoie să fiu realist în aceste momente, nu-i așa?

Partea de jos a trupului său se mișca la intervale perfect de lungi și amplu ritmate, fiindu-i imposibil să poată rezista.

— Asta este realitatea pe moment, toarse ea cu șoldurile atrăgându-l și mai aproape, spre a-l simți și mai intens în ea, parcă dorind să îi absoarbă trupul și sufletul împreună — gustul acela dulce de whisky și aroma de santal, caracterul lui sălbatic, tinerețea și iubirea.

— O să îmi dau drumul acum.

Ar fi trebuit să îi spună *nu*, să fie în stare să-l oblige să folosească un *lettre*^{III} francezesc. Nu ar fi trebuit să fie atât de docilă. Și, cu toate astea, nu putu decât să ofteze și să îl strângă și mai tare, dorindu-l în ea pentru totdeauna.

El totuși așteptă, înțelegător față de ea deoarece se întorsese în Scoția pentru asta, pentru ea, pentru aceste sentimente. Numai când a simțit că ea se apropie de climax a început și el să își dea drumul.

Și amândoi finalizară într-un orgasm fierbinte, devastator, care îi lăsă transpirați și cu respirația întretăiată. După un timp el spuse, abia răsufând:

— Ești a mea pentru totdeauna... pentru eternitate...

Ea îi surâse cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Mereu, mereu, mereu, iubitul meu frumos.

Și continuă să stea lungită, nemișcată și mulțumită, cu toată nesiguranța risipită.

În timp ce el știuse fără îndoială că va rămâne acolo.

În noaptea aceea au făcut dragoste timp de mai multe ore de parcă ar fi vrut să recupereze timpul pierdut, săptămânile în care fuseseră despărțiți, regăsindu-și unul altuia senzațiile, gustul și aroma, explorând limitele dorinței, îmbătându-se în noua, proaspăta mireasmă a iubirii lor.

Dar în cele din urmă ea a spus:

— Ajunge, și rămase pe jumătate adormită în brațele lui, și el i-a fost recunoscător că era acum din nou acasă iar ea era din nou a lui.

Adormi și el, după o vreme, dar iepurește, în stilul proscrisilor. Știa că nu trebuie să se lase complet cotropit de somn.

CAPITOLUL 4

În zori, când cerul încă mai era întunecat dar stelele începuseră deja să se stingă, Robbie își ridică capul și ascultă. O secundă mai târziu o trezi pe Roxane și îi puse un deget la gură, apoi se rostogoli din pat și se ridică în picioare. Își apucă armele care erau atâmate pe perete când lama unui topor spintecă ușa.

Sistemul de spionaj al lui Queensberry s-a îmbunătățit, gândi Robbie, mergând în vârful picioarelor și ridicând țevile pistoalelor în sus, căutând în întuneric semnele invadatorilor.

Nimeni. Încă.

Ca semn al siguranței lor precare, o nouă lamă de topor lovi ușa.

Smulgându-și pantalonii de pe scaun, și-i trase cu repeziciune în timp ce evalua rezistența ușii în fața asaltului. Părea că stejarul gros avea să scoată untul din atacatori până să cedeze. Prinzându-și cu îndemânare cureaua, își puse pistoalele la loc și, aplecându-se peste pat, murmură:

— Nu mai e mult timp. Du-te în camera de toaletă ca să nu fii rănită.

Printre sunetele de topoare asediatoare se auzi o voce ascuțită îndemnând atacatorii să se miște cu viteză mai mare.

Roxane sări din pat.

— Numai tu vei fi rănit, așa că nu aborda tonul ăia cavaleresc, zise ea punându-și în pripă toaleta de interior. De parcă am de gând să mă comport docil în timp ce ei te vor împuşca de moarte! Acum pleacă de aici! ordonă ea, aruncându-i cămașa, ridicându-i cizmele și întinzându-i-le.

— Dacă sunt numai câțiva, mă descurc cu ei, spuse el punându-și calm cămașa de parcă nu erau la ușă oameni care-i doreau moartea. (Își trase cizmele, ascultă un moment tumultul turbat și continuă:) Am destulă muniție.

— Nici măcar să nu te gândești să rămâi, răbufni ea. Zgripturoaica aia bătrână suspină după sângele nostru. Dacă nu

pleci, o să îl *obțină*! La naiba — asta e casa *mea* ! Am să îi răsucesc gâtul ăia schilod.

— S-ar putea să ai nevoie de ajutor pentru asta, spuse Robbie prinzându-i capotul în talie.

— Aș prefera să nu mori în noaptea asta din cauza mea, continuă ea iritată respingându-i mâinile, concentrată fiind asupra nesăbuintei lui față de propria-i siguranță. Pleacă! ordonă ea împingându-l cu putere. *Chiar* în acest moment!

Asaltul de la ușă se amplifică într-un crescendo de glasuri bărbătești care emiteau ordine. Țipetele și zbieretele lui Agnes creșteau pâna la limita spargerii timpanelor, în timp ce sunetele de topoare care zdrobeau lemnul reverberau în toată încăperea.

— Te rog, Robbie! îl imploră disperată. Nu mai lua în considerare cine știe ce cod blestemat al onoarei care îți spune să stai. Nu o să îmi facă nimeni rău. Pe tine te vor. Eu am avut grijă de mine cât ai fost tu plecat, adăugă ea pe un ton pe care îl spera rezonabil spre a-l determina și pe el să fie la fel.

— Probabil că a venit timpul să ai pe cineva care să aibă grijă de tine.

— Mă ajută mai mult dacă te menții în viață, replică ea.

— Ești sigură?

Ea îl străfulgeră cu privirea.

— Mai continuă conversația asta stupidă și o să te văd la galere!

— Nu pare a fi corect...

Distrugerea ușii atinsese un punct în care balamalele erau pe punctul să cedeze.

El chiar lua în considerare ideea nebunească de a le face față atacatorilor, după cum vedea ea în ochii lui.

— Dacă rămâi, mă împușc, șopti ea furioasă. Îmi pui în pericoi copiii.

Privirea de prădător dispăru din ochii lui.

— Dumnezeule, am uitat!... (El înșfăcă jacheta de pe marginea patului.) Iartă-mi egoismul. Lasă un mesaj pentru Holmes la taverna

lui Steil, dacă ai nevoie de ceva. Ia unul din astea, mai zise el oferindu-i un pistol. Dacă ai nevoie să împuști pe cineva, altcineva decât mine, o tachină zâmbind.

— Nu o să intru în legătură cu tine. Nu te-am văzut deloc. Nu am nevoie de ăsta — ei, bine... acceptă ea în cele din urmă, luând pistolul de la el ca să piece. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă!

Mai privi la ea încă o dată, în mod clar indecis.

— Te vreau în viață, Robbie, zise ea cu lacrimi în ochi. Te rog!

O strânse în brațe și o sărută cu o dulceață irezistibilă. Apoi, cu un zâmbet dureros de frumos, se întoarse și dispăru prin camera de toaletă.

Câteva secunde mai târziu ușa dormitorului se izbea de perete și atacatorii intrau, pășind peste bucățile de lemn din ușa distrusă, ținându-și făcliile în sus. Dar au găsit-o doar pe contesa de Kilmarnock, tăcută și demnă, cu un pistol în mână.

Se auziră numeroase suspine de bărbați în liniștea rezonantă, soldații rămânând în pragul ușii.

O grămadă de legende le umpleau ochii acum.

Regina frumuseții din Edinburgh stătea în fața ochilor lor, fermecătoare în *dishabille*. Părul ei lung, roșcat, curgea în valuri pe umeri; obrații îi erau îmbujorați, formele voluptuoase se zăreau prin mătasea pală a rochiei de casă cu gulerul deplasat într-o parte, oferind o imagine parțială a unuia din sâni.

— Ce vrea să însemne această intruziune? Întrebă Roxane într-o postură princiară, cu mâna dreaptă ținând pistolul armat.

— Nu e nevoie să împuști pe careva, spuse Queensberry delicat, avansând prin mulțime, cu ochii ațintiți pe armă.

Făcându-și loc printre soldați, contesa-mamă întrebă aspru:

— Unde este?

— Nu cumva ți-a trecut ora de culcare, Agnes? replică Roxane cu o privire de gheață.

— Știi că este aici. Făceți-o să vă spună unde este, comandă bătrâna, privind-l pe Queensberry furioasă.

— Am dori să cercetăm apartamentul, zise Queensberry făcându-i semn unuia din oamenii săi să o rețină pe Agnes. (Cu ochii întorși către arma lui Roxane, adăugă cu curtoazie:) Dacă nu vă supărați.

— Sunt cât se poate de singură. Agnes aude tot felul de lucruri imaginare la vârsta ei.

— Am vrea să ne uităm, pentru liniștea noastră, replică ducele. A fost raportată alarmanta prezență a unui... — făcu o pauză pentru a căuta cuvântul cât mai puțin provocator — străin în vecinătate.

Sprâncenele lui Roxane se ridicară delicat.

— Și de aceea mi-ați dăruit ușa?

— Ni s-a spus că este cineva la dumneavoastră în cameră.

— Ți-ai asumat rolul de dădacă a mea, James?

— Nu mi-aș permite, murmură el măturând cu privirea suprafața patului ei. Dar în aceste timpuri de neliniște politică toată lumea are de suferit inconveniențe.

— Vreau să îmi reparați imediat ușa, i-o tăie ea. Și aștept și scuze.

— Desigur!

El se întrebă dacă nu cumva Agnes devenise senilă având în vedere că acest episod se transforma cu repeziciune într-o farsă.

Dar, tocmai când era pe punctul de a se scuza, zări o pereche de mânuși bărbătești ascunse parțial sub pat. Se îndreptă înspre ele și le trase afară.

— Sunt ale tale? întrebă el examinând mânușile din piele moale neagră cu partea posterioară prevăzută împotriva lamelor de săbii.

— Nu îmi amintesc de ele, răspuse ea forțându-și vocea spre un ton moderat deși inima îi bătea cu putere.

— Ți-am spus eu, cotcodăci Agnes. Vezi, Doamne, aud eu lucruri din senin!

Ignorând izbucnirea lui Agnes, Queensberry observă ironic:

— Ale unui prieten, desigur.

— Desigur, răspunse, având grijă să-i evite ochii.

Queensberry ridică mânușile la nas și le miroși inspirând ușor.

— Citrice și santal. Din Levant, suspină el. Mi-e teamă că oamenii mei vor trebui să cerceteze locul, mai spuse el mișcând mânușile. Înțelegeți.

— Dacă trebuie... Cedă ea coborând pistolul, considerând că trecuse timp suficient ca Robbie să fi scăpat.

Queensberry le porunci oamenilor să intre în apartament.

— O să-ți găsească tânărul amant, exclamă Agnes încântată, și-l vei putea privi spânzurat.

— Ai halucinații, Agnes. Nu e nimeni aici în afară de mine.

— Puiul Carre scrie cele mai înflăcărâte scrisori de dragoste, zise Agnes în bătaie de joc. Te proptise bine.

Bătrâna vrăjitoare era încă îmbrăcată în hainele de bal, ceea ce însemna că spionase în loc să doarmă.

— Ultima dată când am auzit de el — replică Roxane într-o doară, deoarece nu avea chef să schimbe insulte cu Agnes — Robbie se afla în Olanda.

După câteva momente, Queensberry se întoarse din camera de toaletă, cu soldații în urma lui.

— Nici urmă de el.

— Verifică cearșafurile de pe pat. Veți găsi dovezi că a fost aici, și asta ar trebui să o trimită pe târfa de noră-mea la Tolbooth — pentru găzduirea unui delicvent.

— Dacă îmi atinge cineva patul o să-ți trimit un glonte în cap, Agnes... cu plăcere, amenință Roxane ridicând pistolul. Ești invitatul meu, Queensberry, susură ea dulce.

Contesa-mamă se albi, gura-i deschizându-i-se și închi-zându-i-se fără să scoată vreun sunet. Și se lăsă o tăcere mormântală, toți ținându-și răsuflarea.

— Știu să trag foarte bine, preciză Roxane.

— Roxie, nu e cazul să faci ceva prostesc. Nu e nevoie să îți verificăm patul. Dacă zici că ai fost singură, sunt gata să te cred pe cuvânt.

Acum, că tânărul Carre scăpase, nu avea nici un sens să i se discute credibilitatea. Că erau sau nu pe tepe pe cearșafuri nu mai conta, dacă nu putuse fi prins tânărul conte. Mai bine era să aștepte o viitoare vizită — așa cum cu siguranță va face, fiindcă impulsurile libidinoase îi defineau pe cei din familia Carre.

Se auzi dintr-o dată un foc de armă afară, apoi un altul și un altul. Roxane păli vizibil.

— Știam că a fost aici, croncăni Agnes, chipul ei recăpătându-și culoarea treptat.

— Scuză-mă, draga mea, se adresă Queensberry lui Roxane cu o curtoazie falsă acum, că alte împușcături de armă se auziră de afară. Probabil că l-au găsit pe intrusul de pe terenurile voastre, adăugă făcând o scurtă plecăciune în fața ei. Nu te teme, oamenii mei te vor debarasa de el.

Îi trebui fiecare picătură de putere pe care o avea pentru a se stăpâni.

— Ce bine că v-ați nimerit aici!...

— O circumstanță fericită, replică el unsuros, deja calculând perioada legală de timp până când va putea să îl spânzure pe Robbie Carre și să elimine o amenințare în plus asupra terenurilor sale. Sper că vei putea dormi după intrarea noastră deranjantă.

— Sunt convinsă că da, răspunse ea cu aceeași politețe falsă ca și a lui.

— Îl vor spânzura — sau, mai bine, l-ar îneca, economisind astfel costul frânghiei, rosti soacra sa când rămăseră singure, zâmbind la plăcerea gândului.

— Încă mai pot să te împușc, Agnes. Probabil că am și mai multe motive acum, spuse Roxane îndreptând pistolul spre femeia malițioasă. Iar Queensberry și oamenii lui nu sunt aici să te apere.

Câteva secunde mai târziu, Roxane rămăsese singură după plecarea precipitată a soacrei sale, sunetul pașilor ei fiind o minoră

consolare în vasta teroare a momentului. Afundându-se într-un fotoliu din apropiere, Roxane tremura necontrolat, temătoare pentru siguranța lui Robbie, terorizată că acesta ar fi putut să fie rănit. *Ocroțește-l Doamne, și ajută-l să fie bine! Sau este prea târziu? Oare acele împușcături de armă se dovediseră deja fatale? Nu-și putea permite să meargă la parter pentru a descoperi adevărul. În schimb se rugă ca el să fie scăpat de inamici.*

Nu ar fi trebuit să se întoarcă în Scoția. Nu ar fi trebuit să îl las să rămână peste noapte, reflectă ea, aspru criticându-se pentru lipsa ei de stăpânire. O, Doamne, dacă va muri, eu sunt de vină! — Ce gând insuportabil! Strânse pistolul lui de parcă acesta ar fi reprezentat linia vieții ei spre normalitate și speranță, ultima ei legătură cu el.

Robbie se afla la depărtare de o stradă, sângerând, cu răsuflarea tăiată, fugind repede, în continuare victimă a urmăritorilor.

Stătuse atârnat peste pervazul de la etajul trei al ferestrei camerei de toaletă, pe punctul de a-și da drumul pe acoperișul nivelului de mai jos, când fusese văzut de oamenii lui Queensberry. Primele împușcături îl rataseră; își dăduse drumul prea repede. Dar în săritura de la etajul al doilea către jgheabul clădirii adiacente ezitase o secundă mai mult, iar urmăritorii lui avuseseră timp să îl țintească cu mușchetele. Împușcătura care îl nimerise îl îngenuchie dar, dată fiind urgența situației, se ridicase și sărise. Abia reușind să se apuce de jgheab, se aruncase spre vârful acoperișului și pe urmă dispăruse. Respirând anevoie, se oprise apoi să se odihnească sprijinit de piatra rece. Mișcându-și ușor brațul rănit, încercase să vadă cât de bine se ține sau se poate roti. Dacă rana nu se agrava, ar fi trebuit să fie funcționabil. Nu îndrăznise să întârzie și mai mult cu soldații pe urmele sale, așa că și-a dat drumul pe țigle până la un parapet decorativ și s-a lăsat să cadă ușor pe acoperișul verandei. Impactul a fost dureros pentru

brațul său rănit, șocul aducând o picătură de sudoare spre sprânceană, și a stat nemișcat câteva momente până când durerea i-a mai dispărut, inspirând puternic înainte de a se lăsa pe pământ, unde a aterizat cu un sunet gutural de durere.

Brațul îi sângera puternic acum dar, după ani întregi de chefuri, cunoștea străzile Edinburgh-ului și cu ochii închiși și, cu puțin noroc, ar putea ajunge la apartamentul său înainte să îl lase puterile. Trecând cu prudență prin porțile curții, sprintă când ajunsese în loc deschis până dădu de o alee unde se adăposti. Dar, la un moment dat, era nevoit să traverseze o stradă largă, și oamenii lui Queensberry îl zăriră, moment în care începură să țipe cât îi ținea gura.

Deoarece rana lăsa o urmă ușor de identificat era imperativ să blocheze curgerea sângelui până să ajungă în preajma apartamentului său.

Cercetând strada, se strecură iute prin ușa deschisă a unei taverne, intrând într-o încăpere cu tavanul jos și în care se putea tăia fumul cu cuțitul, lămpile pâlپâinde nefăcând față. Scrutând ocupanții cu o privire rapidă în timp ce se ducea spre bar, dădu cu ochii doar de uitături inexpressive, suspicioase. Dar trebuia să își asume riscul în momentul acela de criză și se apropie de cârciumar căruia îi murmură:

— Îți dau o sută de lire pentru bluza ta și scăparea din mâinile oamenilor lui Queensberry. (Cunoscând disprețul celor din Scoția față de duce spera, dacă nu la un ajutor, măcar la un minimum de amânare.) E vreo ușă în spate?

Omul îl privi lung pentru un moment.

— Acolo, mormăi el răgușit, indicând cu o mișcare a capului un coridor întunecos.

Făcând semn unei fete care servea să îi țină locul la bar, pormi în urma lui Robbie.

— Am nevoie de un bandaj pentru asta, preciză Robbie înmânându-i o pungă. Las urme de sânge vizibile pentru oamenii lui Queensberry.

— Nemernicul ar trebui să fie spânzurat ca trădător, tună barmanul, scoțându-și cămașa aspră peste cap și întinzându-i-o lui Robbie.

— Așa zic și eu, încuviință acesta înfășurând haina în jurul brațului. Leagă-mi asta, te rog, murmură el, indicând către bandaj. Și ai grijă ce spui dacă intră soldații și întrebă despre mine.

— Nimeni de aici nu va da răspunsuri soldaților Curții. Și nu vreau bani pentru ajutorul dat cuiva ca să scape de unul ca ticălosul de Queensberry, mai spuse el, punând punga înapoi în jacheta lui Robbie.

Zâmbind larg, Robbie îi întinse mâna.

— Atunci îți rămân dator. Robbie Carre, la dispoziția ta — dacă scap viu de aici.

— Ești un mânz nechibzuit dacă te-ai întors în oraș, declară masivul barman.

Edinburgh era un oraș mic: toată lumea știa de proscrișii Carre și de acapararea rapace de către Queensberry a proprietăților acestora.

— Mi-a fost dor de doamna mea.

Bărbatul râse ghiduş în timp ce îi lega strâns nodul la bandaj.

— Așa pățești dacă te lași pradă unei femeiuști. Acum fugi dacă vrei să te mai culci cu ea vreodată.

Brațul lui Robbie tremura violent acum, datorită durerii care îi înjunghia prin umăr și până la piept. Trăgându-și răsuflarea, inhală o duhoare de bere și fum iar acest miros înțepător îi șocă simțurile.

— Mji de mulțumiri, spuse el grav.

— E plăcerea mea să îmi bat joc de Queensberry, domnul meu. Aveți grijă de primul pas în întuneric, domnule, adăugă el,

direcționându-l pe Robbie prin coridorul întunecat cu o mână pe brațul său.

Câteva momente mai târziu, Robbie mergea cu grijă pe o alee tăcută, întunecată, nările lui adulmecând ca ale unui câine, de parcă ar fi putut simți mirosul oamenilor lui Queensberry prin noapte. Dar, în ciuda celor două trupe care fuseseră trimise să îi dea de urmă, își croi drum prin ulicioare, se furișă prin pasaje înguste, curți tăcute și străduțe pe care le cunoștea de când era copil până când ajunse în siguranță la grajdurile din spatele apartamentului său din Edinburgh.

Așteptă acolo un interval îndelungat nevrând să le cauzeze o nenorocire celor dinăuntru, dacă oamenii lui Queensberry ar fi fost prin preajmă. Doar după ce se scurseră mai multe ore, când nu mai era nici un semn de urmăritori și când primele raze ale zorilor îi ajutară să vadă mai bine aleea pe care nu se zărea nici picior de soldați, se strecură afară din grajd în curte și intră pe ușa din spate în apartamentul său.

CAPITOLUL 5

— Pentru propria ta siguranță, a zis Queensberry, stând într-un scaun în budoarul lui Roxane, îți sugerez să stai în casă.

— Sunt arestată? întrebă ea, îmbrăcată acum într-o rochie simplă din gabardină maro.

Orice altă femeie ar fi arătat nedistinsă într-o asemenea îmbrăcăminte simplă, dar pielea palidă a lui Roxane strălucea, părul ei roșu-auriu încadrându-i chipul într-o învălmășeală luxuriantă de bucle, iar ochii ei violeți, seducători, având o expresie excesiv de senzuală. Astfel, trupul ei voluptuos ar fi tăiat răsufierea celor din jur și dacă era îmbrăcată în pânză de sac.

— Ești reținută doar pentru propria-ți siguranță până îl găsim pe... hm...

— Robbie Carre? Numele ăsta ți se oprește în gât, James? Nu mi-am dat seama că ai scrupule.

Privirea ei îl străfulgeră cu o indignare aprinsă care îl făcu să viseze la un alt gen de ardoare. Dacă nu ar fi știut cu siguranță că ea are repulsie pentru el, ar fi curtat-o direct. Dar dulcea Roxane ațâțase imaginația bărbaților încă de când era o fecioară inocentă, subjugându-i cu senzualitatea ei pe toți cei care o cunoscuseră. Acum era independentă financiar, sigură pe poziția ei, și, astfel, în afara posibilităților lui de dominare. Asta îl irita teribil pe un om cu avera și puterile lui.

— Scrupulele mele sunt supraevaluate, draga mea. După cum ar trebui să știi, dat fiind modul tău neînțelept de a-ți alege iubiții.

— Îmi aleg iubiții în funcție de experiența lor sexuală, nu după mărimea pungii lor. Ceea ce te scoate din cursă, nu-i așa?

— Ai grijă ca mojiția să nu îți pună în pericol viitorul, draga mea.

— Din fericire am acum un nou protector în persoana lui Argyll. Interesul lui ar trebui să constituie o pavăză suficientă

împotriva amenințărilor tale. Sau ești din nou în grațiile reginei? Îl întrebă ea, cu o lipsă de respect evidentă.

El se ridică cu un suspin ușor, obosit din cauză că se trezise în zori, frustrat de lipsa lui de succes în prinderea lui Carre, nefiind dornic de a schimba insulte cu o femeie.

— Încă o atenționare, draga mea. Întotdeauna ies câștigător, ceea ce Argyll va descoperi curând. Tânărul nostru general este al treilea în acest joc pe care îl joacă. Așa că îți sugerez să rămâi în casă, până când îți dau voie să ieși. E clar?

— O să vedem dacă ordinele tale sunt la fel de clare și pentru duce, replică ea blând. Am senzația că ne vom întâlni diseară, la serata Catherinei.

— Atunci îi doresc lui Argyll să își obțină plăcerea de la tine, dacă ăsta e târgul tău. Nu uita că știe să negocieze ceea ce își dorește. Ca dovadă a prezenței mele în Scoția, chiar și peste protestele reginei. Așa că nu te vinde prea ieftin, altfel drăguțul tău Carre va trebui să îl provoace pe Argyll ca să îți apere onoarea, zise el aplecându-se cu un zâmbet răutăcios. Ai fi putut să nimerești și mai rău, decât cu Argyll, desigur, adăugă el tot cu blândețe. Cel puțin el nu o să ajungă la galere.

leși din încăpere, lăsând în urmă-i cruda realitate a spuselor sale. Queensberry știa mai bine decât oricine cum să descopere vulnerabilitatea unei persoane. Era cel mai mare talent al său.

Mai târziu, în cursul dimineții, se întâlni cu ducele de Argyll, informându-l în legătură cu evenimentele nopții trecute.

— Ar fi trebuit să mă anunți înainte de a o ataca pe contesă, constată Argyll cu răceală. Ți-ai depășit atribuțiile.

— Era o chestiune vitală de timp, *my lord*, după ce Agnes Erskine trimisese mesajul către mine. Chiar și cu acțiunea noastră expeditivă tâlharul a scăpat.

— Ești sigur că a fost acolo?

— Contesa avea în mâini unul din pistoalele lui. Cei din familia Carre au o înclinație pentru linia venețiană a armelor lor — o marcă

distinsă a armatorului personal. Și și-a mai uitat și mănușile, adăugă Queensberry punând pe măsuța dintre ei mănușile brodate. Florentine, după cum vezi. Numai lucruri de calitate poartă cei din familia Carre.

— Atunci păcat că nu ai avut soldați suficienți pentru a înconjura casa, spuse ducele ridicându-și cu dispreț o sprânceană. Lipsa ta de experiență militară iese încă o dată la iveală. Dar e adevărat că politica nu este o zonă în care să îți antrenezi tactica de luptă.

Înghițind jignirea fără a replica, fiindcă avea nevoie de cooperarea lui Argyll, Queensberry continuă la fel de măgulitor:

— Mă las în mâinile dumneavoastră în ce privește experiența de luptă, *my lord*, dar nu considerați că este necesar să instituim o căutare la scară largă a lui Carre? Întrebă el aplecându-se în față în scaunul său, cu un zâmbet servil. Capturarea lui va fi un trofeu important pentru dumneavoastră, *my lord*.

— Mă îndoiesc că această capturare a lui Robbie Carre va influența negocierile cu uniunile, replică scurt ducele, privind în josul nasului său proeminent cu extrem de puțină stăpânire de sine.

Argyll știa foarte bine de ce Queensberry îl voia pe Carre mort. Dar acea luptă personală nu avea nimic în comun cu ordinele primite de el de la Regina Anne și miniștri.

— Prefer ca soldații mei să nu aibă responsabilități în plus. Au treburi mai bune de făcut, zise el pe un ton care sugera că acela era ultimul lui cuvânt.

— Da, domnule, murmură Queensberry, mascându-și furia.

Se întreba dacă Argyll îl frâna deliberat, sau pur și simplu nu vroia să o ofenseze pe dulcea Contesă de Kilmarnock.

— Ținând cont de circumstanțe, *my lord*, privind posibila reînțoarcere a lui Carre pentru... hm... vizitarea contesei, am considerat că este mai bine să o supun unui regim de detenție la domiciliu.

Queensberry spusese asta deoarece voia să fie sigur că ducele este conștient de relația înfloritoare a rivalului său cu Roxane.

— Ce-ai făcut? tună vocea lui Argyll cu autoritate.

Nu îngăduia nici un fel de încălcare a prerogativelor sale de reprezentant — punct care fusese non-negociabil în târgul cu regina.

— Am considerat că așa este prudent, *my lord*.

Queensberry se simțea încarcerat în obligativitatea de a consimte fără comentarii la ordinele unui bărbat fără experiență politică, cu câteva decenii mai tânăr. Dar își ascunse furia în spatele unui zâmbet servil.

— Măcar până să vă puteți exprima dumneavoastră intențiile, *my lord*, mai zise el aplecându-și capul cu umilință.

— Nu am intenția să transform această țară într-o zonă militarizată, Queensberry. Dorințele reginei și misiunea mea aici vor fi realizate cu multă subtilitate. Și, dacă ai o *vendetta* personală împotriva lui Carre, fii amabil și urmează-o fără să faci uz de resursele reginei. Ne-am înțeles?

— Da, *my lord*.

Dar, în timp ce vorbele îi erau moderate, maxilarul lui Queensberry se încheștă cu putere la insultele ducelui.

— O să trec pe la contesă și o să-i cer scuze pentru acțiunile întreprinse de tine, spuse Argyll, receptiv la indignarea lui Queensberry, dar neclintit în fața mașinațiilor complotate de un politician abil. Pe viitor ai grijă să te pui de acord cu mine înainte de a comanda orice fel de... atacuri. O zi bună, mai adăugă el făcând semn unui servitor să îi reumple ceașca de cafea și întorcându-se la documentele de pe biroul său.

M-a concediat ca pe-un nimeni, gândi Queensberry fumegând de furie, pe când se ridica din scaunul său. Deja începuse să-și plănuiască răzbunarea în timp ce cobora scările biroului pe care ducele îl avea în castelul Holyrood. Se gândea să îl prindă pe Robbie Carre cu sau fără ajutorul lui Argyll. *Reprezentantul reginei ar face mai bine să își aleagă dușmanii cu mai mare grijă*, reflectă el. *La naiba cu insolența lui arogantă!*

Oprindu-se pentru un moment afară, pe verandă, scrută cu privirea orizontul gândindu-se cum să îi dejoace manevrele reprezentantului regal. În ciuda reputației strălucitoare a lui Argyll ca soldat victorios, odată ce uniunea între Anglia și Scoția ar fi fost pecetluită, tânărul general nu mai era necesar pentru regină sau miniștrii săi.

Și, după ce Argyll va fi fost trimis iar pe cine știe ce câmp de luptă, el, Queensberry, va fi acela lăsat să conducă Scoția.

Între timp trebuia să pășească cu grijă.

Roxane era în camera copiilor la etajul superior, când a fost anunțată de vizita ducelui de Argyll. Venise mult prea devreme pentru o vizită de curtoazie — fapt notat de Agnes, care trăgea cu ochiul pe fereastra de la dormitorul său, și de către Roxane, care se întreba ce anume-l ademenea.

— Condu-l în camera copiilor, o instrui ea pe servitoarea care îi comunicase venirea lui.

Prefera să-l primească în mijlocul copiilor deoarece, oricare ar fi fost intențiile sale, acestea ar fi fost reduse la o conversație impersonală.

Dar inima îi bătea cu putere până să ajungă el în camera însorită din partea de sus a casei, deoarece exista posibilitatea ca el să fie aducătorul veștii despre capturarea lui Robbie. Dacă era malițios precum Queensberry și se grăbea spre ea la această oră matinală să o tortureze, *măcar* *dă, Doamne, ca Robbie să fie în viață*. Mai era speranță dacă era în viață.

Când sosi ducele la etajul al patrulea, se opri în ușă pentru o clipă, măturând cu privirea încăperea, încercând să-și localizeze gazda. Temându-se să nu se pună într-o postură penibilă datorită temerii sale, Roxane nu se ridicase să-l întâmpine.

Descoperind-o înconjurată de copii, el se aplecă curtenitor.

— Am venit să îmi cer scuze pentru lipsa de curtoazie a lui Queensberry, spuse el politicos. Și să repar ofensa adusă de către el intimității tale.

Zâmbetul ei apăru ca un rival de temut pentru cel mai frumos răsărit de soare. Dispoziția ei era insuflată de o bucurie profundă. Mai exista speranță: nu spusese că Robbie a murit.

— Ce drăguț din partea ta, John, replică ea cu amabilitate, ridicându-se din scaun, mult mai dornică de a fi politicoasă acum.

Dacă Argyll intenționa să o apere de Queensberry, avantajul acesta suplimentar nu trebuia scăpat din vedere. Dar, atentă să își mențină un grad de rezervă, incluse în mod deliberat copiii în vizita lui:

— Hai să ți-i prezint pe copiii mei.

De la Jeanne, de treisprezece ani, până la Angus, de cinci ani, fiecare din cei cinci copii ai săi făcu o plecăciune în fața reprezentantului reginei. Ducele era încântător, punând o întrebare fiecăruia, ascultându-le cu interes răspunsurile. Nefiind deloc stânjenit de camera de joacă, el le povesti câteva istorioare despre distracțiile din copilăria sa, până când spiritele se încălziră și începură să sporovăiască. Când, după un timp, păru că intenționează să rămână, Roxane îl invită la micul-dejun.

— Mi-ar plăcea, rosti el fără să ezite. Porridge-ul și turtele de orz sunt preferatele mele.

Destul de cinică pentru a pune în discuție astfel de gusturi simple la un bărbat cu averea lui, totuși îi oferi un scaun la masă, cu politețea cuvenită. Balansându-se pe scaunul din camera copiilor, el le asculta conversația fără să pară plictisit, mănca cu poftă și nu păru alarmat când copiii începură să arunce cu turte unii în alții, după ce se săturaseră.

Părăndu-i rău de uniforma lui splendidă care suferise două lovituri, Roxane îl invită să se mute pe niște scaune aflate într-un loc mai retras al încăperii, în fața ferestrelor ce dădeau spre grădini.

— Te pricepi foarte bine să-i conduci pe bărbați, remarcă el, așezându-se.

Ea zâmbi vag în timp ce luă loc într-un foșnet de juptoane.

— E o chestiune de practică, *dragul meu*. Nu fii supărat pe mine dacă pun la îndoială faptul că ai venit doar pentru a cere scuze pentru Queensberry.

— Gabardina maro stă remarcabil de provocator pe tine, spuse el tot cu un zâmbet vag. Răspunde asta la întrebarea ta? Totuși, pentru a fi direct, Queensberry a fost expediat în termenii cei mai clari. Nu mă aștept să te mai deranjeze.

— Și dacă o face?

— O să am grijă să fie pedepsit.

Sprâncenele ei se ridicară foarte ușor.

— Câtă siguranță, *my lord!*

— Regina a avut intenția să îmi facă plăcere.

— Și tu ei.

El se sprijini alene de spătarul scaunului.

— În timp, da...

— Atunci când toate sumele pentru mituiri vor fi fost bine cheltuite.

El se zburli în fața sarcasmului ei.

— Și Scoția va avea de câștigat. Dar prefer să nu discut politică când sunt atâtea alte subiecte plăcute. De exemplu, ai nevoie de ceva? Întrebă el cu o voce foarte caldă. De orice...

— Sunt în detenție?

Dacă dorea să îi fie de folos, atunci să îi fie de folos.

— Desigur că nu. Acțiunea lui Queensberry a fost complet neautorizată.

— Atunci, îți mulțumesc.

Fiecare mișcare a lui în dansul seducției necesita clasă.

— De ce să nu îmi mulțumești primind să îmi fii musafiră la serata dată de Catherine Haddock?

Ea îl privi pe sub genele pe jumătate coborâte.

— Dacă ți-aș refuza oferta, aș fi pusă din nou în detenție?

— Desigur că nu. Dar compania ta diseară ar fi mult apreciată, rosti el cu o voce blândă.

Ea expiră în cel mai ușor suspin posibil.

— Găsesc că este prea devreme pentru asemenea atacuri amoroase, zise ea, ochii săi violeți trădând o ușoară oboseală. Nu am nici o intenție să mă culc cu tine. Încă mai vrei să vin la Catherine?

— Da, foarte mult, răspunse el fără a fi ofensat. Există un număr mare de femei în Edinburgh care doresc să se culce cu mine, dacă asta aș vrea. (Privirea ei se îngustă.) Ce cinică ești, *my lady*, adăugă el, amuzat.

— Apropierea lui Queensberry îi face pe cei care au de-a face cu el să își ascute simțul cinic, și nu ai fost făcut reprezentant guvernamental doar pentru că reginei i-a plăcut croiala hainei tale.

— Adevărat. Dar cel puțin în seara asta promit să nu te inoportunez. E corect?

— Pe cuvântul tău de Campbell? tatonă ea, știind că un reprezentant regal era, prin definiție, duplicitar.

— Pe cuvântul meu de Campbell.

— O să fiu gata la nouă.

Ea nu flirtă cu el prin răspunsul său și nici nu îl lăasă să înțeleagă dacă invitația lui îi făcea plăcere sau nu. Dar sinceritatea ei, probabil mai mult decât orice flirt inutil adresat lui acum că era reprezentant guvernamental, îl intriga cu atât mai mult.

Cum ar fi să ajung în pat cu ea, se întrebă el, cu această femeie care vorbește și se comportă cu atâta candoare? Este la fel de îndrăzneță și când face dragoste?

Ce gând plăcut!

CAPITOLUL 6

Doctorul venise și plecase iar menajera lui Robbie se agita în jurul lui, oferindu-i ba ciorbă fierbinte și ceai, ba o pernă, ba o carte să citească cât se odihnea în scaunul lui.

— Nu, mulțumesc, replica el amabil la fiecare din ofertele ei. Dar aș bea un grog fierbinte și o friptură, și trimite-l pe Holmes la mine, te rog.

— Nu sunt așa sigură că e bine să beți în situația actuală, domnule. Doctorul nu a spus nimic de băutură.

— Mă simt cum nu se poate mai bine, doamnă Beattie. Sângerarea s-a oprit, sunt bandajat până peste măsură, spuse el ridicându-și încet brațul rănit, și dacă aș avea ceva de mâncare și de băut m-aș vindeca mult mai repede, încheie cu un zâmbet de băiețuș. Așa că fii o dulce și adu-mi de mâncare și pe Holmes.

— Dacă promiteți să dormiți măcar puțin.

Ea îl ajutase pe doctor să scoată glonte de muschetă din brațul tânărului, ocazie cu care îi văzuse carnea răvășită; avea nevoie de odihnă dacă voia să se vindece.

— Promit. După ce voi fi vorbit cu Holmes.

Ea aprobă cu o mișcare a capului, mulțumită.

La puțin timp, Holmes a fost trimis într-o scurtă misiune și, până să își termine Robbie masa, bărbatul se și întorsese.

— Spune-mi, îl întrebă Robbie făcându-i semn să se așeze față în față cu el la masă.

— Lady Carberry este în prezent la reședința ei din oraș, deși soțul ei, Lord Carberry, nu a venit încă pentru sesiunile Parlamentului.

— David își preferă vânătoarea.

— Așa se pare. Servitoarea lor spune că nu se preconizează venirea lui prea curând, și oricum nu va sta mult când va veni.

— Aș vrea să vorbesc eu însumi cu Amelia.

— Nu v-aș recomanda, domnule. Soldații lui Queensberry sunt pretutindeni, și mai ales pe străzi. Graham vă va duce mesajul și nu va cauza comentarii.

— Ai vorbit cu el?

— Trebuie să sosească din clipă în clipă.

— Îți mulțumesc, Holmes, pentru eficiența ta, rosti Robbie cu o urmă de oboseală în voce.

Nu dormise de câteva zile; intrarea lui clandestină în Scoția și călătoria imediată către Edinburgh fuseseră făcute fără pauză de odihnă.

Holmes era un servitor de familie care își moștenise poziția de majordom de la tatăl și bunicul lui, astfel încât generații de Holmes-i îi slujiseră pe cei din familia Carre. Așa că își permise să îi spună lui Robbie:

— Trebuie să dormiți, domnule. Dacă nu datorită răni, măcar considerând că nu ați mai dormit de zile întregi.

— De îndată ce Graham este pus la curent, acceptă Robbie simțind oboseala pătrunzându-i în oase, încât trebui să recunoască și el că avea nevoie de odihnă. Vreau să vorbească astăzi cu Amelia.

Și, când George Graham, o cunoștință mai îndepărtată de-a familiei Coutts, sosi, Robbie îi explică repede ce mesaj avea de transmis.

— Vreau ca Lady Carberry să ia copiii lui Lady Kilmarnock la țară — departe de orice primejdie. Lady Kilmarnock este de acord. Sper că și Amelia. Nu pomeniți numele meu. Explicați-i foarte clar că acești copiii au fost amenințați de Agnes Erskine și rugați-o să o viziteze pe Roxane imediat. Timpul este esențial. Queensberry va fi neobosit și, de asemenea, fără milă în căutările sale, acum că știe că m-am întors în Scoția.

— S-a făcut, domnule.

— Întrebări?

Tânărul avocat clătină din cap și se ridică:

— Poate una, spuse el după ce își luă mânușile. (Robbie ridică din sprâncene.) Când doriți să vă recuperați biblioteca de la Goldiehouse?

Robbie zâmbi.

— Ți-au plăcut hărțile în mod special, probabil?

— Totul, domnule, dar camera hărților era superbă.

Robbie se mișcă ușor în scaun, deoarece durerea din brațul său atinsese un grad avansat de disconfort.

— Probabil că Douglas știe mai bine decât oricine, dar cu siguranță că până în toamnă, a rostit el zâmbind vag. Dacă totul decurge bine, o să petrecem la nunta mea la Goldiehouse.

— Felicitări, domnule.

— Cam prematur, totuși. Nu sunt sigur că lady Kilmarnock s-a obișnuit cu ideea, spuse Robbie rânjind.

— Sunt convins că o puteți convinge.

Zâmbetul lui Robbie se lărgi și mai mult.

— Lucrez la asta.

La puțin timp după aceea Lady Carberry era anunțată la castelul Kilmarnock. Imediat ce intră în salonul de primiri unde Roxane lucra cu majordomul ei la problemele financiare ale casei, acesta se retrase și Roxane sugeră o plimbare în grădină. Discutară de subiecte obișnuite în timp ce traversară holul până la ușa de la intrare. Dar odată ce ajunseră destui de departe de casă, înțelegând că era ceva în neregulă, Amelia spuse cu voce joasă:

— Nu am ieșit ca să admirăm florile, nu-i așa?

— Nu mai știu care din servitorii mei sunt de încredere, răspunse Roxane privind în jur să se asigure că erau singure. Robbie s-a întors, și Queensberry știe.

— M-am gândit eu că Robbie Carr trebuie să fie în spatele vizitatorului meu matinal de azi, murmură Amelia.

— A spus mesagerul că e trimis de Robbie? întrebă Roxane, nerăbdătoare să afle despre starea lui Robbie.

— Nu, când l-am întrebat despre asta a fost evaziv. A spus că este trimis doar să transmită mesajul că urmează să-ți iau copiii la țară, dacă ești de acord, și că tu știi restul. Acum spune-mi tot.

Roxane simți că tensiunea se scurge din trupul ei, temerile pentru Robbie risipindu-se. Numai el știa de conversația legată de necesitatea ca Amelia să ia copiii la ea, asta însemnând că el era în siguranță — cel puțin pentru moment. Supraveghind repede ferestrele care dădeau în grădină și nevăzând nici un fel de observatori, îi povesti cu repeziciune evenimentele din seara precedentă.

— Robbie chiar a fost în dormitorul tău?! exclamă Amelie cu ochii măriți. Îmbrăcat sau dezbrăcat? Întrebă ea cu ochii ei mari și verzi strălucind de curiozitate. (Roșeața instaurată pe chipul Roxanei i-a dat răspunsul.) Dumnezeuule, ce necugetat este! Te bucuri că s-a întors? adăugă ea, apucând obrajii Roxanei între degete. Nu te-ai mai uitat la alt bărbat de când a plecat.

— Și nu ai idee ce prost mă simt, a spus Roxane cu o grimasă. E atât de tânăr, Melie... — nu neapărat ingenuu, sau, Doamne păzește, inocent, dar, în mod penibil, are doar *optsprezece ani*, adăugă ea vizibil stânjenită. Este total irațional, de parcă nu aș fi devenit atât de practică de când a murit Jamie. Dar pur și simplu tremur toată când îl văd, murmură ea, contrariată și încântată în același timp. Nu știu ce să fac.

Amelia zâmbi în timp ce își continuă drumul pe o potecă a grădinii mărginită cu lalele multicolore.

— E un tânăr foarte chipeș, asta cu certitudine. De ce să nu te bucuri de el?

— Cu soldații lui Queensberry spintecându-mi ușa? Și ștreangul pus deja în jurul gâtului său?

— Bucură-te de el mai târziu, când evenimentele politice se vor fi calmat.

Cele două femei erau prietene din copilărie și își făceau confidențe încă de pe atunci.

— Din nefericire nu e interesat să aștepte.

— Impulsivii bărbați din familia Carre, aprobă Amelia printr-o arcuire a sprâncenelor negre. Nu sunt tocmai un model de comportament rezonabil, nu-i așa?

— Nu pot spune nici că eu am fost, noaptea trecută, se confesă Roxane. Nu am reușit să îmi controlez sentimentele atunci când ar fi trebuit s-o fac, când riscurile erau extraordinare. Dar când sunt cu el, Melie, mă simt așa cum mă simțeam cu Jamie, dacă nu te deranjează să îl compar cu fratele tău. Robbie este nesăbuit și sălbatic, de asemenea. Îți aduci aminte cum era Jamie: zâmbitor și având plăcerea să mă tachineze mereu, capabil să se arunce cu capul înainte, fără teamă de nimic! Pare că a trecut o veșnicie de atunci, șopti ea cu ochii în lacrimi.

— Nu plânge, draga mea. (Amelia veni mai aproape de ea, punându-și un braț împrejurul umerilor lui Roxane.) Ai dreptul la fericire, chiar ai, spuse ea cu blândețe, îmbrățișând-o. Nu plânge pentru că îl iubești. Jamie ar fi vrut să fii fericită.

— Măcar dacă nu ar fi fost totul întortocheat în ițele viciosului Queensberry, rosti Roxane printre suspine, ștergându-și cu o mână lacrimile.

Amelia luă mâna prietenei sale și o conduse spre o bancă din grădină unde nu puteau fi văzute din casă.

— Măcar lasă-mă să te ajut cu copiii. Lui David oricum nu îi place să vină la oraș, și eu am venit aici doar pentru că mama avea nevoie de ajutor cu festivitățile ei. Dar și ea îl detestă pe Queensberry ca toată lumea. Mă va înțelege dacă mă voi întoarce la Longmuir cu copiii tăi.

— Aș fi atât de liniștită dacă i-aș ști departe de aici, afirmă Roxane cu un zâmbet recunoscător. Agnes este groaznică, gata să trădeze pe oricine pentru beneficii în numele familiei Erskine.

— Va fi de acord cu plecarea copiilor?

— Este atât de hotărâtă să îi faciliteze calea lui Argyll către plăcerea trupului, zise Roxane cu dezgust, încât ar face orice pentru a-mi lăsa mai mult timp cu el. Când îi voi spune că merg cu el la dineul lui Catherine, abia dacă va mai observa că iei copiii

cu tine. Ar fi dispusă să cineze cu diavolul pentru un titlu de conte pentru Angus^{IV}.

— Sau să te pună pe *tine* să cinezi cu diavolul.

Roxane își strâmbă nasul a dispreț.

— Chiar în seara asta, de fapt.

— Ce *ai* de gând să faci cu Argyll? Întrebă Amelia cu blândețe. Nu poate fi dus de nas mult timp.

— I-am zis deja că nu am nici o intenție să mă culc cu el.

— Și?

— A fost extrem de politicoasă.

— A mințit.

— Da. Dar oricum nu mă culc cu el.

— Nici măcar pentru un titlu de conte englez? remarcă Amelia, chicotind amuzată.

— În mod special nu pentru un asemenea motiv. Îmi place libertatea. Îmi oferă spațiu.

— Mulțumită lui Johnnie Carre, murmură Amelia.

— Da, replică Roxane cu un zâmbet scurt. M-a protejat împotriva tuturor după moartea lui Kilmarnock. Și eu am făcut la fel în privința lui, ținând cont de toate fetele de măritat ce roiau în jurul lui.

— O prietenie convenabilă.

— Una plăcută. Și, dacă suita mea de pretendenți devenea insuportabilă, Johnnie stătea de vorbă cu ei.

— Un avertisment diplomatic din partea lordului de Ravensby este întotdeauna eficient, observă sardonice prietena sa. Își va asuma Robbie acest rol?

— Cred că nimic nu i-ar face mai multă plăcere, oftă Roxane. Este interesat să îmi devină mai mult decât amant. Ceea ce presupune o serie de probleme pentru mine pe care el nu este dispus să le înțeleagă. Nu sunt sigură că *vreau* să mă recăsătoresc, accentuă ea. Văduvia prezintă, cu siguranță, mult mai multă independență. Și ce știe el despre a fi tată la cinci copii?

— Vrei să spui că nu ar fi posibil ca pur și simplu să fugiți și să trăiți sub clar de lună și în extaz?

Roxane îi aruncă prietenei sale o privire plină de regret.

— Nu cu profesori, doici, lecții de călărie și dans și copii care vor ca eu să petrec fiecare minut din zi cu ei. Și, ca să fiu perfect sinceră, nu sunt sigură că forța și energia vijelioasă a lui Robbie Carre nu vor fi devastatoare pentru viața mea confortabilă.

— Poți fi atât de practică, totuși, punând confortul în balanță cu farmecele irezistibile? Doamnele stau la coadă pentru a-l cucerii încă de când avea șaisprezece ani. Am auzit că este foarte, foarte bun, termină ea cu un tors prelung, în joacă.

— Nu mă privi așa, se îmbujoră Roxane. Și, da, este foarte bun, dacă trebuie să știi. Încă sper că toate aceste responsabilități îmi vor tempera pasiunea nesăbuită, Melie. Cel puțin mă vor determina să cântăresc marile diferențe dintre stilurile noastre de viață. Tocmai de asta ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ai lua copiii pentru o vreme. Robbie nu este rezonabil. Nu știe să asculte. Și este mult prea periculos pentru copiii mei, cu spionii lui Queensberry peste tot.

— Nu prea îl văd pe Robbie Carre părăsind terenul în liniște sau ascultând de rațiune.

— Iată motive și mai temeinice ca eu să fiu cea rațională în această relație. Sunt îngrozită să nu fie *omorât* din cauza mea. Știi că voia să le țină piept soldaților lui Queensberry noaptea trecută și să mă salveze ca cine știe ce cavaler rătăcitor? Singurul motiv care l-a făcut să își schimbe intențiile a fost evocarea pericolului pentru copiii mei.

— Presupun că un bărbat care se întoarce în Scoția la atât de puțin timp după ce e declarat proscris nu poate fi considerat, prin definiție, prudent.

— Ceea ce mă plasează în mijlocul luptei dintre Queensberry și familia Carre, remarcă Roxane necăjită. Aș prefera să aștept până este soluționat procesul familiei Carre, până când nu mai sunt considerați proscriși și amenințați cu pedeapsa cu moartea.

Robbie pretinde că își vor recupera proprietățile până la toamnă. Nu ar fi mai rezonabil să așteptăm?

— *Rezonabil pentru familia Carre?!*

— Doamne, ce o să mă fac?

— Ține-l pe Argyll la distanță, descurajează-l pe Robbie din drumul lui intempestiv către autodistrugere, blochează eforturile hotărâte ale lui Agnes de a ți-l băga pe Argyll în pat. Și încearcă să îți menții sănătatea mintală întreagă, finalizează Amelia cu sarcasm. Iartă-mă, draga mea, dar e atât de tulburător de adevărat!

— Și orice femeie de lume ar trebui să fie în stare să ducă toate astea la îndeplinire fără nici o pată pe calendarul ei social, replică Roxane în glumă, rânjind la auzul monstroasei absurdități a propunerii Ameliei. Ceea ce îmi reamintește de petrecerea de diseară a lui Catherine. O perspectivă cel puțin descurajantă. Presupun că nu a abandonat vânătoarea după Argyll.

— Este mai hotărâtă ca niciodată să se culce cu el, draga mea.

— Cel puțin nu am o viață plictisitoare, mormăi Roxane.

— Cu excepția petrecerii de diseară de la Catherine, o corectă Amelia amuzată.

Roxane chicoti.

— Presupun că e mai bine să râd decât să plâng de absurditățile acestei seri. Haddock este plecat ca de obicei? Întrebă ea, referindu-se la soțul Catherinei.

— În Aberdeen, după cum am auzit, răspunse Amelia.

— Unele lucruri rămân neschimbate, nu-i așa? scrâșni Roxane. După cine umbra data trecută, că am uitat?

— Dundonald. Nu-ți aduci aminte? A vorbit o seară întreagă despre vitele din Highland, ca un crescător.

— Ah, Dumnezeuule, da! râse Roxane. Încă îmi amintesc cum recita prețurile vitelor de la târgul din Crieff. *Merçi, Melie*, pentru că mă faci să râd cu toate câte se întâmplă, spuse ea aplecându-se să o sărute pe obraz. Și pentru că ai stat să îmi ascuți necazurile.

— Ca de obicei, îi reaminti aceasta ștregărește.

— Mi se pare că te-am ascultat și eu plângându-te de o mie de ori de pasiunea lui David pentru vânătoare, rosti Roxane pe același ton.

— În timp ce eu am avut de atâtea ori sarcina să îți dezleg problemele cu pretendenții, i-o întoarse Amelia prietenește.

— Pretendenți nedorți, preciză Roxane.

— E foarte adevărat... dar de data asta e altfel, nu-i așa? întrebă Amelia pe un ton grav.

Roxane aprobă din cap și nenumăratele complicații îi reveniră brusc în minte.

— Mă tem că de data asta nu mai e vorba de a respinge cu amabilitate avansurile unui pretendent. Este indefinit mai complex... și mai confuz, să fii din nou îndrăgostită după atâția ani, rosti ea încercând să zâmbească dar, în schimb, buzele îi tremurară într-o expirație de frustrare. Nu ar trebui să mă implic atât de mult emoțional. O femeie care a îngropat doi bărbați ar trebui să fi învățat ceva despre restricții autoimpuse și negate. Așa am crezut că s-a întâmplat cu mine. Am crezut că am devenit imună la sentimente ca acesta.

— Ești încă tânără, Roxie. De ce să nu ai sentimente pentru cineva?

Gura ei se strânse de tristețe.

— De ce nu am putut alege pe cineva sigur și pe care să mă pot baza?

— Se pare că el te-a ales pe tine iar tu ai rezistat destul de mult timp. Nu sunt sigură că poți întotdeauna controla evenimentele din viața ta. Poți să te ții departe de toți Queensberry-ii din lume, dar nu renunța la iubire, explică ea cu blândețe.

— Nu pot avea tot ceea ce spui tu, declară Roxane cu un zâmbet slab.

— Este un regretabil adevăr al lumii adulților. Deși sunt și avantaje... cum ar fi acest Robbie Carré care te iubește, adăugă ea cu o sclipire în ochi.

— Cum reușești întotdeauna să îmi temperezi pomirile volatile, dragă Melie, declară Roxane cu recunoștință, având atât de multă nevoie de înțelegerea și blândețea ei. Ți mulțumesc... și ți mulțumesc și pentru că îmi iei copiii departe de tot acest tumult.

— Ai făcut la fel de multe sau chiar mai mult pentru mine, replică Amelia, aducându-și aminte cum o ajutase Roxane să treacă prin tragedia morții fetei ei din cauza pojarului.

Nu fusese în stare să se dea jos din pat sau să se oprească din plâns, iar Roxane venise la Longmuir pentru o lună întregă, avusese grijă de toată gospodăria și de ceilalți copii, și tot mai găsisese timp să stea cu ea și să-i aducă alinare timp de ore întregi în fiecare zi și în majoritatea nopților.

— Acum ai grijă de tine, o rugă ea cu gingășie, mângâindu-i mâna ușor. Iar dacă David și cu mine putem să te ajutăm, te rog să ne dai de știre.

Roxane oftă.

— Sper să îl pot convinge pe Robbie să se întoarcă în Olanda, zise ea îndreptându-și umerii și privindu-și hotărâtă prietena. În ce îl privește pe Argyll, am să mă descurc eu cu el.

— Mă rog pentru asta, oftă Amelia.

Ochii lui Roxane sclipiră amuzați.

— S-ar putea să am nevoie de două rugăciuni, luând în considerare incompetența bucătarului lui Catherine.

Dineul se ridica la așteptările pretențioase ale lui Roxane, Catherine Haddock arătându-și dispoziția răutăcioasă încă din primul moment când realizează că Argyll și Roxane veniseră împreună.

— Ce minunat este să vă revăd, miorlăi ea venind în întâmpinarea lor cu un foșnet de mătase roz, ochii ei de un albastru-pal evaluând insinuant rochia din muselină ca fildesul și cu dantelă neagră a lui Roxane. Arăți obosită, draga mea, murmură ea cu răutate. Probabil pentru că nu ai apucat să dormi prea mult noaptea trecută, după cum am auzit.

— Lucru pentru care Queensberry a fost aspru criticat, interveni Argyll. A menționat și asta?

Privirea lui parcurse încăperea în căutarea lui Queensberry care era în centrul atenției într-un grup.

— Desigur că nu, John. I-ar fi stricat povestea. Asta dacă scăparea lui Robbie Carre nu a stricat-o îndeajuns, completă ea și își îndreptă privirea batjocoritoare către Roxane. Sunt frații Carre la fel? se interesează cu malițiozitate.

— Oare de ce să mă obolesc să îți răspund la asta, Catherine? replică Roxane tăios. Nu văd la ce ți-ar folosi.

— Băiatul este tânăr ca un mânz, declară gazda nefiind dispusă să fie descurajată în stilul ei ofensator. Probabil că este în mod plăcut diferit față de fratele său mai mare, ale cărui poftă trupești sunt atât de artistic rafinate.

— Chiar aștepți un răspuns? remarcă, într-o doară, Roxane.

— Ei, dragă, mieună Catherine abil. Ți-am încălcat cumva proprietatea?

— Din moment ce nu ai nici cea mai vagă idee ce este proprietatea, Catherine, nu mă aștept s-o recunoști.

— Nu fi acră, draga mea. O femeie la vârsta ta nu își permite să încrețească fruntea. Dar tu, John, nu găsești că iubitele mai tinere sunt mai proaspete? continuă ea, cu glas de felină, privind insinuant către Roxane care era cu șapte ani mai în vârstă decât ea. Par să fie mult mai picante.

— Eu consider că frumusețea este revigorantă la orice vârstă, replică Argyll, zâmbind către Roxane. În special cea a roșcatelor, punctă el luând mâna lui Roxane. Nu vrei un pahar cu vin, draga mea?

Datorită schimbării abrupte a subiectului de către reprezentantul guvernamental, gazda lor a fost forțată să-și amâne răutățile. Deși Catherine Haddock nu era în stare să-și amâne prea mult ieșirile dezagreabile.

Își așează oaspeții de onoare, pe Argyll și Queensberry, la stânga și dreapta ei la cină și, în ciuda eforturilor ei de a o exila

pe Roxane la celălalt capăt al mesei, Argyll insistă ca ea să fie așezată lângă el.

Queensberry își păstră un aer afabil în timpul mesei, cordialitatea lui nereflectându-se și în privirile sale înghețate, impenetrabile. Iar conversația lui, fie ea civilizată, necesită un efort remarcabil dată fiind prezența superiorului său.

Soțul ei cel în vârstă fiind plecat la Aberdeen, interesul lui Catherine Haddock față de Argyll era atât de bătător la ochi încât oaspeții puteau face deja pariuri privind rezistența acestuia. Vocea ei, când i se adresa, era impregnată de sugestii lascive, iar privirea îi era caldă și strălucitoare. Nu scăpa nici un prilej de a-i atinge mâna sau brațul când voia să îi atragă atenția în conversație, care era axată pe rezultatele lui Argyll în bătăliile de pe Continent.

Într-un moment în care Argyll a fost din nou obligat să îi acorde atenție lui Catherine, Queensberry remarcă cu jumătate de voce către Roxane:

— E ca și cum ai urmări o piesă, nu-i așa?

Iar privirea lui arată pentru o secundă către gazdă, apoi se reîntoarce amuzată către Roxane:

— Pe mine să mă absolvi de orice discuție despre bătălii și manevre soldățești, observă Roxane tot cu jumătate de voce. Eu sunt aici doar pentru cină.

— Ți place cum gătește bucătarul lui Catherine?

— Să spunem doar că mă simt în siguranță, având în vedere lista de invitați.

— Te referi la escorta ta.

— Am spus eu asta, James? replică ea dulce.

— Circulă veștile în tot orașul, notă el în treacăt. Tânărul Carre nu va putea să se ascundă la nesfârșit.

— Oi avea tu spionii tăi dar nu te bucuri de loialitatea nimănui, în special a populației scoțiene. Astfel încât mă îndoiesc de adevărul spuselor tale.

— Probabil că tot ce am de făcut este să te țin pe tine sub urmărire, afirmă el pe un ton sinistru, deși în surdină.

— Fă-o cu discreție, atunci, deoarece Argyll vine în vizite. Nu ți-au spus spionii tăi? A luat micul-dejun cu noi și a adus niște crini superbi, cu siguranță din sera cuiva fiindcă suntem abia la începutul primăverii. Ai grijă, James, amenință ea cu un ton plin de candoare.

— Nu sunt sigur că te pot crede. Tu nu te uiți la el așa cum se uită el la tine.

— Cu siguranță doar nu gândești că se petrece ceva romantic, legat de iubire? Sunt surprinsă, James. Am crezut că ești cinic până în măduva oaselor.

— Probabil amândoi mai avem lucruri de aflat.

— De aflat despre ce? se interesă Catherine cu o dulcegărie excesivă, văzând că atenția lui Argyll era distrasă.

— Contesa și cu mine discutăm despre diferența dintre iubire și amuzament, remarcă Queensberry sofisticat.

— Și dintre cinism și iubire, adăugă Roxane repede. James este nesigur, cred, de distincție.

— Iubire — ce pitoresc! exclamă Catherine în timp ce sprâncenele i se ridicară delicat spre linia părului ei blond. Crezi în iubire, Argyll? Îl provocă, conștientă că amândoi se căsătoriseră din cu totul alte motive decât din iubire.

— Încep să fiu fascinat de subiect, murmură el, zâmbind fermecător către Roxane. Spune-mi, contesă, tu crezi în dragoste?

Dintr-o dată, orice discuție încetă la masă, de parcă toate urechile doreau să afle răspunsul la întrebarea lui Argyll. Era cunoscut ca un bărbat cu un eminent spirit practic și moravuri relaxate, în timp ce știrile despre aventura lui Roxane din noaptea trecută constituia cel mai senzațional subiect de bărfă.

— Evident că da. Orice femele pasională crede, replică Roxane ferm. (Observând buzele strânse de furie ale lui Catherine, adăugă:) Dilema cu care suntem confrunțați atât James, cât și eu, se referă la persoana potrivită.

— Ar trebui să îmi spun ce fel de bărbat ți place, declară Argyll de parcă erau numai ei doi.

— Cineva care mă face să râd, răspunse Roxane.

— Înseamnă că trebuie să îmi ascut simțul umorului.

— Nu știam că îți plac bărbații amuzanți, o întepă Catherine, cu ochii reci ca gheața.

— Odată cu câștigarea independenței prin statutul de văduvă am aflat că râsul este preferabil ardorii excesive.^v

— Nu mai spune, interveni Queensberry, batjocoritor. Cei din familia Carre sunt renumiți pentru excesul lor, să știi.

— Așa crezi? Îl pară ea, senină și netulburată de pe partea cealaltă a mesei. I-am considerat întotdeauna niște bărbați extrem de rafinați.

— Ai o obsesie cu cei din familia Carre, Queensberry, îl atacă Argyll brusc. Sper că vei putea să îți depășești înfiorătoarea neliniște. Sunt doar o familie, nu întruchiparea diavolului.

— Pot aduce pe câmpul de bătaie o armată personală la fel de numeroasă ca și trupele tale.

— Dar nu o vor face. Vor fi preocupați să-și recupereze proprietățile la tribunal așa cum orice om rațional ar face-o. Ți-aș sugera să te preocupi de competența avocaților tăi înainte de toate. Cei din familia Carre nu au pierdut nici un proces, din câte îmi aduc aminte.

Queensberry se încruntă:

— Trădarea este o acuzație serioasă.

— Va trebui să o dovedești.

Queensberry nu avea nici o intenție să se bizuie pe lege pentru a securiza proprietățile obținute prin deposedarea familiei Carre. Dar continuă pe un ton neutru:

— O să mă bazez pe justiția scoțiană — ca și tine, John, în căutarea de a încheia un tratat unional.

Ambii bărbați știau prea bine că mituirea și conspirația erau mijloacele limită prin care își puteau îndeplini scopurile. Privirea lui Argyll era inexpresivă când șuieră printre dinți:

— Astfel amândoi nu ne putem aștepta decât la succes, cu asemenea principii înalte de lucru.

Ce vorbe false în gurile acestor bărbați pentru care justiția nu era decât un obiect de inventar în dorința lor de putere, și tocmai din acel motiv fusese solicitată Curtea Engleză de Apel. Însă numai după ce acțiunea lor va fi fost finalizată, miniștrii englezi vor decide dacă recompensele promise de ei vor fi și acordate.^{VI}

Un joc murdar — total lipsit de onoare.

CAPITOLUL 7

Dineul a fost deosebit de plictisitor, se gândea Roxane întorcându-se cu trăsura de la Catherine dar, cel puțin, Queensberry se convinsese cu proprii-i ochi de intențiile protectoare ale lui Argyll. Desigur că Argyll fusese foarte insistent încă din momentul în care se urcaseră în trăsură astfel încât îi trebuise extrem de mult rafinament să-i stăvilească nerăbdarea. Era un bărbat puternic.

Numai reamintirea de către Roxane a faptului că-și dăduse cuvântul de Campbell îl determină să o slăbească, în cele din urmă, din strânsoarea brațelor lui.

Întorcându-se la locul său, se lungi în colț cu un licăr de zâmbet în care se oglinde, pentru o clipă, lumina felinarului trăsurii.

— A fost o greșeală tactică să îți dau cuvântul.

— Dar altfel nu aș fi acceptat să merg cu tine la dineu, replică Roxane încântată, rearanjându-și dantela de pe decolteu.

— După cum văd, va fi nevoie de ceva curte, îngână el, tachinând-o zâmbitor.

— De ce atâta bătaie de cap din moment ce Catherine îți va sta la dispoziție fără obiecții? Sunt convinsă că încă e interesată.

— Sunt convins și eu. Mi-a cerut să mă întorc.

— Vezi?! Toate nevoile tale camale pot fi împlinite în liniște, nu e nevoie de nici un fel de curte.

— La fel cum aș putea cu oricare din servitoarele mele.

Cu un chicotit slab, ea își aminti că era denumit „Marele John Roșcatul” de toate femeile tinere.

— De vreme ce ți-ai asigurat un număr atât de satisfăcător de partenere amoroase, nu ai nevoie de compania mea.

— Dar mi-o *doresc* pe a ta în mod special. Ce trebuie să fac ca să te cuceresc?

Era obosită. Veninul lui Catherine o enervase, pierduse noaptea dinainte, insistențele lui Argyll nu conteneau. Așa că vorbi mult mai deschis decât ar fi făcut-o în alte circumstanțe:

— Să spunem, de exemplu, independența Scoției, renunțarea la acuzațiile de trădare împotriva familiei Carre, îndepărtarea lui Queensberry din viața mea. Deci nimic din ce îți stă în putere.

— În afară de Scoția, pot face restul, vorbi el, la fel de deschis. Acesta este prețul pasiunii tale? Spune-mi — dacă așa e, atunci putem ajunge la o înțelegere.

Rămase înmămurită. Oferise o plată enormă pentru o relație amoroasă cu ea și, dacă putea fi într-adevăr convins să se țină de promisiune, posibilitățile erau uimitoare.

— Acuzațiile de trădare sunt oricum o mare distorsionare a realității, observă el în trecut. Oricine știe asta.

— Și, totuși, i-ai permis lui Queensberry să le ia proprietățile.

— Disputa lui nu îmi stânjenește acțiunile, replică el burzuluindu-se. Nu pot să mă implic în orice dezacord asupra proprietății din Scoția, mârâi el îndreptându-și poziția bustului și mutându-se mai aproape de ea. Ce ar fi să o trimit întâi pe Agnes departe, ca dovadă a intensului meu... interes, sugerează el cu chipul aureolat de părul blond-auriu ce lucea în lumina felinarului. Și să continuăm negocierea relației noastre din acel punct, zâmbi el satisfăcut. Draga mea, am făcut asta timp de luni de zile cu negociatori de o asemenea îndemânare și șiretenie, încât înțelegerea noastră va contrasta prin bunăvoință. Nu văd nici un motiv de argumentare contra, atâta timp cât te doresc, îi vorbi el așa cum îi vorbise și reginei, după cum se zvonea — exprimându-și cererile direct, fără echivoc. (Nu era ascuns și șiret precum Queensberry.) Și dacă dorești ca familia amantului tău să fie scăpată de persecuții și să-și recapete titlurile și proprietățile, ei bine... suntem amândoi adulți. Nu mă aștept să îmi dăruiești inima, își revelă el siguranța printr-un zâmbet vag. Odată târgul nostru încheiat, nu am pretenție decât la fidelitatea ta.

— Te-ai îndeletnicit mai mult decât mine cu chestiuni din astea, declară Roxane, încă uimită.

Îi făcuse o ofertă atât de extravagantă pentru o relație încât el știa că ea nu poate să refuze. Dar ea avea nevoie de timp ca să

digere evenimentele tumultuoase și avea nevoie de dovezi în sprijinirea promisiunilor lui. Englezii nu puteau fi crezuți pe cuvânt.

— O să cântăresc oferta ta.

— O să încep prin a o expedia pe Agnes până la orele prânzului, sugeră el, cordial. Și vom putea discuta în niște împrejurări mai agreabile decât prezența celor din familia Erskine.

— Sunt sincer intrigată, murmură Roxane, dar va trebui să stau întâi de vorbă cu avocatul.

— Vorbește cu cine vrei. Dă-i de știre și tânărului Robbie, marșă el în treacăt. Nu îmi pasă cui spui. Imediat ce te decizi, vom putea să trecem totul pe hârtie.

— Ești așa de sigur, Argyll?

— Știm amândoi ce vrem și ce putem oferi. Este evident de simplu, draga mea.

Din fericire trăsura, ajungând la destinație, se opri în mod salvator, căci ea devenise foarte tulburată.

— Am nevoie de un timp de gândire, desigur.

Argyll zâmbi cu o deosebită căldură; înțelegea mai bine decât oricine când negocierile erau favorabile.

— Ai la dispoziție cât timp dorești, spuse el făcându-i semn valetului să deschidă ușa. Nu sunt irațional de nerăbdător.

După ce coborî din trăsură, o ajută și pe Roxane și îi păstră o clipă mâna într-a sa.

— Trimite-mi un semn în după-masa asta. Voi aduce un funcționar să redacteze înțelegerea noastră. Adaugă și luna cu stelele dacă vrei, rânji el — la douăzeci și cinci de ani nu era încă complet blazat. Vezi cât de nerăbdător sunt să te am?

— În condițiile în care apărarea mă obosește, a spus ea.

— Gândește-te la alianța noastră ca la un act de caritate creștinească, scumpo. Sunt convins că cei din familia Carre îți vor fi recunoscători.

Dimpotrivă.

Prima reacție a lui Robbie la citirea biletului lui Roxane a fost să îl mototolească și să îl azvârle cu dezgust — ceea ce necesită un efort ulterior de a-l netezi pentru a putea fi recitit, pentru a descoperi dacă ea scrisese într-adevăr acele rânduri.

A doua lui reacție nu a fost diferită de prima, și înjură pe nerăsuflăte în timp ce citea cuvintele șocante. Fraze ca „*e mai bine așa. Sunt sigură că înțelegi, este un mic preț*” îi încinseră temperamentul peste limită.

— Holmes! urlă el cu vocea ca un tunet prin ușa închisă, de-a lungul coridorului și scărilor, auzindu-se până în bucătărie unde furia lui explozivă cauză vibrații pe suprafața ceaiului din ceașca doamnei Beattie.

Aceasta privi către Holmes, care era tocmai pe punctul de a i se alătura.

— Aș putea zice că nu e deloc încântat de biletul contesei, observă ea. Mai bine fugi la el.

— Servitorul lui Kilmarnock spunea că valetul îl auzise pe Argyll promițându-i luna cu stelele când au coborât din trăsură în fața casei ei, declară Holmes ridicându-se repede. Poate că asta a tentat-o.

— Se pare, după cum strigă, că nu a primit cuvinte de dragoste de la ea.

— Vreau ca avocatul Coutts să vină aici *imediat*, ordonă Robbie când Holmes intră în cameră. La naiba cu această detenție care mă împiedică să rezolv eu însumi lucrurile. Stai, îl întoarse pe Holmes din drum. Mai du un bilet și către lady Carberry, de asemenea.

Scrise în viteză trei propoziții scurte, toate sub forma unor comenzi. După ce-și scrijeli numele la sfârșit îi înmână hârtiile pliate lui Holmes.

— Mai întâi du-te la lady Carberry, și-apoi caută-l pe Coutts oriunde-o fi și adu-l la mine în mare grabă.

După asta se învârti prin cameră ca un animal în cușcă, frustrarea și furia lui fiind atât de violente încât până și durerea din brațul său a fost uitată. Se mișca de la un perete la altul simțind acut constrângerea de spațiu, în timp ce în mintea lui gonia dorința de răzbunare.

De parcă aş putea fi de acord să o las să se sacrifice lui Argyll pentru salvarea familiei mele! La naiba cu ea! Este ceva de neconceput, ea să devină martiră în numele nostru! A venit timpul să înlocuiesc toate aceste manevre subtile cu forță brută, se decise el. De câți oameni am nevoie pentru a-l intimida pe Argyll? Probabil de câteva zeci. Trebuie să îl facă să înțeleagă că Roxane nu este disponibilă.

La fel cum trebuie să procedez și cu Roxane — cât de curând!

Unde naiba este Coutts? se întrebă el fumegând în tăcere, deja adunându-și armele pentru o călătorie clandestină prin oraș. Își puse o haină de piele pentru a-i acoperi și proteja brațul bandajat, iar manevrele îi produsese o ușoară durere de cap. Se rezemă de perete pentru a i se diminua măcar o parte din agonie și continuă să-și pună cu grijă banduliera cu sabia pe deasupra capului peste umăr. Cel puțin nu mi-au rănit brațul cu care mânuiesc sabia, gândi el ușurat, iar pistolul îl pot ține cu brațul drept chiar așa rănit cum este.

Dar a avut nevoie de câteva guri de brandy pentru a-și amorți durerea astfel încât sticla era aproape terminată când a apărut Coutts.

Robbie îi azvârli biletul mototolit tunând:

— Citește asta și spune-mi ce se poate face — rezonabil sau nerezonabil.

Era complet înarmat, după cum putea vedea Coutts alarmat, percepându-i furia. Îi luă ceva timp să citească textul scris delicat pe bucata de hârtie mototolită. Contesa încercase să explice

oferta lui Argyll pe îndelete — motivele ei de a o accepta, cum sfârșitul relației lor era cel mai bun lucru, cum avocații ei o asiguraseră că un asemenea acord era valabil din punct de vedere juridic. Și mai încercase să îi spună lui Robbie cât de mult îl iubea deși era clar că se luptase mult în luarea deciziei — explicase asta în câteva fraze.

— Ei bine? Întrebă Robbie scurt după ce Coutts termină de citit, privindu-l aprig.

— Știi ce am de gând să spun în calitate de avocat, se pronunță Coutts cu diplomație.

— Pe naiba, da! Dar, lăsând la o parte pledoaria avocățească, știi foarte bine că nu se poate avea încredere în Argyll, chiar dacă este de *neconceput* ideea ca el să se culce cu femeia pe care o iubesc. Cum de s-a gândit ea că aș fi de acord!? exclamă Robbie spumegând de furie. Sau că Argyll chiar intenționează să-și țină cuvântul? E până în măduva oaselor de lipsit de cuvânt, precum Queensberry. Este peste măsură de naivă.

Coutts se abținu de a-și exprima concluzia evidentă că Roxane nu era naivă. Nu era treaba lui să emită judecăți referitoare la motivația contesei de Kilmarnock.

— Mergi și vorbește cu ea, ordonă Robbie cu asprime, și explică-i care sunt considerentele juridice pentru care acest act nu este necesar. Pe cele de altă natură i le voi explica eu când mă voi întâlni personal cu ea.

— S-ar putea să nu fiu primit de contesă.

— Încearcă! replică Robbie, punând în acest singur cuvânt un ordin.

— Îndrăznesc să îți atrag atenția asupra inoportunității ieșirii, *my lord*.

— Mulțumesc pentru sfat, replică Robbie, vizibil nerăbdător.

Coutts și-a dat seama că Robbie plănuia ceva, după modul scurt în care îl concediase și privirea inexpressivă. Fratele mai mic și necugetat al lui Johnnie Carre plănuia o răzbunare.

Era de datoria lui să-l informeze pe Johnnie cât mai repede cu putință.

Roxane îl primi pe Coutts cu puțin timp după aceea, dar grăbită cu pregătirile pentru plecarea copiilor săi, îi ascultă numai din politete explicațiile calme și realiste. La sfârșit îi puse și ea o întrebare directă:

— Spuneți-mi sincer, domnule Coutts, puteți să mă asigurați că familia Carre va câștiga procesul?

Ezitatea lui răspunse mai concludent decât orice alte cuvinte.

— Vedeți, afirmă ea cu blândețe, pe de altă parte calea *mea* va obține semnătura lui Argyll pe un document care va duce la restaurarea titlurilor și proprietăților familiei Carre. Avocații mei m-au asigurat deja că, dacă reprezentantul guvernamental va semna un astfel de document, contractul va fi valabil în orice tribunal din ținut. Vă rog să-i spuneți asta lui Robbie.

— Nu va asculta. Este cu desăvârșire *contra* acțiunilor dumneavoastră în această direcție, *my lady*. Nu am cuvinte destui de puternice să vă exprim opoziția sa. Chiar și rănit, este pe punctul de a face ceva necugetat.

Ea își duse mâna la gură cu o privire înmărmurită de groază.

— Rănit? Cât de tare? Spuneți-mi... spuneți-mi adevărul.

Un val de teroare o străbătu; Jamie murise de la o rană căpătată într-o bătălie.

— E vorba de o rană de muschetă, *my lady*. Este în convalescență acum... în felul lui.

— Stă în pat? Întrebă ea repede, palidă și cutremurată. A fost văzut de un doctor? Ar trebui să stea în pat ca rana să nu se infecteze.

— A fost văzut de un doctor, desigur, dar refuză să stea în pat. Este încăpățânat, *my lady*, după cum îl știți.

— Spuneți-i că *trebuie* să stea în pat, comandă ea, și că *trebuie* să-și schimbe bandajul în fiecare zi și că *trebuie* să mănânce

— turte și puțină carne — și că *trebuie* să doarmă pentru a se

vindeca. Spuneți-i că insist, adăugă ea oprindu-se să respire puțin. Cum arată? Are febră? Întrebă cu nervozitate.

Dacă i-aș spune că e înarmat pentru o răfuială nu i-aș stopa îngrijorările, se gândi Coutts decis, așa că optă pentru un răspuns neutru:

— Conte nu pare să fie indispus de rana sa, *my lady*.

— Slavă cerului, răsuflă ea vizibil liniștită. Duceți-i rugăciunile mele... și toată dragostea mea.

— Da, *my lady*, o să-i transmit îngrijorările și urările de bine.

— Mai spuneți-i că, adăugă ea cu un zâmbet, o să-l revăd când Johnnie se va întoarce la Goldiehouse.

Coutts evită să menționeze că îl va revedea considerabil mai devreme. Nu i se acordase permisiunea de a revela această informație și nici nu era sigur că Robbie va putea să își croiască drum prin oraș fără a fi prins de soldații lui Queensberry.

— O să-i transmit, *my lady*, o asigură el ridicându-se din scaun și înclinându-se.

— Și încă ceva, mai zise Roxane, simțind cu ardoare impulsul de a depăși granițele discreției. Spuneți-i că nu am uitat „Balada lui Muirland Willie”.

Abia după o oră de la întâlnirea de mai sus, după graba împachetării în care fusese implicată toată gospodăria Forrester, Roxane predă copiii, servitoarele, guvernantele și doicile, împreună cu o trăsură în plus pentru bagaje, la castelul familiei Carberry, unde se petrecuseră manevre similare de împachetare^{VII}.

Roxane și copiii săi intrară în înșorita cameră de zi de la etajul al doilea, unde copiii Ameliei și câteva din animalele lor de companie erau pregătiți de plecare. Doi câini imenși de vânătoare stăteau lungiți în căldura soarelui care pătrundea prin ferestrele din sud. Un papagal îi întâmpină pe toți cu un „hip, hip, hooray” și alte cuvinte mai puțin delicate, în timp ce două pisici negre stăteau pe spătarele de la sofa, iritate de toată agitația împachetării.

Amelia îi întâmpină din mijlocul celor patru copii ai săi zâmbitori.

— Le-am spus copiilor că ne grăbirăm, așa că au promis să fie cuminți până când vă luați „la revedere” unii de la alții.

Băiatul ei cel mare făcu un semn spre buzele sale ca de fermoar închis ceea ce generează un val de chicoteli. Dar toată lumea se relaxă după câteva momente.

— Nu uita să o ajuți pe mătușa Amelia cu copiii, draga mea, îi spuse Roxane fiicei sale, Jeannie, și scrie-mi despre ce face toată lumea, mai adăugă ea sărutând-o și îmbrățișând-o.

— Așa o să fac, mama. Și mătușa Amelia a spus că unchiul are trei cai noi minunați pe care o să mă lase să îi călăresc, zise ea cu un zâmbet care îi trăda încântarea. Când vei veni la Longmuir o să facem întrecere.

Roxie strălucea, mândră de talentele ecvestre ale fiicei sale. Îi reamintea de propria-i copilărie, când lumea încă îi părea lipsită de griji și necazuri, și cea mai mare plăcere a ei era să călărească peste câmpuri.

— Unchiul David are cel mai bun jokeu din Scoția — din Ayrshire — așa că o să mergem la o groază de întreceri de călărie.

— Și eu călăresc, interveni fiul său mai mare, James. Mătușa Melie spune că pot să particip cu unul din caii ei la curse.

— Te rog să fii atent, dragul meu, murmură Roxane, sărutându-l și pe fiul ei de doisprezece ani pe nasul pistriuat. Unii dintre jokei călăresc foarte dur.

— Mamă — se strâmbă el a dezgust — deja sunt mai mare decât majoritatea jokeilor. Pot să-mi port singur de grijă.

— Știu, dragule, îl aprobă ea, gândindu-se cât de repede crescuse.

Într-un an, cel mult doi, va fi fost gata să plece la universitate.

Îmi mai rămân gemenii și Angus de crescut, reflectă, deși gemenii de zece ani deveneau din ce în ce mai independenți. Erau

extaziați de călătoria la țară, abia putându-și stăpâni entuziasmul. Andrew și Alex, răsând cu gura până la urechi, își țineau undițele în mâini așa că a fost îmbrățișată doar cu câte un braț de către ei.

— O să pescuim în *fiecare* zi, declară cu mândrie Alex.

— Și *noaptea*, de asemenea, a adăugat Andrew. Mătușa Melie a zis că putem dormi în căbănuța de lângă iaz și să venim acasă numai la cină.

— Și *eu* pescuiesc, sări și mezinul ei, ținându-și undița mai mică în pumn.

— Să-l ajutați pe Angus, băieți, sugeră Roxane, lăsându-se pe un genunchi ca să-și îmbrățișeze mezinul.

Spre deosebire de băieții ei mai mari, care erau bruneți ca tatăl lor Jamie, Angus nu semăna deloc cu Kilmarnock. Avea părul roșcat al lui Roxane și trăsăturile familiei ei, a Forrester-ilor. Întotdeauna considerase că Dumnezeu fusese îngăduitor să nu ia în considerare moștenirea genetică a celor din familia Erskine când i-l dăruise pe Angus.

— Totuși nu poate să doarmă cu noi noaptea, spuseră la unison Alex și Andrew.

— Ba da, protestă Angus, cu buza de jos răsfrântă în afară ca semn de încăpățănare.

— Ba nu! se rățoi Alex.

Buza de jos a lui Angus începu să tremure.

— O să stea Jamie cu tine o noapte, nu-i așa, Jamie? întrebă Roxane, strângându-l în brațe pe fiul ei de cinci ani, cu tot cu undiță.

— Angus și cu mine vom sta în propria noastră căbănuță de pescuit, se offeri James, subliniind dorințele mamei sale.

— A *noastră*? Exclamă Angus dintr-o dată îmbunătățit.

— Acum cereți-i scuze lui Angus, le comandă Roxane gemenilor.

— Poate să stea dacă *vrea*, se îmbună Alex.

— Poate înota cu noi, se offeri Andrew. Doar că noaptea plânge când e departe de casă, asta e tot.

— Nu o să plâng, promise Angus, încrezător în statutul său de băiat mare acum, că era în brațele mamei sale.

— De ce să nu stăm cu toții acolo din când în când, propuse Amelia. Dormitul afară în grup mai mare e mai puțin înfricoșător.

— Nu vreau să dorm afară, protestă Jeannie. Și știu că nici Julia nu vrea.

— Tu și verișoara ta nu va trebui să faceți asta, replică Amelia, cunoscând faptul că fiica ei și Jeannie, fiind de vârste apropiate, preferau să stea de vorbă toată noaptea.

Roxane îi zâmbi fiicei sale care, la treisprezece ani, alterna între pasiunea ei pentru sporturi și obiceiuri mai feminine.

— Să ascultați de mătușa Melie și unchiul David, le atrase atenția încă o dată, și eu voi veni la Long peste două zile, când veți putea să-mi povestiți ce ați mai făcut.

— Să nu lipsești *prea* mult, o rugă Angus, îmbrățișând-o strâns.

— O să vin cât de repede voi putea, dragule, răspunse ea sărutându-i obrazul roșu ca mărul, și punându-l jos pe băiețel. Acum dați-mi toți un ultim sărut până când ne vom revedea.

Cei patru copii Carberry așteptau cu nerăbdare lângă ușă, cu lesele de la câini în mâini, astfel că sărutările lui Roxane fură date în mare grabă,acompaniate de conversații copilărești și lătrături.

După ultima îmbrățișare și ultimul sărut, când copiii fugiseră la trăsuri, Roxane se întoarse către Amelia:

— Nu sunt sigură că te vor aștepta, așa că nu te voi ține mult. O să plec fără să mă conduci.

— Miss Wade poate să îi supravegheze pentru câteva clipe, replică Amelia, cu o constrângere ciudată în voce. Înainte de a pleca aș vrea să te uiți la un nou cufăr cumpărat.

Și își duse degetul la buze a tăcere.

— Este în biroul lui David.

Roxane își privi contrariată prietena, dar Amelia păși către ușă.

— Vreau să mă sfătuiești cum să îl folosesc mai bine, continuă pe un ton ca de conversație. Mai ții minte acea piesă pictată florentină de la Amluxen pe care o admiram amândouă? adăugă ea cu sprâncenele ridicate și făcându-i un semn sugestiv din cap, buclele negre clătinându-i-se viguros la acest gest.

Răspunzând la acest gest de pantomimă, Roxane zise pe un ton de încântare, acum curioasă:

— Desigur că îmi amintesc.

— Îl folosesc pe moment ca depozit pentru cărțile lui David, dar mă gândeam să îl mut în dormitorul meu și să îmi pun lenjeria în el, sau aș putea, desigur, să îl folosesc în camera de zi pentru serviciul de argintărie. Nu m-am hotărât... ce să fac exact cu el, așa că dă-mi o sugestie ce ar fi mai potrivit... sau util — lungea vorba, trădând nervozitate în glasul prea ridicat pentru liniștea din hoi.

Deschizând ușa biroului îi făcu semn lui Roxane să intre. O urmă și ea cu repeziciune și înclucie ușa în urma lor cu atâta grabă de parcă creaturile iadului erau pe urmele lor.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? se miră Roxane privind la prietena sa fără să înțeleagă nimic, conștientă de faptul că amenințările lui Queensberry prindeau tot mai mult teren.

— Ai un vizitator, o anunță Amelia mutându-și privirea de la Roxane către un alcov întunecat dintre două corpuri de cărți. Și ai grijă să vorbești încet, comandă ea persoanei ascunse acolo. Servitorii trag cu urechea. (Neprimind nici un răspuns, se îndreaptă spre ușa dinspre o altă cameră.) Să nu stai mult. Pui pe toată lumea în primejdie. (Se întoarse din nou spre Roxane, cu buzele strânse într-o linie fermă.) Te aștept în camera de primire.

Și ieși din birou iar în urma ei se auzi cheia în broască ca semn al gradului de pericol pe care îl prezenta vizitatorul ei.

Roxane a realizat identitatea vizitatorului când a simțit aroma de citrice și, sfâșiată între frica pentru siguranța lui Robbie și bucuria de a-l vedea, s-a năpustit către el simțind un val de exaltare nestăvilă prin tot corpul.

— Ce *naiba* credeai că faci?

Scrâșnetul sălbatic din vocea lui o opri și, când el păși la lumină, violența expresiei lui o șocă. O mască crudă îi acoperea chipul frumos. Mâna îi stătea sprijinită pe mânerul sabiei de parcă ar fi fost dușmani.

— Credeai că o să-ți mulțumesc pentru amabilitate și o să-mi continui viața? se porni el. Sau că voi aștepta răbdător să adun rămășițele după ce Argyll va fi terminat cu tine?

Se așteptase ca el să fie supărat de biletul ei — înțelegea gelozia la fel de bine ca și el — dar nu se așteptase la această furie implacabilă.

— M-am gândit că este o soluție rezonabilă la dificultățile pe care le ai. Argyll mă asigură că va anula acuzațiile de trădare aduse împotriva familiei tale.

— Așaaa? Îngână Robbie caustic. De parcă nu ar fi cel mai vicios trădător trimis de Anglia vreodată aici, vorbi el cu o figură înghețată, ochii săi frumoși arătând acum numai cruzime. Și e dispus să facă asta pentru *mine*, murmură el lasciv, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Nu fi cuprins de atâta ură, spuse ea încet.

— Crezi că mi-aș vrea titlurile și moșiile înapoi ca urmare a picioarelor tale desfăcute în fața lui? scrâșni el. Crezi că aș putea trăi la gândul acelei murdării?

— Te porți ca un copil răzgâiat, i-o întoarse ea acru. Și nu-mi vorbi mie de moralitate de parcă ai fi o virgină prezbiteriană fără greșală, zise privind-l furioasă pentru faptul că încerca să-i pună ordine în viață. Nu sunt proprietatea nimănui, și în nici un caz a ta!

Îi spusese toate astea cu o voce cutremurătoare deoarece îi luase ani întregi să-și câștige independența și nu avea nici o intenție să și-o piardă în fața unui băiat de optsprezece ani.

— Dacă ai chef să discuți acest subiect ca un adult, fără să mă jignești, sunt dispusă să te ascult.

Gura lui fină se curbă a dispreț.

— Despre ce să vorbim? Unde ai de gând să te tăvălești cu el? Cât de des? În ce mod?

Simțul lui de proprietate fiind atins, temperamentul său năvalnic era imposibil de potolit.

— Tot ce vreau să știu, mormăi el pe un ton jos, este dacă chiar ai de gând să te culci cu el sau nu.

Nările ei tremură în fața presupunerii prezentate de el.

— De când ai devenit tu dădaca mea?

— Vrei să te culci cu el? Asta vrei să spui? Întrebă el țintuind-o cu ochii-i arzători.

— Nu.

— Nici să n-o faci.

— O să îți obții pământurile înapoi, fir-ai să fii! Nu înțelegi asta? se rățoi ea la el. Oamenii fac asta zilnic pentru o miză mult mai mică.

— Oamenii? vorbi el trăgându-și vorbele. Folosești o expresie neutră pentru a nu spune că tu urmezi să te culci cu el. Hai să-ți spun eu cum facem, mormăi el total lipsit de politețe, hai să neutralizăm subiectul complet. Nu vreau să mă ajuți. Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu am de gând să îl accept. Este suficient de clar? O să ne luptăm cu ei pe calea noastră.

— Și probabil că vei muri în derularea afacerii, îl repezi ea.

— Mai bine așa decât să mor de rușine, o repezi și el.

— Noțiunea bărbătească de rușine mă surprinde întotdeauna. Crima și măcelul nu sunt dezonorante, dar modul meu de a-ți înapoia pământurile printr-o înțelegere scrisă, da.

— Nici să nu te gândești să faci asta pentru mine, șuieră el sălbatic.

— Mai degrabă ai fi dispus să-ți riști viața. E mai bine așa?

— Pentru mine, da.

— Foarte bine, declară ea, le fel de furioasă. Atunci o să judec pentru mine însămi. Vreau să stai departe de mine până ce

procesul va fi soluționat și familia Carre nu va mai reprezenta un pericol pentru copiii mei.

— E prea mult.

— Decizia mea nu e negociabilă.

— Și dacă refuz?

— Vei pune în pericol viața mea și a copiilor mei. Nu îmi place să faci asta.

— Îmi ceri prea mult.

— Nu ți-am cerut, replică ea cu răceală.

— Aș fi putut să te iau cu mine, și nu m-ai fi putut opri.

— Ai vrea să mă ai așa?

— Sunt ca și Argyll, murmură el pe o voce catifelată. Te vreau în orice mod te pot obține.

— Mă jignești.

— Dar modul în care te dorește Argyll nu te jignește. Al lui este — ce cuvânt ai folosit — rezonabil? Să te culci cu el este un act de prietenie?

— Indiferent de ceea ce crezi tu, nu se învâрте totul în jurul sexului.

— Când e vorba de Argyll, da — nu te îndoi de asta.

— Vom avea un acord legal, replică ea scurt și rece.

— Poți face o distincție atât de clară? spuse el inspirând adânc, simțind că sentimentele lui nu erau așa clar compartimentate, și, astfel, că nu îi va permite să fie cu vreun alt bărbat, inclusiv Argyll. Cum pot să îți spun asta fără să te jignesc? completă el căutându-și cuvintele.

Mai trase o dată adânc aer în piept. Nu putea să îi spună că o dorea trup și suflet când ochii ei îl priveau așa de rece. În schimb îi spuse, cu o voce în mod deliberat caldă și moale:

— Te iubesc. Din cauza asta mai bine mor decât să-i permit lui Argyll să te atingă. Îmi pare rău dacă sentimentele mele te deranjează. Am crezut că și tu mă iubești, conchise el cu un gest de disperare, de parcă ar fi vrut să alunge acea neînțelegere.

Un spasm de durere îi crispă pentru o clipă maxilarul.

Ea făcu un pas către el și se opri, hotărâtă să nu își permită să fie așa ușor convinsă.

— Ar fi trebuit să fii în pat cu rana asta, murmură ea încet vrând să fi putut să-i alunge durerea, să nu fie așa suspicioasă în fața cuvintelor lui de iubire.

— Ar trebui să fii acolo împreună cu mine, replică el cu tandrețe, cruzimea din ochii săi fiind înlocuită acum de blândețe. Nu ar trebui să ne certăm pentru stupiditatea asta.

Cât de tentant este, se gândi ea. Acesta era bărbatul pe care îl iubea, acum că îi dispăruse toată furia.

— Nu sunt stupidă, doar practică, doar...

El ridică o mână pentru a-i opri cuvintele.

— Nu vom fi niciodată de acord asupra acestui lucru, chiar dacă ar fi să ne certăm până la ziua Judecării de Apoi. Vino cu mine. Copiii tăi sunt în siguranță. Vom fugi să ne stabilim la Cheviots.

— Argyll va răscoli toată țara după noi. Este hotărât.

— Nu te poate avea, și asta e o decizie definitivă... dacă poți să îmi ierți gelozia, adăugă el cu un zâmbet grațios. L-aș omorî mai înainte.

— Regina și miniștrii săi își vor tratatul. Sunt în stare să te și omoare pentru a obține asta.

— Iată un motiv bun ca oricare altul pentru a muri, afirmă el, crescut într-un cod al onoarei pe care ea nu putea să-l înțeleagă.

— Nu muri pentru mine, nici să nu te gândești la asta, șopti ea îngrozită că el ar putea să-și irosească viața minunată pentru ea. Aș prefera de data asta un soț viu.

Ochii lui închiși la culoare sclipiră de surpriză.

— Te căsătorești cu mine?

— Nu, nu am vrut să spun asta, se replie ea.

— Asta ai spus, zâmbi el fericit. Va trebui să îmi comand hainele de căsătorie, o tachină el.

— Nu sfida soarta, Robbie, îi rugă ea, nu când sunt viețile noastre la mijloc. Nu trebuia să spun ceea ce am spus. Nu știu de ce am făcut-o, sau de ce simt ceea ce simt pentru tine, termină ea cu un ușor oftat.

— Sunt irezistibil, replică el cu un zâmbet înșelător, plin de farmec și grație, un zâmbet plin de încredere și speranță.

Roxane nu ar fi putut să reziste tachinării arogante din cuvintele sale.

— Poate în vremuri mai bune, când vom fi din nou în siguranță, spuse el, luând în răs rezervele sale, traversând mica distanță dintre ei cu un pas lent. Când zeii ne vor zâmbi din nou, mai adăugă el apucându-i umerii și strângând-o în brațe. Căsătorește-te cu mine atunci.

Cât de optimist era, se gândi ea, și spera că o parte din creierul ei va rămâne imun la ideea că el ar putea avea dreptate. Era infatuată sau îndrăgostită sau pur și simplu nebună deoarece tot ceea ce putea vedea era frumusețea lui și tot ce putea auzi erau doar vorbele lui de iubire, de parcă ar fi fost o ingenuă uimită în fața unui bărbat minunat de frumos. *Și este fără cuvinte de frumos*, gândea ea, zâmbind către el cu obrajii îmbujorați sub privirile ochilor tineri, negri, cu sprâncene lungi, ostentativ de frumoși, cu buzele lui zâmbitoare îmbiind-o.

— Spune-mi, murmură el.

Ea ezită, deoarece ce îi cerea el nu era numai dificil, ci probabil imposibil, iar ea nu era nici pe departe o ingenuă.

— Dacă ar fi vorba doar de mine...

— Spune *da*, o întrerupse el.

— Nu pot.

— Te voi face fericită.

— Știu..

— Este suficient. Nu îți dai seama de asta?

— Toate celelalte sunt irelevante, vrei să spui, cum ar fi copiii mei, vârsta mea, vârsta ta chiar și...

O sărută deoarece nu voia să o contrazică, deoarece el se hotărâse deja.

— Așa, șopti el, după ce își ridică gura de pe a ei, asta ca să nu mă uiți.

— Nu prea cred, răsuflă ea cu simțurile incendiate.

Un sunet de pe hoi îi atrase privirea.

— Stai departe de Argyll, spuse el tăios acum, că revenise în realitate.

— Voi încerca.

— Ai răspuns greșit.

— Chiar voi încerca, replică ea încet.

— Atunci voi încerca să nu te mai văd, îi răspunse el blând.

— O să mă gândesc la ceva care să-l țină la distanță.

— Doamne, cum o să reușesc să stau departe de tine?

— Numai până — când spuneați — în septembrie?

El înjură.

— O viață întreagă.

Se auzeau pași apropiindu-se de ușă.

— Fugi, îi spuse Roxane neliniștită.

— Ai grijă, murmură el, eliberând-o.

Cineva încercă clanța iar el o îndepărtă de el în acel moment. Ușa se deschise iar Amelia îl îndemnă, furioasă, să plece.

El mai întârzie o clipă să o privească pe Roxane, nesigur pe necesitatea de a o lăsa în voia avansurilor lui Argyll, după care fugi, resemnat.

CAPITOLUL 8

— Ai văzut unde a plecat?

Amelia, care stătea în dreptul ferestrelor ce dădeau spre grădină, se întoarse la întrebarea lui Roxane.

— Nu, și nici nu vreau să știu. Nici *tu* nu vrei să știi. Major-domul meu era cel care încerca clanța biroului și nu sunt convinsă că nu a tras cu urechea. Spune-mi doar că Robbie va fi rezonabil și te va lăsa în pace, și voi dormi mult mai liniștită la noapte.

— Așa cred.

Amelia își dădu ochii peste cap.

— Sună liniștitor, ce să zic...

— Am făcut un soi de pact.

— Mă faci să râd. Folosește și tu cuvinte mai puțin echivoce.

Ea zâmbi, fiind acum într-un acord sublim cu întreaga lume.

— Robbie este pur și simplu de necrezut.

— De necrezut de prost? De necrezut de naiv? De necrezut de sexy? *Merde* — exclamă Amelia cu o răsuflare explozivă, privind neliniștită spre expresia feței prietenei sale, ești afundată adânc, nu-i așa?

— Nu există nici o explicație posibilă, așa că nu-mi cere una. Dacă aș fi fost o persoană religioasă, aș spune că e voia Domnului.

— Așa că, nefiind religioasă, poate fi legat de trupul lui viril și tânăr, de un flagrant carnal?

— Iată categoric un factor, aprobă Roxane cu un zâmbet.

— Vei avea nevoie de o dădacă dacă nu vei reuși să alungi privirea aia stupidă de bolnavă de dragoste. Și vorbesc serios. Dacă nu, Queensberry va putea ghici foarte ușor pe chipul tău încotro s-o apuce în căutarea iubitului tău.

— Nu știu unde este Robbie, așa că oricum nu aș putea să-i spun nimic.

— S-ar putea să nu-i pese dacă știi sau nu. Omul nu e tocmai normal și nu se știe cu ce povești i-au împuiat capul armata lui de spioni. Gândește-te la copiii tăi, de asemenea.

Ultimele cuvinte fură ca o găleată de apă rece ca gheața și șterseră orice urmă de privire de îndrăgostită de pe chipul Roxanei.

— Ai dreptate în ce-l privește pe Queensberry. Îți mulțumesc că mi-ai adus aminte. Trebuie, de asemenea, să îl descurajez pe Argyll.

— Asta va necesita un miracol.

— Dacă *nu* este cooperant, probabil că eu însămi va trebui să dispar pentru o vreme. Dacă se va întâmpla asta, să nu intri în panică.

— Oprește-te aici, interveni Amelia repede. Nu vreau să știu. Roxane aprobă din cap.

— S-a făcut. Acum ia copiii și pleacă repede... Queensberry ar putea fi deja pe urmele lui Robbie.

— Să fii prudentă.

— Atât pe cât se poate, considerând că sunt prinsă între familia Carre și inamicii lor.

Amelia se încruntă.

— Robbie nu trebuia să îți facă asta.

— Aș fi putut să îl fac să piece acum două nopți și nu am făcut-o. Așa că o parte din responsabilitate îmi revine. Și, oricum, nu mă pot acuza de nimic altceva decât că m-am culcat cu Robbie Carre, adăugă ea în defensivă.

— Chiar dacă asta este considerată o trădare de către oponentii săi... iar Queensberry este în fruntea lor. Ține minte asta, o preveni prietena sa. Dacă vei avea nevoie de ajutor, bătrânul Lannie este de încredere, chiar dacă o parte din noii servitori nu sunt. Trimite-l la mine cu un mesaj scris.

— O să mă descurc, spuse Roxane cu încredere. Degrevată de responsabilitatea copiilor, sunt mult mai liberă în opțiunile mele. Acum pleacă.

Când Roxane sosi acasă o găsi pe Agnes Erskine stând lângă bagajul ei, dând directive servitorilor. Fața ridată îi era acoperită de zâmbete, bucuria ei fiind atât de mare încât aproape că se revărsă și spre Roxane când aceasta intră.

— Se pare că tânărul Angus își va obține titlul de conte, remarcă veselă bătrâna. Trimisul lui Argyll a fost aici cu câteva clipe mai înainte. Am auzit că ai avut destulă minte să îmi urmezi sfaturile și să îl încurajezi pe Argyll, a continuat ea. Se vede treaba că nu ești complet proastă.

— Argyll mi-a promis că îți va fi făcut papucii până la ora prânzului, Agnes, i-o întoarse Roxane cu răceală, în timp ce își scotea mănușile. Nu au fost clare instrucțiunile lui? Este trecut de două.

— Plec acasă fericită, târfă nenorocită, dacă astfel rămâi singură cu Argyll. Acum să ai grijă să îl fletezi cum trebuie pe tânărul reprezentant guvernamental.

— Sfaturi de iubire din partea ta, Agnes? Credeam că voi, vrăjitoarele, nu aveți inimă, îi aruncă ea peste umăr îndreptându-se spre scară.

— Tu ai grijă să îți faci datoria față de fiul tău, i-o trânti soacra ei, sau o să am eu grijă să blestemi ziua în care ai intrat în familia Erskine.

— Ești cu câțiva ani în întârziere în ce privește asta, replică Roxane, referindu-se la faptul că cedase părinților ei în privința recăsătoririi, decizie pe care o regretase amarnic.

Ajungând la baza scărilor, dintr-o dată obosită de anii de vicisitudini suportați, se întoarse către bătrână:

— De acum încolo ușile mele vor fi închise pentru tine și familia ta, Agnes. Să nu mai revii niciodată în această casă.

— Este casa fiului meu lătră Agnes, lovind cu bastonul în podea. Nu mă poți da afară!

— Îți sugerez să verifici acordul de căsătorie, replică Roxane cu calm. Fiul tău a fost așa de nerăbdător să se căsătorească cu mine încât a fost foarte receptiv la solicitările avocaților mei.

— O să ți-l iau pe Angus, țipă bătrâna, făcând pana de la bonetă să se clatine.

— A plecat. Toți copiii sunt plecați. La revedere, Agnes, pentru ultima oară.

Pomi plutind în susul scărilor, într-o exaltare nestăvilită, netulburată de țipetele și amenințările ce urmau vorbelor ei, o modalitate de a scăpa în sfârșit de mama bătrână și plină de ură a lui Kilmarnock. Pur și simplu ajunsese la capătul răbdării și ar fi gonit-o din casă cu sau fără ajutorul lui Argyll.

Iubirea îmi dă un sentiment de invincibilitate, reflectă ea, cu sufletul plin de un nou simț al responsabilității. Era din nou stăpână în propria-i casă. Avea controlul legal asupra vieții și banilor ei.

Nu mai era o fată nesigură, ci o femeie cu mijloacele și abilitatea de a obține ceea ce voia.

Iar septembrie nu era așa de îndepărtat.

La ceasul când Agnes Erskine părăsea casa lui Kilmarnock, doi dintre informatori țineau sfat de taină cu Queensberry în apartamentele acestuia din castelul Holyrood. Stăteau în cerc, vorbind în șoaptă cu capetele apropiate, deoarece nimeni nu avea încredere în pereții castelului Holyrood, mai ales un om precum Queensberry. Definiția lui despre loialitate era una fluidă și condiționată, aliniată la orice avantaje politice în favoarea sa.

La rândul său nu se aștepta la altceva de la ceilalți.

— Argyll a stat la sfat cu avocații săi toată dimineața, îl informă unul din cei doi. O problemă personală, după cum spunea unul din angajații biroului său.

— Privind ce? întrebă Queensberry suspicios.

— Umblă vorba că s-a pus în slujba intereselor contesei de Kilmarnock, completă cel de-al doilea.

— În ce mod?

— Se zvonește că sunt puse la bătaie pământurile familiei Carre în schimbul favorurilor doamnei.

Queensberry păli dar nu lăsă să-i cadă masca în fața acestor bărbați în care nu se putea avea mai multă încredere decât în el însuși.

— Sunteți siguri? întrebă el aparent calm.

— Pasiunea lui Argyll este intensă. Doamna îl refuză dacă nu îi dă anumite garanții.

— Iar aceste garanții sunt terenurile mele?

Până și spionii englezi știau ale cui erau pământurile dar nu doreau să-l contrazică.

— Așa se zvonește, domnule, preciză cel mai bătrân dintre cei doi. Avocații lui Argyll ar putea să vă dea mai multe detalii.

— Numele lor, Defoe^{VIII}.

De îndată ce Queensberry intră în posesia numelor, îi expedie pe cei doi din biroul său și continuă să stea în fotoliul cu spătar înalt, meditănd la inechitatea aroganței lui Argyll.

— O să vedem noi cine va câștiga acest joc, murmură el cu mâinile încleștate pe piept și mintea absorbită de mașinațiile necesare dejucării planurilor lui Argyll.

Nu după mult timp plecă spre castelul Kilmarnock, luând-o pe scurtătură, prin Canongate, cu metodologia pusă la punct. Primul său pas va fi o întrevedere cu contesa. Întotdeauna plătise bine informatorii, dar dorea să se convingă. Era, de asemenea, necesar să își înspăimânte unul din dușmani cât mai curând posibil.

De multe ori avertismentul inițial era singurul lucru necesar în îndeplinirea unei misiuni. Deși, după conversația avută cu contesa la dineul din seara precedentă, se aștepta ca ea să îl utilizeze pe Argyll drept scut.

Dar nu strica să încerce.

Unii oameni se dovedeau a fi mai slabi de înger.
Însă nu Roxane Forrester.

Ei îi repugnav bărbaii precum Queensberry, care aveau senzația că pot manipula oamenii și evenimentele fără nici o consecință asupra propriilor vieți. Iar când Queensberry intră în camera ei de primire, la atât de puțin timp după plecarea lui Agnes, ea se întrebă dacă nu cumva erau înțeleși. Încă o dată se simți norocoasă că îl iubește pe Robbie Carre, o reflecție dat fiind recenta întâlnire de la Amelia — de fapt, o constantă senină, plină de bucurie în mintea ei.

Queensberry, ale cărui succese depindeau în mare măsură de capacitatea lui de a citi pe chipul oamenilor, văzu femeia îndrăgostită din clipa în care păși în încăpere. *Și nu face nici un efort să ascundă asta*, notă el. I-a dat în minte un punctaj ridicat pentru siguranța de sine.

— Am auzit că Argyll este îndrăgostit de tine, atacă el frontal după ce-i făcu semn servitorului să iasă din cameră, de parcă ar fi fost casa lui.

— Poți rămâne, Ian, contramandă gestul Roxane. Chiar așa să fie? Îmi vine greu să îl caracterizez pe Argyll ca îndrăgostit, dar dacă așa îți place... De fapt, sunt foarte ocupată, așa că te rog să fii scurt.

Queensberry se așeză confortabil arătând că intenționa să rămână.

— După cum văd, Agnes a plecat.

— După ce îți dai seama, James? Ai și aici spioni?

— Mi-a spus unul din servitorii tăi, dacă pui problema așa.

— Nu serios? Trebuie să-l dau afară.

— Și copiii tăi sunt plecați.

— Tot el ți-a spus și asta? E mult prea slobod la limbă.

— Vrei ca servitorul tău să audă asta?

— Orice ai de spus, James, poate fi auzit și de alții. Nu inspiri încredere, dar cred că știi deja asta. De câți ani lucrezi pentru

englezi? Întrebă ea în treacăt de parcă s-ar fi interesat de ultimul lui scor la golf. Atât de multe minciuni!... continuă ea cu un zâmbet strălucitor. Cum de mai poți dormi noaptea?

— Pari nespus de veselă. Efectul amanților tineri, nu-i așa?

— De unde să știi tu? Nu am vrut să te ofensez, rosti ea cu dulcegărie. Și da, amanții tineri sunt aducători de bucurie ca diminețile proaspete de primăvară sau ca aroma delicioasă a liliacului în bătaia brizei. Vrei să auzi mai mult? Îl pun pe Ian într-o situație delicată.

— De ce ai fi dispusă ca să îl salvezi?

— De ce nu-i pronunți numele, James? Mă uimești. Atâtea prejudecăți din partea unui șarpe veninos.

— Ai fi în stare să îmi lași pământurile mie pentru a-l salva? Întrebă el direct, relativ imun la remarcile ei usturătoare.

Ea își mască surprinderea; sursele lui de informare erau bine plasate.

— De ce nu îl întrebi pe Argyll?

— Prefer să te întreb pe tine.

— O să discut cu John. Hai să lăsăm lucrurile în acest punct.

— Nu cred că vei discuta cu el. Tânărul cred că te iubește atât de mult încât și-ar risca viața. Mă îndoiesc că poți fi falsă în fața unei pasiuni atât de devotate.

— Îmi zdrobești inima cu asemenea sentimente dulci dar ia în calcul că nu ești singura persoană din Scoția care are instincte mercenare. Și, la urma urmei, o văduvă care trebuie să își croiască singură drum în lume trebuie să ia în calcul toate opțiunile...

— De mult ar trebui să te găsești în acea postură, draga mea, își târăgână Queensberry cuvintele pe un ton mieros.

— Iar tu ar trebui să fii în închisoare, *my lord*.

— Lăsând la o parte toate aceste remarci neserioase, i-o reteză el, cu o privire care nu mai era de mult afabilă, dă-mi voie să îți dau un mic avertisment. Nu am nici o intenție să-mi cedez pământurile familiei Carre, în ciuda pasiunii trupești a lui Argyll, a inimioarei tale bolnave de iubire sau a onoarei clanului Carre. Iar

John Campbell este foarte tânăr, continuă el meticulos. Ceea ce constituie un dezavantaj când se pune problema unei confruntări cu mine. Așa că fii cu băgare de seamă ce târguri închei. Nu îți recomand să te vinzi lui Argyll decât dacă stipulările acordului vostru sunt un subiect mai puțin dezagreabil pentru mine. Asta pentru că nu vei ajunge niciodată să culegi foloasele din contractul încheiat. Sper că am vorbit cât se poate de clar. Nu aș vrea să îmi înțelegi greșit intențiile.

— Ești cât se poate de clar, James. Totuși, dă-mi voie să mă adresez cu niște cuvinte la fel de directe. Doar nu credeai că sunt atât de ingenuă încât să cred că vei ceda pământurile Carre fără luptă. De aceea mai e nevoie de Argyll. Și este vorba de un aranjament de afaceri, dacă te gândești să redai această discuție și în fața lui. Știe deja de ce sunt interesată de el. Nu caută iubire, James. Nu e nici el ingenuu. Cred că de asta el este reprezentant guvernamental, și nu tu, spuse ea ridicându-se. Ian te va conduce.

Dar de acum era în gardă.

Și înțelegea că nimic nu îl va opri pe Queensberry.

Totuși, întrevederea ei cu Queensberry fusese ușoară, în comparație cu discuția pe care urma să o aibă cu Argyll — știa foarte bine asta, și de aceea făcu preparative speciale pentru acest eveniment.

Înțelegea destul de bine comportamentul bărbaților pentru a-și da seama că John Campbell nu va agreea ceea ce va auzi. Și preferă să-l aștepte, decât să trimită după el.

În seara aceea sosi la ora cinei de parcă ar fi fost invitat și, când intră în sufragerie, traversă hotărât larga încăpere iluminată cu lumânările candelabrelor, trase scaunul de lângă ea, la masa unde ea lua cina singură, și se așează spunând:

— Am așteptat să trimiți după mine în după-masa asta.

Roxane expedie servitorii afară din sufragerie cu un semn al capului. Spre deosebire de Queensberry, care nu ținea deloc la mândrie dacă avea de câștigat, Argyll nu ar fi permis să fie umilit în public. După ce plecă și ultimul servitor, ea îi înfruntă privirea provocatoare:

— M-am răzgândit.

— Te-ai văzut cu el.

Sprâncenele ei se ridicară a uimire.

— Pe Robbie Carre. Trebuie să-l fi văzut. Și se pare că nu este dispus să fie rezonabil.

— Decizia îmi aparține, John. Conceptul de a mă vinde mi s-a părut inacceptabil în clipa când a trebuit să mă confrunt efectiv cu asta. Dar îți mulțumesc pentru interesul tău amabil.

— Doar nu crezi că am de gând să mă comport manierat și îndatoritor în această situație? (Își împinse scaunul mai departe de masă și se tolăni în el în toată splendoarea uniformei lui roșii cu epoleți aurii). Hai să cântărim opțiunile, sugeră el aplecându-se doar puțin pentru a lua o sticlă cu vin roșu de pe masă. Presupun că amantul tău se opune.

— De ce să nu presupunem că *eu* mă opun?

— Deoarece am negociat viețile și averile oamenilor pentru prea mulți ani ca să nu recunosc interesul când îl percep, draga mea. Erai chiar dornică să îmi încălzești patul noaptea trecută, a zis el turnându-și un pahar de vin.

— Doar luând în calcul stipulările contractuale.

— Care încă sunt relevante, spuse el bând îndelung și zâmbind a încântare. Excelent. Unul din transporturile familiei Carre?

— Nu tot vinul bun din Scoția e adus de ei? confirmă ea. Queensberry a venit în vizită, continuă ea încercând să schimbe subiectul Carre. Poate că ar fi bine să verifici confidențialitatea oamenilor din birourile tale.

Expresia lui se luminează instantaneu.

— Să fie Queensberry? Dacă asta te îngrijorează, lasă-l în seama mea. Te asigur că va fi deposedat de pământurile familiei Carre și nu îți va mai pricinui nici o supărare. Ai cuvântul meu.

Pentru o fracțiune de secundă fu tentată. Cât de ușor ar fi fost — o alianță sexuală fără nici o consecință pentru ea în schimbul unui asemenea rezultat!

O urmărea, cu privirea pătrunzătoare.

— O să treacă peste asta, chiar dacă îți spune că nu poate.

— Așa e și cu soția ta?

El făcu un gest nerăbdător.

— Comparația nu este potrivită. Haide, Parlamentul va fi dizolvat în septembrie, octombrie cel mai târziu. O absență de câteva luni din viața noastră — cât de mult ar putea să-l rănească pe Robbie Carre la cei optsprezece ani ai săi? Peste câțiva ani nici nu-și va mai aduce aminte.

— Nu ai fost niciodată îndrăgostit?

— De data asta sunt foarte aproape, draga mea, răspunse el cu un zâmbet senin. Abia aștept să experimentez sentimentul.

— Din păcate nu este atât de simplu.

— Complici lucrurile mai mult decât este necesar. Dragă mea Roxane, trebuie să judeci rezonabil premiul pe care ți-l ofer. Chiar și o femeie cu renumele tău trebuie să-și dea seama că nu este o bagatelă. Iar eu nu sunt un puștan pe care să îl învârți pe degete.

— E o amenințare? susură ea.

— Doar o evaluare realistă a evenimentelor actuale.

— O să iei decizia — sau deja ai luat-o? Asta aud acum?

— Iubito, nu mă considera atât de mârșav. Pur și simplu mă atragi — enorm! Spune-mi că vei respecta înțelegerea și te voi trata cu cea mai mare deferență.

— Îmi pare sincer rău, replică ea. Nici nu pot să exprim în cuvinte cât de mult.

Ochii lui își pierdură luminozitatea.

- Acesta este ultimul tău cuvânt?
- Este alegerea mea.
- Cu părere de rău, te contrazic: de fapt nu este *a ta*.
- Îți supraevaluezi puterile asupra mea.

— Cătuși de puțin, spuse el îndreptându-se în scaun și punându-și paharul de vin pe masă. Oamenii mei ți-au încercuit casa. Vor rămâne aici pe toată durata... alianței noastre. Nu încerca să pleci, o avertiză el aranjându-și dantela manșetei. Deși nu sunt total negeneros. Sunt mai mult decât dispus să ader la înțelegerea noastră și să returnez pământurile Carre aflate în prezent în posesia lui Queensberry.

— Care *pe tine* nu te costă nimic, șuieră ea, așa că nu-mi vorbi mie de generozitate.

— Mă costă dușmănia lui Queensberry.

— Pe care o ai deja.

— Deposedarea de pământurile Carre îi va cauza o mare hemoragie. Și mă aștept la mult mai mult decât la animozitățile curente din partea lui. Așa că mă vei costa destul, fii sigură de asta. (Se ridică în picioare și schiță o plecăciune.) Gata cu această discuție inutilă, declară el cu o tentă de bruschețe în voce. Să fii gata într-o oră, cu tot cu avocați. Mă voi reîntoarce cu ai mei.

— Mă uimești. Această impunere e normală pentru tine?

Râse.

— Nu prea. Tu ești o rară excepție, iubită contesă. Ar trebui să fii flatată.

— Nu ești primul bărbat care m-a râvnit, Argyll. Te rog să îți stăpânești aroganța.

— Poate nu primul, iubito, dar unul din cei mai norocoși bărbați, te asigur, își târăgână el vorbele. Mă voi întoarce în curând. Cheamă-ți avocații. Nu mai doresc o nouă amânare.

După plecarea lui se ridică, fugi la ferestre și trase draperiile la o parte atât cât să poată vedea în curte. Avusese dreptate. Cel puțin o trupă stătea pe loc repaus în fața casei ei. În oricare încăpere a casei deschidea ferestrele putea vedea inelul de soldați care îi încercuia locuința.

Chiar este hotărât, realiză ea.

Ceea ce însemna că nu mai avea mult timp. Întorcându-se în dormitor îi dădu liber cameristei spunându-i că are o durere de cap și că dorește să se întindă puțin. Se simțea puțin vinovată că o minte pe Geillis care era de atât de mult timp în serviciul ei, dar în timpurile astea nici o precauție nu era în exces.

Trase în viteză o mică valiză de sub pat și scoase de acolo hainele fiului ei James. Acesta era un băiat dezvoltat la cei doisprezece ani ai săi astfel încât pantalonii și cămașa lui de călărie îi veneau numai bine. Își scoase cu îndemânare rochia și lenjeria feminină și se îmbrăcă repede. În numai câteva momente era echipată, completându-și costumația cu cizmele ei de călărie și cu jacheta servitorului pe care o luase în fugă din holul care ducea spre bucătărie.

Răsucindu-se în fața oglinzii, decise că deghizarea ei era adecvată dacă noaptea era suficient de întunecată deoarece, deși își legase sânii, dintr-o parte nu ar fi putut trece bărbat dacă era privită de aproape. *Desigur că trebuie să renunț la păr,* realiză ea cu o ușoară dezamăgire; coama bogată de bucle era prea greu de ascuns.

Apucă foarfeca mică de aur și, după câteva momente, buclele mătăsoase zăceau pe podea. Șuvițele roșcate rămase le strânse într-un coc la baza gâtului și-și trase o bonetă de stofă adânc peste frunte. Din oglindă o privea acum un rândaș. *Dacă nu este lună, gândi ea, și cu puțin noroc...*

Privind la ceasul de pe șemineu observă cu îngrijorare cât timp trecuse. Un sfert de oră deja se dusese. Dar, nedorind să lase dovezi asupra deghizării ei, se apucă să strângă părul de pe covor îndesându-l în sacul de voiaj.

Bijuteriile și le pusese deja înăuntru, inclusiv colierul de la Robbie; avea, de asemenea, bani și suficientă mâncare pentru o zi sau două. Principalul ei obiectiv era ca pur și simplu să scape din Edinburgh în seara aceea. După aceea, va străbate pădurea Edgahope dându-se drept un rândaș care duce stăpânului calul înapoi.

Cu bocceaua pe umăr se mai privi o dată în oglindă, cercetând să vadă dacă era vreo discrepanță care ar fi putut să o trădeze. Mai adăugă o eșarfă la gât și își ascunse mai bine pielea albă și obrajii. În cele din urmă își frecă degetele în cenușa din șemineu și apoi, cu degetele mânăjite, se frecă pe față.

Iar acum, reflectă ea neliniștită, cu o ultimă privire spre pendulă, trebuie să trec de cercul de soldați.

* Argyll străbătea în lung și lat biroul, cu pas rapid, dând ordine grăbite subordonaților săi.

— Să vină avocații la mine. Am nevoie ca programul de dimineață să fie modificat — nici un fel de întâlniri până la prânz. Unde sunt darurile alea după care l-am trimis pe Lawson? Și să fie trimisă niște șampanie din pivnița mea la castelul Kilmarnock. Agnes Erskine a plecat din oraș? A fost urmărită plecarea ei? Bine, pronunță el cu o mișcare a capului către tânărul căpitan care îi răspundea afirmativ. Trimiteți o notă lui Queensberry — unde este funcționarul meu? Întrebă el cu vocea ridicată, cu o nerăbdare vizibilă. Ah, făcu el observându-l pe bărbatul ce intra în fugă pe ușă cu niște hârtii în mâini. Să-i spui lui Queensberry că este oficial anunțat de returnarea pământurilor familiei Carr proprietarilor de drept și de revocarea acuzațiilor de trădare împotriva lor. O să semnez actul înainte de plecare.

Sigur de cucerirea frumoasei contese de Kilmarnock, acum că avea trupele în jurul casei ei, considera că notificarea lui Queensberry este un gest de curtoazie față de ea. Va ajunge acasă la ea cu acea datorie îndeplinită.

Un gest conciliant, alături de darurile pregătite.
O ofertă de pace.

Holmes intră în fugă în camera lui Robbie după scurta sa călătorie pe străzile Edinburgh-ului iar urcarea rapidă pe scări îl lăsă fără respirație.

La sunetul pașilor de pe scări Robbie se ridicase de pe scaun și ieși în întâmpinarea omului său, cu un pistol în mână.

— Soldații lui Argyll... au baricadat... castelul Kilmarnock, anunță dintr-o suflare Holmes.

— Câți sunt? întrebă Robbie deja punându-și jacheta pe el.

— Trei corpuri de armată.

Se încruntă și mai tare.

— El este acolo cu ea?

— A fost... dar s-a întors la sediul lui acum... cu funcționarii și locotenenții zumzâind în jurul lui de parcă se pregătește o bătălie.

— Așa și este, mormăi caustic Robbie, încheindu-și ultimul nasture al jachetei. Câți oameni de-ai noștri sunt în oraș?

— Șaizeci.

— Și e pusă o pază la castelul Kilmarnock?

— Și în față și în spate... plus zidul dinspre grădină. Știați că o s-o facă, afirmă Holmes ca o concluzie la îndelungile discuții avute împreună despre motivele și programul lui Argyll.

— Nu credeam că va fi atât de neîndemânatic, rosti Robbie cu sprâncenele din ce în ce mai apropiate în timp ce își punea banduliera. Ar fi putut să aștepte o zi sau două pentru a o curta, continuă el cu o grimasă la exprimarea acestui gând. Să ne dublăm echipa care supraveghează, comandă el scoțându-și sabia din

teacă și fandând pentru a-și verifica nivelul durerii și stabilitatea. Trebuie să știi unde este ea, și unde este Argyll, adăugă el cu dinții încleștați de durere în timp ce o picătură de sudoare i se prelingea pe frunte. Trimite-o pe doamna Beattie înăuntru. Și spune-le oamenilor că urmează să îi întâlnesc la locul stabilit, în zece minute.

Doamna Beattie era rudă cu Geillis, camerista Roxanei, datorită faptului că servitorii din Edinburgh erau strâns apropiați prin legături de sânge.

Roxane traversase holul din capul scărilor și pornise în jos pe scara servitorilor fără să întâlnească pe cineva, dar bucătăria era plină de cei din personal, unii curățând resturile de la cină, alții adunați în jurul focului cu pipe în mâini, acum că responsabilitățile lor curente erau mai lejere odată cu plecarea lui Agnes și a copiilor.

A așteptat în umbra cămării dar și-a dat repede seama că ar fi fost imposibil să treacă prin bucătărie fără a fi văzută. Așa că se decisese să plece pe ușa dinspre grădină chiar dacă ruta asta îi cerea să traverseze o bună porțiune de curte.

Urcând din nou treptele, se strecură cu atenție prin sala de recepție, în permanență atentă să nu întâlnească vreun servitor, dar reuși să ajungă până la bibliotecă nevăzută. Ușile de sticlă dinspre grădină luceau în lumina lunii de parcă ar fi ademenit-o spre libertate. *Sau spre dezastru*, gândi ea neliniștită. Potecile de piatră ale grădinii străluceau palid în lumina lunii. Una din aceste poteci ducea spre grajdurile din curte.

Mâinile ei tremurau când apăsă mânerul ușii, și balamalele parcă se încleștară a protest. Înghețată la auzul sunetului, așteptă cu inima zvâcnindu-i în piept. Dar zidurile grădinii erau înalte și groase, iar după câteva momente tensionate realiză că gărzile nu auziseră.

Făcând un pas în exterior, își țin respirația când închise ușa din nou, pentru a nu o lăsa deschisă în urma ei. Auzea acum cii în grajduri, și nechezatul lor moale o liniști. Dar în liniștea grădinii se auzeau și vocile gărzilor lui Argyll, pe deasupra zidului plutind până la ea câte un cuvânt, o frază, un hohot de râs.

Tăcerea a fost întreruptă de un clopot de biserică ce bătea ora. Numără până la zece.

Mai avea doar o jumătate de oră până când Argyll se va întoarce.

Pentru un moment își dori, așa cum făcea și în copilărie, să fi putut să zboare pe deasupra zidului grădinii și să plutească precum norii de deasupra, ajungând în zbor lin și liniștit în pădurile Edgarhope, acolo unde familia mamei ei îi lăsase o cabană.

Dar vraja zborului se spulberă. Oțelindu-se împotriva realității dure își impuse să se miște. Nu voia să se culce cu Argyll — nici în seara asta și nici în cele ce vor urma.

Mergea terorizată, cu pași mici și nesiguri și, în modul ăsta dezlănat, reuși să traverseze grădinile cultivate murdărindu-se de noroi pe ghetе, către poarta de lemn care despărțea grădina de grajduri.

Nimic din frumusețea sau aromele grădinii nu reuși s-o distragă în trecerea ei, ochiul minții fiindu-i ațintit numai asupra necesității de a ajunge la poartă. Când reuși, își presă fața de lemnul aspru și așteptă ca bătăile violente ale inimii să se liniștească.

Dar nu își îngădui un respiro îndelungat și, după numai câteva clipe, deschise poarta o fracțiune de secundă pentru a putea vedea grajdurile.

Inima i se opri în loc.

Trei dintre spadasinii lui Campbell erau sprijiniți cu spatele de ușa grajdului, trecându-și unul altuia o sticlă.

Ar fi trebuit să treacă printre ei pentru a-și putea lua calul.

Îi trebui un moment pentru a-și lua inima în dinți, și încă un moment pentru a-și reaminti că nu avea nimic de pierdut. Dacă rămânea, ar fi devenit cu siguranță amanta lui Argyll. Dacă ar fi putut să-și croiască drum printre gârzi, mai avea o șansă de libertate.

Împingând ușa cu îndrăzneală, păși în curtea grajdurilor.

Trei perechi de ochi se îndreptară în aceeași clipă către ea.

— Știți cumva câte din astea sunt în pivnița de acolo? strigă Roxane pe o voce cât o putu de joasă, ridicând în mâini o sticlă de whisky pe care o adusese pentru o posibilă mituire.

— Și de unde ai adus aia? întrebă cu asprime unul din soldați.

— Doamna este singură, știți... și cine să observe într-o casă mare ca asta dacă o sticlă sau două lipsesc?

— Ei, băiete, mai ai din astea? întrebă un altul, interesat.

— Poate că da, zise ea scoțând altă sticlă din boccea. Dar pivnița nu e departe, așa că puteți merge voi să vă luați și nu va observa nimeni.

O asemenea tentație îi făcu pe toți cei trei bărbați să-și scuture amorțeala din trupuri și, pe măsură ce se apropia, atenția lor era îndreptată nu spre ea ci spre sticlele pe care le ținea în mâini.

Whisky-ul a fost repede smuls din mâinile ei și ridicat la gură în timp ce ea aștepta în picioare sperând ca ei să se dea la o parte pentru a putea intra în grajd.

— E al naibii de bun, aprecie unul din ei, făcând o pauză să respire între două înghițituri.

— Ce-ai zice să ne arăți unde este pivnița, băiete?

— Nu pot să îmi las treaba chiar acum. Dar vedeți ușa aia? spuse ea arătând poarta grădinii. Treceți prin ea și veți vedea ușile cu geam, iar în casă nu e nimeni decât contesa care îi așteaptă pe Argyll.

— Aha, „Marele John Roșcatul” îi va dăruii doamnei o noapte de pomină! Exclamă unul din soldați, chicotind. Dar arată-ne unde e pivnița, băiete, dacă știi drumul.

Clopotul bisericii bătuse sfertul de oră iar ea luase, pentru o clipă, în considerare alternativa de a o zbughi spre stradă.

— Hai, băiete, vino cu noi, o îndemnă cu un glas aspru soldatul.

— Reprezentantul guvernamental are nevoie de rânđaș, interveni Alec, șeful grajdurilor, ieșind de acolo cu un cal de căpăstru. Spunea că dorește acest cal încă de acum o jumătate de oră și ai face mai bine să te grăbești, băiete, altfel o să te biciuiască.

— Da, domnule, mormăi Roxane, cu nervii întinși la limită, încât șeful grajdurilor trebui să-i înfășoare hățurile el însuși pe încheietura mâinii și să-i dea un pumn încurajator în spate.

— Și-acum dă-i drumul, băiete!

Forțându-și picioarele să meargă mai repede, trecu prin poartă în stradă, ridicând o mie de rugăciuni la ceruri pentru inspirația lui Alec. Avea nevoie de calul său în seara aceea, așa cum îi spusese cu câteva ore în urmă; restul fusese improvizat de el cu măiestrie.

Obligată să treacă de trupele care formau frontul din fața casei ei, se menținu în umbra murgului imens, rotind mânușile de călărie cu nervozitate. Dar castelul Holyrood era chiar în vârful dealului, și pe-acolo trebuia să meargă.

Reușind să iasă din câmpul vizual al soldaților, putu să se arunce în șa și să pornească în galop.

CAPITOLUL 9

Doamna Beattie intră în bucătăria casei Kilmarnock fără dificultate; o servitoare, mai ales în vârstă, era mai presus de orice suspiciuni. Dar, după ce o luă pe Geillis deoparte, îi spuse încet:

— Trebuie să vorbesc cu contesa. Nu te uita așa la mine. Amândouă știm că nu dorește compania lui Argyll iar el se îndreaptă înapoi. Am un mesaj de la tânărul meu stăpân.

Geillis aprobă din cap; activitățile din noaptea trecută erau cunoscute tuturor din casă. Îi făcu semn doamnei Beattie s-o urmeze și o conduse sus pe scări, spre dormitorul lui Roxane.

— Se odihnește, are o cruntă durere de cap de la toate presiunile astea, știi, și a dat ordin să nu fie deranjată.

— O s-o rețin numai o clipă. Stăpânul meu dorește să știe dacă este bine.

Un minut mai târziu, doamna Beattie fugea pe scări, în măsura în care putea face asta o bătrână dolofană de șaiszeci de ani. După cinci minute se întâlni cu Holmes și-i șopti:

— A fugit.

— Unde?! Întrebă acesta uimit.

— Pur și simplu a fugit. Nu știe nimeni.

— E în mâinile lui Argyll?

Ea scutură din cap, a neștiință.

— Nu a spus nimănui de planurile ei, nici măcar cameristei, care varsă șuvoaie de lacrimi pentru că a fost abandonată după ce a servit-o pe contesă încă din copilărie.

— Ar putea fi mâna lui Argyll, atunci. Du-te acasă. Îi voi spune stăpânului.

Queensberry merse la biroul lui Argyll din castelul Holyrood însoțit de propriile-i găzi de data asta, o duzină de scoțieni fiind martori ai furiei lui. Dar Argyll luptase împotriva armatelor străine timp de un deceniu; nu era ușor de intimidat de sunetul de marș.

Queensberry năvăli în anticamera sediului lui Argyll și se năpusti spre intrarea în birou cu fața roșie de furie.

— O să mă duc cu asta până la regină, la Camera Lorzilor, lua-te-ar naiba! urlă el fluturând hârtia înmănată de către omul lui Argyll. Dacă tu crezi că poți să-mi iei pământurile pentru o târfă de-a ta, te înșelil

Subordonații lui Argyll se retraseră cu diplomație la izbucnirea lui Queensberry, dar Argyll nu se clinti din poziția lui tolănită.

— Dar deja ți le-am luat, observă el în treacăt. Doar vezi sigiliul Angliei în josul documentului! Autoritatea mea este supremă aici, în Scoția, în timp ce a ta... nu este, sublinie el succint. Și, te rog, James, să-ți amintești de ce ești în Scoția, în cazul în care ai uitat. Ești aici datorită intervenției mele. (Vocea sa era joasă, temperată, ca a unui părinte care își potolește copilul răzvrătit.) Așa că du-te la regină, dacă vrei, și sărută-i fundul ăia gras cât vrei. Dar ea preferă pupatul meu pe fund în momentul ăsta, motiv pentru care eu sunt la conducere aici în Scoția, iar tu ești doar o amărâtă de unealtă politică.

— O să plătești scump pentru asta, urlă Queensberry, nefiind deloc calmat de vorbele mult prea precise ale lui Argyll. Și eu am prieteni la Londra.

— Dar nu prea mulți.

— Destui, insistă James Douglas. Destui încât să ai nevoie de mine pentru a trece acest tratat prin Parlament. Te-ai gândit la asta în goana ta turbată după contesă?

— Tu ai nevoie de mine mai mult decât am eu de tine, James. Din câte știu, nepotul tău, Mar, ar fi mai mult decât fericit să-ți uzurpe rolul în deservirea mea, zise el, ridicând un cuțit pentru scrisori de pe masă și clătinându-l înspre Queensberry. După cum văd nu te găsești într-o poziție prea puternică la momentul actual. Așa că fii, te rog, amabil, și poruncește personalului tău să elibereze imediat proprietățile Carre. Am trimis deja funcționari și soldați să aibă grijă de integritatea inventarului lor, așa

că nici nu te gândeai să le devalidezi. Contesa este, am auzit, interesată în mod special de Goldiehouse. Pe proprietatea aceea nu-ți va fi deloc permis accesul. Noapte bună, James. Mă cam grăbesc, îți concedie el, ridicându-se într-o postură care îl punea în umbră pe Queensberry, acesta fiind mai scund.

— Ai câștigat această bătălie, Argyll, nu și întregul război, crede-mă, șuieră Queensberry printre dinții încleștați, fiind nevoit să privească în sus la Argyll. Ai să mai auzi de mine, așa că nu o lăsa pe contesă să-și facă speranțe prea mari.

Tânărul general oftă.

— Te rog, ai grijă să nu mă deranjezi măcar până mâine după-masă. Am niște planuri și am dat ordin să nu fiu deranjat. Înțelegi...

— Când mai găsești timp să lucrezi, Argyll, cu gusturile tale trupești nesățioase? Iătră cuvintele Queensberry.

John Campbell se holbă la Queensberry o clipă, de parcă i-ar fi pus la îndoială sănătatea mintală.

— Mi se pare revigorant, dacă vrei să știi — așa cum și se pare ție hoția de tip machiavelic care îți guvernează viața. Dar, pe de altă parte, ești cam bătrân pentru plăceri trupești, nu-i așa, James? Păcat. Rezultatele sunt cu mult mai satisfăcătoare decât să jefuiești pe cineva de bani.

Queensberry se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea.

Queensberry era roșu de furie și arăta de parcă era pe punctul de a face explozie, astfel încât personalul lui Argyll se întreba dacă nu cumva vor fi martorii unui acces de apoplexie. Dar ducele, în ciuda decăderii actuale politice și în ce privește averea personală, încă era un om cu o putere considerabilă. Așa că s-au abținut precauți, așteptând să piere.

Ceea ce a și făcut, după ce a lovit cu călcâiul în pământ ca un copii supărat.

— Argyll chiar are o pasiune prea mare pentru plăceri trupești, comentă aghiotantul acestuia.

— Ceea ce poate constitui un avantaj în anumite ocazii. A reușit s-o farmece pe regină, preciză funcționarul care fusese cu Argyll la Londra în timpul negocierilor sale pentru postul de reprezentant guvernamental.

— Asta reprezintă mai mult decât poate face Queensberry, observă un alt funcționar. Pe el îl urăște de moarte.

— Deși farmecul lui Argyll nu a avut efect și asupra contesei, după cum am auzit, susură un tânăr căpitan.

— Cu casa înconjurată, nu cred că se mai poate apăra prea mult timp de „Marele John Roșcatul”.

— Mezinul Carre va fi extrem de furios, declară cu un rânjel unul din locotenenți.

— El și-a luat porția. Acum e rândul lui Argyll.

— Mi-ar plăcea și mie să-mi vină rândul cu ea, pe toți sfinții, rosti căpitanul și fluieră ușor.

— Și ce ar avea soția ta de spus la asta? Întrebă unul din bărbați cu un rânjel răutăcios.

— Care soție?

— Urmăriți-l pe Argyll, supravegheați-i casa, urmăriți-i pe servitorii contesei — unde merg, cu cine vorbesc, comandă Robbie oamenilor pe care îi postase spre supraveghere. Vreau să aflu cât mai repede cu putință unde este contesa.

În timp ce vorbea, pașii săi lungi traversau încolo și-ncoace marele hoi al palatului din oraș, în jurul căruia soldații lui Carre se grupau. Oamenii se strânseseră toată ziua ca urmare a convocării, iar numărul lor ajunsese acum la aproape optzeci.

— De îndată ce Argyll pleacă de la sediul său vreau un raport.

— Doamna Beattie s-a întors la castelul Kilmarnock, anunță Holmes, intrând.

— Atunci o să stăm aici și o să așteptăm, decise Robbie pe un ton aspru, bătând darabana cu degetele pe mânerul sabiei.

— În curând vom afla ceva. Venirea lui Argyll se precizează într-o oră, după cum a spus un servitor de la castel.

Conversația lui Roxane cu Argyll din sufragerie nu fusese privată. Servitorii trăseseră cu urechea; era ceva obișnuit.

În acele momente Argyll se îndrepta cu pași mari spre Canongate urmat de doi servitori care duceau darurile și mantaua, de trei avocați și de funcționari. Nu era deloc atent la cei din anturajul său, ci avea gândurile complet îndreptate asupra nopții care urma. Intenționa să se instaleze în casa lui Roxane în măsura în care programul îi permitea. Abia aștepta să savureze lunile care urmau.

Era copleșit de încântare de parcă ar fi fost fermecat. *Acum înțeleg cum de există pe lume menestrelii care scriu sonete — sunt inspirați de femei ca Roxane Forrester*, se gândea el. Avea acea senzualitate luxuriantă a unei curtezane regale — răsfățată, libertină, mult prea frumoasă față de ce ar fi trebuit să permită Dumnezeu, inefabilă, de parcă îmbrățișările ei ar fi oferit unui bărbat fragmente din paradis.

Poeții înțelegeau asta; plăcerile trupești aveau ceva special, captivant, când era la mijloc o femeie care să ațâțe simțurile. *Iar seducția capătă o alură încântătoare în contrast cu sexul obișnuit*, reflecta tânăru general.

Stranie, fascinantă. Parcă ar fi cucerit un teritoriu nou.

Intră zâmbind în casă și ciocăni scurt și poruncitor în ușă.

Servitorul îl salută cu o privire inexpresivă; majordomul aflat în spatele său îl privi la fel de inexpresiv.

— Să fie anunțată contesa că m-am întors, porunci Argyll.

— Nu este aici, Înălțimea Voastră, anunță șoptit servitorul.

— Poftim?! exclamă generalul, cu o voce ascuțită ca lama de cuțit. (Înfuriat, păși înainte de parcă era pe punctul de a-i ataca pe cei doi servitori.) Unde naiba este?

— A dispărut, *my lord*, răspunse majordomul păstrându-și ținuta și demnitatea intacte, spre deosebire de celălalt servitor care se strecură în spatele ușii.

— A dispărut cu toți *oamenii* mei înconjurându-i palatul? Imposibil! tună el. Să fie cercetată casa! comandă el scurt. Imediat!

Se întoarse și își croi drum printre oamenii aflați în spatele lui, coborî pe scări și lătră comenzi scurte către trupele sale.

După câteva minute, spadasiinii lui Campbell năvăliseră clăie peste grămadă în castel, scotocind de la parter până în pod, chiar și pe sub paturi, răscolind dulapurile de lenjerie și cabinetele de toaletă. Astfel cercetară cu minuțiozitate fiecare centimetru pătrat din casă timp de aproape o oră până când comandantul lor, care aștepta în sufragerie, albit de furie, le ordonă să întrerupă căutările.

Argyll interogase servitorii în timp ce soldații răscoliseră fără succes casa. Dar un scoțian vândut, care credea că este la conducerea Scoției în numele reginei, nu avea nici o șansă să obțină vreo informație de la personalul loial contesei. Nici măcar sub amenințarea cu închisoarea.

Întrebările generalului obținură ca răspuns doar niște priviri inexpresive sau negări; nimeni nu o văzuse pe contesă de la cina luată cu el.

Chiar și Geillis rămase tăcută; nu avea de gând să îi spună trădătorului de Campbell nici un cuvânt despre stăpâna sa, indiferent de amenințările a căror țintă era. *Numai peste cadavrul meu*, gândea ea, cu gura strânsă într-o rezistență încăpățânată.

Dar nu dură mult până ca spionii lui Argyll să obțină informațiile de care aveau nevoie. Bine antrenați în această ocupație, vorbiseră cu soldații care păzeau casa și îi interogaseră detaliat. Astfel descoperiră că un băiat plecase de la grajduri cu un cal. De

fapt, băiatul respectiv trecuse chiar prin mijlocul soldaților care stăteau de pază pe latura dinspre Canongate.

— Când? întrebă Argyll scurt.

— Acum vreo două ore... probabil.

— Și în ce direcție a apucat? Vreau răspunsuri, mârâi John Campbell, pentru prima dată păcălit de o femeie, frustrat pentru că trebuia să își reprime plăcerile trupești.

La naiba cu ea! O să fac sex cu ea până o să o las lată, când o voi găsi. Și o s-o găsesc chiar dacă va trebui să răscolesc fiecare casă sau căbană din Scoția.

— Noi credem că a pornit-o spre sud.

— Credeți? tună el. Ați face mai bine să obțineți informații exacte, sau vă trimit înapoi la Londra unde veți avea drept ocupație plicticoasă să o urmăriți pe amanta grasă a lui Godolphin, tună el pe un ton răspicat. Deocamdată veniți cu precizări. De ce spre sud?

— Avem informații precum că un băiat călărind un cal mult prea de rasă pentru modul în care arăta se îndrepta spre sudul Gilmerton-ului și a fost semnalat din nou la Dalkeith.

— Așa da. (Pe fața lui Argyll apăru un început de zâmbet.) Când a apucat-o acest băiat spre Gilmerton?

— Acum o oră.

— Găsiți-mi pe cineva care să o cunoască pe contesă și care să fie dispus să-mi explice de ce a apucat-o spre sud. Proprietățile ei sunt în nord. Are prieteni în sud? Și dacă da, unde?

— Numai inamicii ei ar fi dispuși să vă spună ceva. Iar aceștia vor cere o plată.

— Plătește-i, la naiba! Știi cum să procedezi.

Cuvântul „inamic” i-a dat o idee.

— Ne întâlnim aici peste o jumătate de oră. Soldații să fie pregătiți.

— Îmi cer scuze pentru vizita atât de târzie, rosti Argyll câteva minute mai târziu, făcând o plecăciune în fața Catherinei Haddock, care servea ceaiul cu câteva doamne în camera de zi.

— Niciodată nu este prea târziu pentru o vizită de-a ta, dragul meu reprezentant guvernamental. Te rog să intri, replică ea aruncând o privire triumfătoare către prietenele sale, vrând parcă să spună că tot reușise să-l ademenească pe Argyll acolo.

— Aș dori să vorbim ceva în particular, a murmurat el.

Râsul ei cu subînțeles trezi un zâmbet similar pe fețele prietenelor sale, reamintindu-i de ce îl obosea atât de mult să facă curte femeilor. Doamnele binecrescute flirtau, pretinzând că nu voiau și ele același lucru ca și bărbații. Ipocrizia îl enervase dintotdeauna. Mai bine era cu fetele din clasa mijlocie sau cu servitoarele, care nu se ascundeau în spatele acestor vanități.

Dar își impuse să fie politicos și păși în urma siluetei care își legăna șoldurile spre o altă cameră de primire, mai mică. Ea se întoarse către el într-un foșnet de mătase albastră și îi spuse pe un ton de parcă torcea:

— Știam că o să vii.

Își stăpâni primul răspuns usturător ce îi stătea pe vârful limbii printr-un scrâșnet al dinților, și în schimb zise politicos:

— Mi-e teamă că este o chestiune de afaceri.

Figura pe care o făcea când punea botic nu o prindea. Cineva ar fi trebuit să îi spună asta. La fel de neatrăgătoare erau și buclele acelea de un blond pal; dădeau o senzație de casant și răceală. *Spre deosebire de Roxane*, gândi el, *al cărei păr roșu-auriu și piele caldă străluceau de senzualitate, împreună cu trupul ei voluptuos care promitea o găzduire călduroasă unui bărbat.*

— Speram că ai putea să mă ajuți, continuă el zâmbind.

— Desigur, John, replică ea cu dulcegărie, sunetul invitației părăndu-i-se dintr-o dată mai plăcut. *Orice* îmi stă în putință... voi face.

— Am venit să te întreb ceva în legătură cu contesa de Kilmarnock, care a încălcat legea, adăugă el repede pentru a netezi încruntarea ce începea să se formeze pe fruntea ei de porțelan. Se găsea în arest la domiciliu pentru găzduirea tânărului Carre...

— Așa îi trebuie, zise Catherine tăios. Arunc-o în închisoare. Nevoia ei de a aplica o pedeapsă era atât de evidentă încât el realiză că venise la persoana potrivită.

— De fapt, deși exact asta merită, din păcate a evadat.

— Târfa! Robbie Carre a fost cel care a eliberat-o, poți fi sigur de asta.

— Așa crezi? întrebă el calm, nefiind de aceeași părere.

Nici unul din spionii săi nu raportase că ar fi existat grupuri semnificative de călăreți care să părăsească orașul în noaptea aceea. Iar Robbie Carre se găsea încă în Edinburgh.

— Ceea ce speram că îmi poți spune, continuă el cu tact, este dacă știi vreo posibilă locație a vreunei rude sau prietene de-a contesei pe drumul care duce spre Jedburgh.

— Mama ei era din Lauderdale.

— De unde anume?

— Nu sunt sigură... dar voi afla, murmură ea cu un chicotit cochet, dacă asta îmi va aduce beneficiul atenției tale depline.

— Desigur, confirmă el cu un zâmbet forțat.

Ar fi fost în stare să doarmă cu însuși bătrânul Haddock dacă asta l-ar fi pus în posesia informației de care avea nevoie.

Acum că era în posesia premiului pe care îl dorise de mult, lady Haddock deveni dintr-o dată nesperat de dornică de a ajuta.

— Sunt convinsă că Janet știe. Au crescut împreună în același loc uitat de lume. O voi întreba, și mă întorc *imediat*, îl asigură ea cu un susur catifelat.

Cine s-ar fi gândit la o parohie atât îndepărtată, reflectă el. Nu era de mirare că Roxane fugise acolo. Ardea de nerăbdare să pornească pe urmele ei dar se forță să adopte un aparent calm când Catherine se întoarse.

Din ușă, îi aruncă un sărut de pe vârful buzelor.

— Mă aștept ca acum să îmi acorzi mult mai mult timp. *Am făcut* rost de informația de care ai nevoie.

— Vei avea devoțiunea mea nelimitată, draga mea, te asigur, rosti el aceleași vorbe pe care le auzise și regina, și care erau la fel de false în ambele cazuri.

— Mama Roxanei a crescut în pădurea Edgarpope, iar Janet spune că, deși casa din sat este lăsată de câțiva ani în paragină, cabana din pădure se află încă în stare foarte bună. Nu ești mulțumit de cum m-am descurcat? Întrebă ea afectată.

Și ținându-și brațele deschise, își ridică buzele pentru a primi un sărut.

Nu era nimic de făcut decât s-o sărute în acea postură de inocență pe care o adoptase, și chiar așa și făcu. Dar nu simți nimic, deoarece mintea lui deja contempla traseul pe drumul spre sud. După câteva momente îi desfăcu ușor brațele din jurul gâtului său și se retrase într-o parte cu atât de multă curtoazie pe cât era în stare în impetuoasa lui grabă.

— Îți mulțumesc mult.

— Să-mi mulțumești când te vei întoarce, John, într-o manieră decisiv mai intimă, replică ea, zâmbind sigură pe sine.

Trebuie să fii beat, gândi el, ca să te decizi să te urci în pat cu ea. Dar îi zâmbi cald când îi zise:

— Cu siguranță așa voi face! și, cu o plecăciune rapidă, ieși.

Doamna Beattie o întrebuse pe Geillis aceleași întrebări pentru Robbie, investigații care vizau nu numai posibile ascunzători, dar și dacă Argyll era cauza fugii ei.

— Verișoara mea Geillis nu crede asta, *my lord*, îi raportă doamna Beattie lui Robbie, întoarsă cu informații suplimentare. Argyll era foarte furios, preciză Geillis. Oamenii săi aproape că au răsturnat casa cu fundul în sus, iar el nu ar fi ordonat asta dacă era în posesia ei. Au confirmat toți că au fost amenințați cu închisoarea Toolbooth dacă nu îi spun în ce direcție a fugit.

Robbie mulțumi în tăcere tuturor sfinților. Cel puțin Roxane nu era cu Argyll, lucru care explica parțial de ce soldații acestuia erau pregătiți să plece în cercetare. Informatorii lui tocmai îi aduseseră această veste.

— Mulțumesc, doamnă Beattie, pentru tot ajutorul dat, spuse Robbie. Și mulțumește-i și verișoarei dumitale.

— Sper să o găsiți dumneavoastră primul, afirmă menajera lui, observând toate pregătirile care se făceau pentru plecare.

— Așa intenționez. Nu putem să o lăsăm să cadă în mâinile lui Argyll, acum că a reușit să îl evite într-atât.

— Oamenii sunt gata, domnule, declară Holmes căruia pintenii și mânerul sabiei îi străluceau în lumină. (Luptase în războaiele cu Țările de Jos și acumulasese experiența unui soldat viguros.) Așteaptă ordinele dumneavoastră.

— Vom pleca în tăcere și ne vom menține la o distanță rezonabilă de gărzile lui Argyll, hotărî Robbie, punându-și mânușile. Iar dacă Argyll știe unde s-a dus contesa, vom afla asta destui de repede. Dacă nu, cel puțin știm că este în siguranță.

— Și nu am făcut o plimbare călare noaptea degeaba, rosti Holmes cu un zâmbet.

— Sper doar că a plecat suficient de departe.

— Cel puțin până acum, observă Homes. Dar armata de spioni ai lui Argyll i-au adus ceva vești.

— Așa presupun. Asigură-te că toată lumea e bine înarmată, preciză Robbie concis. Câți oameni avem?

— Peste o sută.

— Iar Argyll?

— Trei sute.

Robbie zâmbi ușor.

— Ne vom descurca. Cei din familia Carre pot întotdeauna să se pună cu cei din familia Campbell.

— Desigur, domnule, replică Holmes cu un zâmbet larg.

Cei din familia Campbell pomiră din Edinburgh, sub lumina lunii în două unități de cavalerie, reușind să trezească locuitorii de pe drumul către Jedburgh cu zgomotul făcut.

Ce punea Argyll la cale nu era de bine, murmurau cei care cunoșteau standardele trupelor reprezentantului, și care le urmăreau acum trăgând cu ochiul pe la ferestre. Dar moralul li se ridică la vederea călăreților lui Carre care veneau la mică distanță. Iată câțiva scoțieni loiali țării lor, care pomiseră să le dea o lecție detestabililor membri ai familiei Campbell.

Spumegând de furie și patimă trupească, Argyll își conducea oamenii într-un pas vior cu intenția de a o ajunge din urmă pe Roxane. Robbie Carre și oamenii săi mențineau aceeași viteză, dar la o distanță prudentă. După câteva ore, soldații lui Argyll pomiră pe drumul sud-estic spre Oxton. Robbie se întoarse către Holmes observând de pe o colină, de la câteva mile distanță, traseul urmat de trupele lui Argyll, și întrebă:

— Oare de ce nu m-am gândit la asta? Mama lui Roxane era din Edgarhope.

— E un sătuc prea mic pentru patru sute de oameni, zise Holmes laconic.

— Chiar și pentru o sută, observă Robbie. Cred că e mai bine să îl atacăm mai devreme.

— Ar salva-o pe doamna de pericoi.

— Așa gândesc și eu. Spune oamenilor că scurtăm drumul pe la Cleekhimin Bridge. Pregătim o ambuscadă pentru oamenii lui Campbell la Scour Glen.

Pe coasta de est a Scoției, într-un colțișor ascuns din Dunbar, ancora un vapor care avea, în afară de echipaj, șaiszeci de pasageri. Marea era brăzdată de valuri de peste un metru astfel că marinarii trebuiră să tragă tare la vâsle pentru a aduce vasul la mal.

După ce ambarcațiunea scrâșni pe scoicile malului de la Margaret Cove, un bărbat înalt și brunet sări în apă primul și păși prin spuma valurilor până la țarm. Ceilalți pasageri îl urmară, fiecare din bărbați plecând repede de pe malul care îi expunea către întunericul oferit de culmile stâncoase.

Bărbații urcară repede și în tăcere, cu armele ascunse, și numai scrâșnetul cizmelor li se auzea când și când prin sunetul vântului puternic. Deasupra, pe alee, era un pâlț de fagi și castani la care bărbații ajunseră după câțiva pași repezi.

— Bine ai revenit, a spus un bărbat înalt cu părul de un roșcat închis, și întinse mâna.

— Ce bine mă simt acum că mă aflu în Scoția!

O pală de vânt adie printre copaci și răscoli părul lung și negru al bărbatului, o șuviță acoperindu-i chipul. A dat-o la o parte înaintea să întindă și el mâna celuiilalt într-o strânsoare fermă.

— Fratele tău a șocat prin apariția acasă la contesă. Nu se așteptau la atâta îndrăzneală.

Johnnie Carre zâmbi.

— Presupun că încă e în siguranță, altfel nu ai fi aici.

— Așa era când am plecat din Edinburgh.

— Bine, pentru că Elizabeth este în stare să-mi ia gâtul dacă i se întâmplă ceva.

— Deci ea te-a trimis.

— Am venit cu ordine clare, răsese larg lordul Ravensby.

— Am dedus și eu asta din biletul trimis de ea, chiar dacă era scris într-un limbaj criptic pentru a-i induce în eroare pe spioni. Întotdeauna a știut ce vrea, rosti bărbatul care o servise de o viață.

— Așa se pare. Mi s-a spus că depinde de noi, Redmond, să-l salvăm pe fratele meu de indiscrețiile comise, spuse Johnnie cu un zâmbet larg.

— O sarcină nu prea ușoară, comentă Redmond, zâmbind și el, cu Argyll și oamenii lui în oraș. Iar reprezentantul reginei intenționează să pună el mâna pe Roxane.

— Ei ca să vezi... murmură Johnnie Carre. Este cu atât mai complicat.

— Cât de complicat este vei vedea cu ochii tăi în câteva ore. Și probabil că vei putea să îi bagi mințile în cap fratelui tău.

Johnnie chicoti.

— Chiar ai simțul umorului. Dacă aș fi fost în stare să fac asta, ar fi acum în Olanda. Cunoști pe toată lumea, nu-i așa? Îl întrebă lordul Ravensby arătând către anturajul său.

— Câți oameni ai adus cu tine din cele trei regate? întrebă vărul lui Johnnie, Munro, apucând căpăstrul unuia din caii ținuți de însoțitorii lui Redmond.

— Trei sute, câțiva fiind deja în oraș.

— Iar împreună suntem...

— Cinci sute, termină Munro.

— Asta ar putea să îl mai tempereze pe Argyll, spuse Johnnie zâmbind. Și vom vedea dacă va trebui să adunăm mai mulți oameni sau este dispus să negocieze.

— Argyll poate fi cumpărat, altfel nu ar fi unealta mârșăviilor englezilor, remarcă Redmond sec.

— Exact asta voiam să spun și eu, murmură încet Johnnie. Suntem gata cu toții?

CAPITOLUL 10

Soldații lui Carre flancau cotul râului, așteptând să apară cercetașii lui Argyll. Aceștia vor fi obligați să îngusteze rândurile, poteca nepermițând accesul a mai mult de doi călăreți alăturați.

— Încărcați-vă pistoalele.

Ordinul se transmise printr-un murmur în rândul soldaților, fiind doar o formalitate pentru acei bărbați care erau obișnuiți să lupte încă din copilărie. Dar la sunetul călăreților care se apropiau în liniștita vale își mai verificară o dată armele. Forțele lui Robbie, mascate de o pădure deasă de fagi, erau organizate în rânduri strânse de ambele părți ale potecii.

Fusese necesară doar o discuție laconică pentru stabilirea strategiei adoptate.

Nu vorbea nimeni, aveau ochii ațintiți asupra potecii pe unde urmau să vină inamicii lor, umbrele nopții și desimea pădurii făcând vizibilitatea dificilă.

Brusc se zări un luciu metalic și sute de mâini se îndreptară către arme. Cercetașii lui Campbell mergeau în pas ușor în spatele scuturilor și cu fețele protejate de vizierele coifurilor, croindu-și drumul cu mare băgare de seamă. Chiar în momentul în care cercetașii ajungeau la apă, tuturor le-a fost atrasă atenția de uniforma cu fireturi aurii a lui Argyll.

Bărbații din ambuscadă se priviră și zâmbiră, aprobând din cap. Era ușor de reperat un filfizon fudul ca Argyll, chiar dacă se afla în mijlocul trupelor sale. Dar era nevoie de un dram de răbdare pentru a reuși anihilarea efectivă a întregii forțe armate. Soldații lui Robbie așteptară până când jumătate din coloană traversă râul, deoarece toți înțelegeau necesitatea separării coloanei în două. Fără să facă nici o mișcare, muți, numărau secunde.

Înconjurat de verii săi, Robbie își menținea poziția la râu, numărând soldații lui Campbell pe măsură ce aceștia îl traversau

și urmărind cum Argyll se apropia el însuși de râu. Nerăbdător să lovească, Robbie abia își putea stăpâni graba.

— La naiba, grăbiți-vă, comandă el în tăcere.

După un răstimp care părise egal cu o eternitate, Argyll ajunse în cele din urmă la râu. Mâna înmănușată a lui Robbie se ridică pentru a da semnalul, acesta trecând de la om la om în întuneric, fiecare fiind atent la cel de lângă el.

Când Argyll ajunse la jumătatea distanței în apă, mâna lui Robbie se lăsă cu repeziciune în jos, își înghionti calul și strigătul de luptă al neamului Carre se auzi în noapte. O sută de războinici, urlând sângeros, cu puștile strălucind, se năpustiră peste oamenii lui Campbell, galopând afară din deșisuri ca duhurile rele din iad.

Oamenii lui Argyll de-abia avură timp să se dezmeticească. Unii își împunseră caii în galop; cei prinși în apă se luptau să își mențină poziția la verticală. Rândurile din față erau izolate, majoritatea celor din spate prea departe, lăsându-l astfel pe Argyll și garda sa izolați în fața săbiilor care luaseră locul puștilor, totul într-o confuzie generală. Garda lui Argyll adoptă o poziție de rezistență solidă, dar oamenii lui Carre își croiau drum fără să țină cont de nimic, domici de a-și obține prada. Prima linie de apărare căzu, rănită de moarte, iar apoi a doua linie fu scindată, acum nemaifiind vorba doar de o vendetta între Carre și Campbell, ci de vechea luptă între scoțieni și englezi.

Argyll și paza sa fură curând copleșiți. Robbie era în mijlocul luptei sângeroase și, când își puse sabia la gâtul lui John Campbell, se lăsă dintr-o dată tăcerea.

— Spune-le oamenilor tăi să se retragă sau teucid, ordonă Robbie.

Argyll înțelegea când o bătălie este pierdută și înțelegea, de asemenea, că nici o femeie nu merita să mori pentru ea. Făcu repede semn gornistului să sune retragerea.

— Comandă-le soldaților tăi să se întoarcă la Edinburgh, porunci Robbie.

Argyll se supuse.

— Iată un bărbat rezonabil, observă Robbie, punându-și sabia la loc în teacă.

Încă în șa, cei doi bărbați se priveau de aproape, reprezentantul reginei fiind furios din cale-afară dar afișând un calm desăvârșit.

— În timp ce tu nu ești deloc rezonabil, replică Argyll cu răceală. Ai fi putut să îți obții pământurile înapoi fără să fie necesară această exercitare de forță. Regina este întotdeauna gata să ierte un sprijinitor al ei.

— Nu doresc iertarea reginei, spuse Robbie.

— Ești nebun.

— Nu putem fi toți politicieni.

— După cum văd, procesul tău este condamnat să dureze foarte mult timp, amenință Argyll. Ar fi trebuit să iei asta în considerare înainte să mă ataci.

— Iar tu ar trebui să iei în considerare încarcerarea ta până voi obține ceea ce doresc, i-o întoarse Robbie.

Argyll era un bărbat inteligent; știa că erau închisori în Scoția unde un om putea fi ascuns și uitat pentru veșnicie.

— Ce dorești?

Robbie privi în sus spre el, cu o uitătură afabilă.

— Numai ce este al meu. Nu sunt lacom.

— Și dacă obții asta, ce urmează?

— Nu va trebui să zaci într-o groapă întunecată unde nimeni nu va putea să-ți aprecieze dantela hainelor, preciză Robbie.

— Și ce dorești, de fapt?

— Două lucruri. Contesa de Kilmarnock este a mea. Stai departe de ea. Iar dacă intervii în defavoarea procesului nostru, vom avea grijă să îți facem șederea în Scoția neplăcută.

— Aș putea să fiu acum de acord și să mă răzgândesc mai târziu.

— La fel și eu.

— Așa că aș fi nebun să te contrazic.

— Mă îndoiesc că o vei face.

Norii obscuri dezveliră acum luna pentru un moment, expunând ochilor privirea șireată a lui Argyll.

— De acord.

Robbie aprobă din cap, nefiind atât de imatur încât să-l creadă, dar interesat să câștige timp pentru a o duce pe Roxane departe.

— Vei fi escortat înapoi spre Edinburgh.

— Iar frumoasa Roxane îți rămâne ție.

— Ține minte, nu accept braconieri. Un avertisment pe care îți sugerez să îl iei în serios.

— Cum dorești, replică Argyll pe un ton egal.

Un ton mult prea indiferent pentru a sugera altceva decât disimulare. Dar avea la dispoziție cel puțin câteva ore ca să o escorteze pe Roxane într-un loc sigur.

În curând Argyll, însoțit de o escortă considerabilă, se afla pe drumul de întoarcere spre Edinburgh — unul ocolit, departe de cel pe care apucaseră soldații săi, care își cărau morții și răniții spre casă. Răniții lui Carre fură duși la o moșie din apropiere, a unui prieten, în timp ce Robbie, cu o gardă mică, își continua călătoria către Edgahope.

Satul părea părăsit și, impacientat pe moment, Robbie se întrebă dacă nu cumva și el și Argyll judecaseră greșit. Dar la o inspecție mai amănunțită zări o luminiță la o mică fereastră. În timp ce oamenii lui rămaseră să aștepte, Robbie descălecă și se apropie de intrarea de la bucătărie.

Ușa era închisă, așa că ciocăni.

Lumina se stinse imediat.

El o strigă pe Roxane iar o secundă mai târziu lumânarea se reaprinse și ușa se deschise. Roxane îl privi surprinsă.

— Ce faci aici?

— Așteptai pe altcineva? spuse el cu vocea transformată instantaneu într-un mârâit de suspiciune la ideea că ea ar fi putut să-l aștepte pe Argyll.

— În acest sat îndepărtat — nu prea cred. Sunt surprinsă, atâta tot. Credeam că nu trebuie să încerci să mă vezi până în septembrie.

— Argyll pornise după tine, așa că m-am răzgândit.

— Pornise?

— S-a răzgândit și el. Dar trebuie să plecăm imediat. Nu se poate avea încredere în el.

— Numai puțin, a spus ea. Chiar nu am nimic de spus în privința asta?

— Vrei să îți petreci următoarele luni cu Argyll?

— Aș fi fugit dacă voiam? Și eu pot fi nepoliticoasă.

El respiră ușurat.

— Să o iau de la început. Am pornit spre sud să-i oprim pe oamenii lui Campbell, care veneau să te facă amanta lui Argyll. Acum, vrei să vii cu mine într-un loc mai sigur? În ciuda promisiunii, Argyll s-ar putea să se întoarcă după tine.

Un zâmbet ușor întâmpină explicația lui.

— E mai bine așa.

— Învăț, replică el cu un zâmbet larg. Deși ești și tu destul de irascibilă.

— Nu reacționez bine la ordine.

— O să ții minte asta. Acum, că suntem din nou prieteni, murmură el, pot să întreb ce ți-ai făcut la păr?

— A trebuit să trec drept rânduș pentru a evada din casă. Nu-ți place așa? cochetă ea trecându-și o mână peste buclele scurte.

— E adorabil, rosti el cu o voce amuzată. A fost suficient de diplomatic? Deși cred că al meu e mai lung decât al tău acum.

— Atunci o să adopt eu rolul masculin, îl tachină ea.

Ochii lui se măriră și el rosti, scuturând din cap:

— Nici să nu te gândești, draga mea. (Se apropie de ea și îi luă mâna într-a lui.) Acum chiar trebuie să plecăm.

— Ești rănit! Exclamă ea când îl văzu în lumină.

— Blestemăția de rană s-a redeschis. Dar nu e grav. Cât bagaj ai?

— Robbie, sângerezi.

Chiar și în lumina stinsă a lumânării se vedea o alarmant de mare pată de sânge.

El privi în jos. Pata se extindea spre cot.

— O să-mi pun un alt bandaj imediat ce ajungem la Cheviots.

— Ar trebui să faci asta acum. Ca să nu se infecteze.

— Mie niciodată nu mi se întâmplă asta, replică el. Iubito, o avertiză, chiar trebuie să mergem acum. Ia-ți lucrurile.

După câteva minute porniseră la drum și continuară să călărească până la lăsatul zorilor când, preocupați de faptul că garda lor bine înarmată ar fi putut atrage atenția, se despărțiră la sud de Galashiels.

— Ne îndreptăm spre Leithope Glen, se adresă Robbie oamenilor săi, unde vom fi în siguranță. De îndată ce vă întoarceți la Edinburgh trimiteți-i fratelui meu un bilet în Olanda și spuneți-i de planurile mele. Și să nu călătoriți în timpul nopții. Argyll își va pune spionii în alertă.

— Pădurea Mossburnford vă va proteja, cel puțin astăzi, sugeră Holmes.

Robbie aprobă din cap.

— Și aveți grijă de braț, adăugă Holmes, înmânându-i un pachet de bandaje și medicamente.

Mâneca jachetei din stofă cafenie a lui Robbie era îmbibată cu sânge.

— Oricum nu mai puteați continua drumul fără urme.

— Sunt conștient de asta, Holmes, rosti Robbie cu un zâmbet abia schițat datorită durerii din braț. Contesa va avea grijă ca ordinele tale să fie îndeplinite.

— De îndată ce ne oprim, Holmes, confirmă ea cu fermitate. Abia m-am abținut până acum.

— Vezi?! chicoti Robbie.

— Fiți atenți! Chiar și pe dealuri v-ar putea vedea o trupă de spadasi. Nu se mai poate spera în loialitatea oamenilor, de când Argyll mituiește și amenință în stânga și-n dreapta.

— Vom fi prudenta întruchipată.

— Le-am spus copiilor mei că îi voi revedea în două zile, spuse Roxane. Poți trimite Ameliei un mesaj?

— Scrie-le că vom ajunge în nord peste două zile, adăugă Robbie ferm.

Roxane clătină din cap.

— Nu e necesar, Holmes. Copiii vor înțelege dacă Amelia le explică.

— Atunci spune-le că s-ar putea să venim la ei peste două zile, îl instrui Robbie cu hotărâre în voce.

— Vom avea grijă să o informăm, confirmă Holmes.

Cum orizontul se lumina, Robbie și Roxane porniră la drum. Peisajul de dealuri și râuri, punctat de mici pâlcuri de fagi și stejari, oferea un oarecare grad de siguranță, dar pădurea Mossburnford era încă la o distanță considerabilă și mai aveau mai puțin de o oră la dispoziție.

Argyll își plănuia răzbunarea chiar în momentul în care se întorcea în mijlocul găzilor lui Carre, contemplând mental ținuturile sudice cu cele mai bune ascunzișuri. O țară mică precum Scoția nu putea ascunde la nesfârșit un fugar. *Voi pune afișe peste tot, cugetă el, și trâmbițași care să anunțe că se oferă recompensă pe capul lui Robbie Carre, mort sau viu.* Tânărul conte era deja expus. — ca proscris — și fără ajutorul lui Argyll. Iar în ceea ce o

privea pe frumoasa Roxane, va plăti în alt mod pentru inconvenientele pe care i le cauzase. Și pentru umilirea lui.

O să o biciuiască mai întâi — nu prea mult pentru a nu-i strica pielea aceea minunată, ci doar suficient pentru a-i da o lecție de supunere. Și probabil că va fi util și un colan de argint în jurul gâtului, ceva de care să poată atârna un lanț. Apoi va avea grijă ca ea să i se ofere oricând i-o va cere, oriunde o va dori. Poate îl va pune și pe Robbie Carre să privească, dacă va fi prins de viu.

A trebuit să-și schimbe poziția în șa din cauza erecției datorată fanteziilor obscene.

În vremea aceasta, Robbie Carre era răpus de durere, supus la tortura de a-i fi scos bandajul. El și Roxane găsiseră un adăpost în cabana unui pădurar, făcută din bușteni și împletituri de nuiele.

Brațul îi era periculos de umflat, iar carnea începuse să se învinețească. Își încleștă dinții de durere în timp ce Roxane îi șterse puroiul cu o bucată de bandaj umezită în alcoolul găsit în desăgile lui de la șa.

— Ai nevoie de un doctor.

— Nu vreau doctor, refuză el cu o respirație grea. Doamna Beattie mi-a dat o alifie. Unge-mă cu ea.

— Rana va necesita cauterizarea.

— Poți s-o faci mai târziu. O să mă întind în lacul de la Leithope Glen. Apa face minuni la rănile purulente.

— Cât mai avem de mers până acolo?

— Încă o noapte.

— Putem porni astăzi? întrebă ea îngrijorată.

El privi la rană și apoi la copacii deși din jurul lor.

— Leagă asta și o să mergem până la liziera pădurii.

Păli când își puse haina pe el, dar își reprimă geamătul. După câteva momente, aproape leșinat de durere, după ce reuși să urce în șa, o rugă șoptit:

— Dă-mi o înghițitură de whisky.

Numai mâinile, încheștate pe șa, îl mai țineau drept.

Ce am făcut? se gândi Roxane cu spaimă, grăbindu-se să tragă plosca din bagajul lui. *Ar putea să moară din cauza acestei răni, și toate numai din cauză că nu am fost destul de hotărâtă să îl resping. Aș fi putut să nu mă gândesc numai la plăcerea mea; aș fi putut, să insist ca el să pice din Edinburgh chiar din prima noapte.*

— Nu aș fi plecat, șopti el, ghicindu-i gândurile.

Ea se uită fix la el, stupefiată.

— Nimic din ce mi se întâmplă nu e din vina ta. O să-mi revin, zise el făcând un efort să-i zâmbescă. Imediat ce iau o înghițitură.

Îi întinse cu repeziune plosca și îl urmări cum bea jumătate din conținut dintr-o înghițitură.

— Așa, zise el cu un oftat, punând dopul la loc cu dinții. Haide, iubito, nu e așa de rău. Am mai fost rănit. Hai să plecăm de aici.

Cu durerea adormită de alcool, culoarea feței lui se învioră; reuși chiar să își miște puțin mâna.

— Am putea să o apucăm peste islazurile satelor? întrebă ea, conștientă de necesitatea de a ajunge repede la un loc sigur. Chiar dacă ne vede cineva, am putea să-i mituim să uite că am trecut pe acolo.

— Argyll călătorește cu oameni care intimidează localnicii, o preveni Robbie. Nu sunt sigur că aceștia vor rezista presiunii, cu sau fără mituire.

— Dar oamenii nu agreează trupele autorităților. Cred că ar trebui să călătorim azi în timpul zilei și să ne încercăm norocul.

— Nu te contrazic, acceptă el înțelegând limitele propriei rezistențe la durere.

Cu sau fără whisky, știa că nu mai putea supraviețui încă o zi în șa.

— *Cum* te simți? se interesă ea, alarmată de abdicarea lui imediată.

— Dacă leșin înainte să ajungem la Brundenlaws, leagă-mă de șa, ia-o la dreapta pe poteca spre Upper Hind și continuă drumul spre vârful dealului, unde se termină lanurile. Trezește-mă când ajungem în punctul acela și o să te ghidez eu de acolo.

— Ai nevoie de un doctor, a șopti ea.

— Nu pot să pun pe cineva în pericol din cauza mea. Și oricum un doctor nu prea mai poate face multe în situația mea. Du-mă la lacul de la Leithope Glen, zâmbi el ușor, și rostogolește-mă în apă.

Roxane apucă hățurile calului iar el nu se mai împotrivi, ceea ce o îngrozi și mai mult.

În următoarele ore au continuat să meargă în tăcere, cu excepția vorbelor lui de „la stânga” sau „la dreapta”. Nu-și putea permite să se lase pradă groazei ci doar să urmeze obedientă vorbele lui.

De două ori zăriseră turme de oi, dar de la distanță, iar singurul sat întâlnit fusese ocolit de ei fără incidente.

— Alarma nu a ajuns încă aici, constată Robbie cu vocea strânsă de durere. Trupele guvernamentale nu au pornit încă.

— Cât mai e până ajungem?

— Suntem mai aproape cu un sfert de milă față de ultima dată când m-ai întrebat asta.

Un gemăt de durere înăbuși chicotitul lui.

— Iată lanurile! exclamă ea ușurată.

— Dă-mi plosca, comandă el abia șoptit.

Ea desfăcu tolba și trase afară ultima ploscă, opri caii pentru o scurtă haltă și îl ajută să bea.

— Lasă-mă să aduc pe cineva în ajutor, îl imploră ea.

Ardea de febră, cămașa și haina îi erau îmbibate de transpirație, fața îi era cenușie.

— Aproape am ajuns... rosti el stins, și, cu dinții încleștați, își mână calul înainte.

Îl urmă imediat, la mică distanță. Poteca se îngusta pe măsură ce urcau dealul, iar ei se loveau de crengile care atârnavă la joasă înălțime. Mai aveau o jumătate de oră de mers prin desigur iar ea se minuna de spiritul lui curajos care îl ținea conștient.

Degetele lui erau albite de strânsoarea hățurilor în tentativa de a se menține în șa. Mica cabană de pescuit din vale, a familiei Cheviot, nu le va fi numai ascunzătoare ci și o sursă de alcool care să-l susțină în lupta agonizantă cu durerea din corp.

Când au ajuns, în sfârșit, la mica vale unde cabana abia se zărea dintre pinii argintii care fuseseră plantați de un moșier „emancipat” cu multe decenii în urmă, ea realizează că tocmai fusese martora unui miraculos act de curaj.

El se îndreptă direct către micul lac de munte încadrat de flori alpine și căzu din șa înainte ca ea să-l poată ajuta să descalece.

Folosindu-se de faptul că el nu simțea nimic, Roxane îl apucă de picioare și îl târî centimetru cu centimetru spre apă. Îi tăie haina și cămașa cu pumnalul ei și îl dezbracă până la pantaloni. Odată parțial dezbrăcat, îl împinse în apă. Cizmele lui se afundară în nisipul moale când ea încercă să-l ducă la o adâncime care să îi cuprindă brațul rănit. Atunci confecționează o pernă din ambele jachete și i-o puse sub cap pentru a i-l menține la suprafață, după care se ghemui lângă el. În cele din urmă el se foi, gemând la atingerea apei reci pe cămea mutilată a brațului său, dar ochii i se deschiseră doar pentru o clipă înainte să devină din nou inconștient.

Nu și-a dat seama cât a stat lângă el, urmărindu-i respirația, supraveghind cu regularitate rana de parcă ar fi putut îndepărta prin voința ei răul pentru a-l vindeca. Dar, pe măsură ce soarele

apunea și temperatura scădea, începu să tremure. Nu îndrăznea să-l lase pe Robbie acolo și nici nu se punea problema să aprindă un foc în loc deschis din cauza posibilităților următorii. Nesigură, confuză, începu să se întrebe dacă înfrigurarea corpului lui Robbie era un tratament oportun.

E mai rău pentru el să aibă febră sau îl omor cu baia asta?

Neajutorată în tentativa de a-i mișca corpul, se întreba cum o să-l care până la cabana din depărtare, dacă va trebui.

Când au apărut primele stele, se decise că trebuie, într-un fel sau altul, să-l scoată din apă, altfel riscând să înghețe amândoi. Nu putea să îl scoată pe jumătate dezbrăcat cum era, cum nici perna improvizată nu putea să-l susțină deasupra apei.

Frustrată la culme, începu să înjure în lumina apusului.

— Ai nevoie de ajutor?

La sunetul binecuvântat al vocii lui, chiar slabe, ea izbucni în lacrimi.

El încercă să se miște când îi auzi suspinele, ridicându-se pe jumătate în mâna sănătoasă, dar mișcarea îi provocă o durere atât de acută încât căzu la loc în apă.

Îl împrășcă cu apă și îngenunchie lângă el pentru a-l săruta.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne, murmură ea atingându-i pielea rece cu gura ei fierbinte.

— Mi-e frig, șopti el, neîndrăznind să se miște, simțind în continuare durerea cum îi vibra în tot trupul datorită primei tentative impulsive de mișcare.

— Asta e minunat, spuse ea răsufând ușurată, punându-și mâna pe fruntea lui. Înseamnă ca ți-a scăzut febra. Acum trebuie să te scot de aici.

— Am nevoie de o gură de alcool ca să mă mișc. Găsești în cabană.

— Cum să te las singur?

— Stai liniștită că nu mă mișc de-aici, zise el, schițând un zâmbet ștregăresc.

Roxane se ridică cu o mișcare rapidă și străbătu în fugă poiana până la scările dinspre verandă. Deschise ușa de perete lăsând lumina lunii să pătrundă înăuntru.

Stătu o clipă în mijlocul încăperii întrebându-se unde era alcoolul, când zări lumânări și cremene pe o măsuță aproape de ușă. Aprinse una și porni cercetarea, zâmbind victorioasă la vederea sticlelor pe un raft din sufragerie.

După numai câteva momente era înapoi la lac unde-i ducea sticla la gură lui Robbie, ajutându-l să bea. După alte cincisprezece minute, anesteziat cu o bună porție de alcool, Robbie se ridica încet în genunchi. Sprijinit de Roxane, se odihni până când respirația i se reglă într-un ritm normal, care îi permise să-și controleze durerea.

— Când ajung la trei, ajută-mă să mă ridic, spuse el gemând, și nu te opri chiar dacă țip.

Îi mai luă câteva clipe să-și adune puterile împotriva durerii insuportabile și începu să numere cu ultimele picături de energie. Când ajunse la trei se apucă cu forță de Roxane.

Sprijinit de ea, cu dinții încleștați, horcăind, scaldat tot într-o sudoare rece, își apropie picioarele pentru a se putea susține în poziție verticală. Mai făcu o pauză să-și adune puterile, timp în care se sprijini cu toată greutatea de Roxane, după care se forță să facă un pas, apoi încă unul, și încă unul, deplasându-se într-un stil sacadat cu privirea îndreptată spre cabană ca spre locul de salvare. Aproape inconștient, ajunse la scări unde se lăsă în genunchi, târându-se spre ceea ce-i păru un munte nesfârșit de trepte, trecu în cele din urmă și de prag după care se prăbuși inconștient.

Incapabilă să-l trezească, Roxane amenajă un pat din pături pe podeaua încăperii de la intrare. Apoi, cu aceeași tehnică experimentată deja, îl trase de picioare până la pat, îl acoperi cu alte pături și, știind că fumul nu era vizibil noaptea, făcu un foc în imensul șemineu care domina încăperea.

În timp ce Robbie dormea, temperatura camerei se încălzi și, când el se opri din tremurat, plecă după cai. Duse animalele în grajd și le pregăti pentru noapte. Zâmbi cald, amintindu-și de copilăria ei de la țară când avusese grijă de ponei, de gălețile de apă cărate pentru ei, de aroma dulce și plăcută a fânului pe care-l ronțăiau mulțumiți.

Ceva mai târziu, după ce cărase toate bagajele în cabană, contemplă situația în care se aflau. Erau în siguranță — temporar. Își dezbracă hainele ude și se schimbă în altele uscate. Materialul moale al hainelor îi mângâia pielea catifelată. Pășii cu picioarele goale pe podeaua încălzită și îngenunchie lângă Robbie, atingându-i fruntea cu degetele. *E mai bine, se gândi ea. Nici fierbinte, nici rece, iar pentru moment pare să doarmă liniștit.*

Cât timp se odihni el, căută ceva de mâncare în bucătărie. Spre încântarea ei, descoperi o adevărată comoară de alimente — rafturi cu fructe uscate, pește afumat, ouă, câteva borcane cu turte de orz aromatizate cu scorțișoară. Le puse pe toate pe o tavă și le aduse, împreună cu o sticlă de vin pentru ea și încă una de whisky pentru Robbie. În timp ce căra cina aceea intimă spre holul de la intrare, își spuse hotărâtă că circumstanțele lor se îmbunătățiseră în ultima oră.

Familiarizată cu viața la țară, se așează confortabil pe podea, lângă Robbie, și gustă câte ceva până când se trezi și el.

— Chiar trebuie să beau ceva — vocea lui se auzi mai puternică, și deschise ochii.

— Ai putea să și mănânci ceva, afirmă ea ducându-i sticla la gură.

— Mai târziu, zise el și se încordă, când ea îi așeză capul înapoi pe perne.

— Am găsit caise uscate, marmeladă de portocale și turte de orz. Sau preferi heringi?

— Nu acum. Încă nu sunt convins că trăiesc.

— Lacul ți-a scăzut temperatura.

— O să mai fac o baie mai încolo. Holmes m-a învățat despre meritele terapiei acvaticе.

— Aș vrea să mănânci.

— Da, *mami*, glumi el și zâmbetul îi străluci în lumina focului.

— Vorbesc serios. Și nu îmi reaminti cât ești de tânăr, murmură ea ridicând o sprânceană.

El zâmbi larg.

— Destui de mare ca să te iubesc cum trebuie.

— Nu îmi reaminti. Dacă nu erai așa, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Cum adică? Să fiu în Scoția și să nu fac dragoste cu tine? Și dacă nu era Agnes, nu ar fi aflat nimeni.

— Din nefericire, acum știe jumătate din populație.

— Atunci va trebui să-i invităm la nunta noastră.

— *Chiar* că ai febră.

— Probabil. Dar mă căsătoresc cu tine, așa că ai face mai bine să te obișnuiești cu ideea.

— Poate că *nu vreau* să mă recăsătoresc, replică ea ușor. Te-ai gândit la asta?

— Nici măcar timp de o secundă. Am o aversiune de Covenant să trăiesc în păcat^x.

— În mod evident, ești convertit de curând, observă ea sardonice.

— De foarte curând, rosti el zâmbind. Și intenționez să îți schimb opinia.

— S-ar putea să nu fie posibil.

— Dă-mi la dispoziție o jumătate de oră până când alcoolul să-mi dea curaj să mă mișc și, de îndată ce voi face asta — zâmbi el larg — te voi convinge.

— Nici măcar să nu te gândești!

— Mai dă-mi să beau, îi comandă el. Îmi place provocarea.

Dar, chiar și după ce a băut, a simțit durerea atât de intens, încât nu a putut decât să ridice capul pentru ca ea să-i dea ceva de mâncare. Mai târziu în noaptea aceea, când febra i-a crescut, s-a chinuit să-l târască până la lac unde l-a cufundat iar în apa rece, vindecătoare.

Până când, în cele din urmă, au adormit extenuați, mână în mână.

CAPITOLUL 11

De îndată ce Argyll ajunse la porțile Edinburgh-ului, gărzile lui Carre îl abandonară și plecară în galop fără să-i adreseze un cuvânt. Se îndreptă direct spre castelul Holyrood, debordând de furie când păși în biroul său. Țipă la întreg personalul, vocea auzindu-i-se de-a lungul coridoarelor ca un val de teroare. Și, de îndată ce subordonații se aliniară în fața sa, ordonă aducerea contesei de Kilmarnock sub controlul lui cât mai grabnic cu putință. Instrucțiunile sale erau rapide, bruște, sistematice — fratele lui Roxane, Colter, trebuia adus de la Londra. Odată ajuns, trebuia să-și aducă nepoatele și nepoții înapoi la Edinburgh. Între timp, servitorii contesei erau ținuți în arest la domiciliu.

— Și aduceți-mi-i pe cei mai buni spioni ai lui Queensberry. Vreau să compar rapoartele asupra numărului de oameni pe care Carre îi poate aduce pe câmpul de luptă.

Mai târziu, în acea zi, se întâlni cu agenții care erau ochii și urechile ministrului englez în Scoția. Oamenii lui Queensberry au fost precauți la început, neștiind de ce fuseseră convocați de rivalul angajatorului lor. Dar stilul direct al reprezentantului guvernamental i-a asigurat repede că nu aveau motiv să se teamă; dorea informații nelegate de Queensberry. Fapt pentru care au fost mai mult decât bucuroși să-și împărtășească cunoștințele spionilor lui Argyll.

— Cei din familia Carre se bucură de loialitatea tuturor celor din ținuturile de la granițe, afirmă omul lui Queensberry care era însărcinat cu zona sudică.

— În timp ce ținuturile din jurul Edinburgh-ului sunt loiale tânărului conte de Greenlaw, a adăugat un altul.

— Câți oameni pot aduna? se interesă Argyll direct.

— Patru mii, afirmă unul din ei. Poate cinci. Considerabil mai mulți decât trupele regulate ale Scoției.

— Fără a mai socoti oamenii soției lordului de Ravensby, preciză omul care aducea informații legate de zona de sud-vest.

— Dă-mi un număr, mârâi Argyll.

— Încă o mie.

— O mie? De ce naiba are ea nevoie de o armată ca asta?

— Pentru a-și proteja moștenirea de la Redesdale. O sumă frumoasă.

— Localnicii de sub Carre, în special din teritoriile Leith, ar putea ajunge la încă cinci sute, declară un bărbat mărunțel, privind amuzat expresia furtunoasă a lui Argyll.

— Iar trupele guvernamentale din Edinburgh s-ar putea să nu fie de încredere, dacă vor fi obligate să ia o poziție între regină și familia Carre. Conte este favoritul mulțimii din oraș, afirmă Defoe. Se pariază deja că-și vor recăpăta proprietățile în mai puțin de o lună.

Argyll înjură. Trupele familiei Carre erau mai numeroase decât ale sale. Le admira judecata. Ar fi putut să utilizeze forța armată pentru a-și recăpăta proprietățile.

— Asta e tot, lătră el scurt, și le făcu spionilor semn să plece.

A continuat să stea așezat la biroul lui, cântărind cum să-și atingă scopurile fără a angrena un război la scară largă.

Nici unul din oamenii lui Johnnie Carre nu dormise, sosirea lor suprapunându-se cu întoarcerea soldaților lui Robbie. Au fost repede puși la curent de încăierarea avută cu oamenii lui Campbell, și de călătoria lui Robbie către sud. Iar când apărură Holmes, în ziua următoare, acesta le-a oferit mai multe detalii despre destinația lui Robbie, descoperind astfel fruntea înnegurată a lui Johnnie.

— Dar este grav rănit, adăugă Holmes, și ar fi trebuit văzut de un doctor.

— Tu și Munro porniți cu o trupă spre sud, împreună cu un doctor, ordonă Johnnie. Eu voi aduna oamenii în cinci zile. Ordinele au fost deja transmise. Ducele de Argyll are nevoie să îi reamintim limitele puterii lui în Scoția.

— Care nu prevăd sechestrarea contesei de Kilmarnock, preciză Munro.

— Este o bună prietenă a noastră, murmură Johnnie. Probabil că nu a înțeles asta până acum.

— Îi vom explica noi, afirmă Adam Carre, cu un zâmbet larg. Ce bine că ne-am întors!

Inactivitatea forțată din Olanda din ultimele luni pusese la grea încercare răbdarea tinerilor membri ai anturajului lui Johnnie. Erau obișnuiți cu stimulativel raiduri ca sport.

— Vom aștepta întâi vești de la Robbie, hotărî Johnnie privind către Munro. Rămâi cu el, totuși, împreună cu o gardă. Este prea impulsiv.

— Nu vrei să se întoarcă să îl provoace pe Argyll la un duel? întrebă Munro încet.

— Sub nici o formă.

— Nu cred că va mai putea călări o bună bucată de timp, observă Holmes. Aflat între rana lui și frumoasa contesă, cabana îi va servi ca refugiu.

— Încearcă să îl ții acolo cât de mult poți, Munro, dispuse Johnnie.

Vărul lui îi aruncă o privire amuzată:

— Eu n-am să reușesc, poate contesa.

— Garantat. Vorbește cu Roxane, atunci. Nu avem nevoie acum de nici un duel, nu avem nevoie să fie rănit din nou. După ce îl voi întâlni pe Argyll, acesta sigur o să-și îndrepte privirile amoroase spre altcineva.

— Dacă îl plătești suficient. Cei din familia Argyll sunt de vânzare. Nu numai el, dar și tatăl lui a fost la fel, spuse Kinmont, pufnind.^x

— Ceea ce face negocierea cu atât mai ușoară, notă Johnnie tolănindu-se în scaun.

Sprâncenele lui Munro se ridicară.

— Cât de cinic ești!

— Trăim vremuri cinice, acum că aventurile lui Darien au mers prost, cu anii de recolte proaste, cu „Actul de Înstrăinare” aproape punând Scoția în vânzare. Toți moșierii și magnații sunt

disperați după *cash*. Singurii oameni cu principii sunt doar cei care au avere mare sau cei care nu au familii^{XI}.

— Atunci ne întâlnim întâi cu Argyll și, dacă nu ține...

— Vom vedea dacă John poate să se bată la fel de bine și pe teritoriul natal... spuse Johnnie cu blândețe.

Mesagerilor lui Argyll le-a luat trei zile de mers călare pentru a duce biletul acestuia fratelui lui Roxane la Londra. Precum i se ordonase, Colter plecă imediat în nord. Agenții care stăteau de veghe la Longmuir au fost suplimentați cu noi soldați și cu instrucțiuni de a aduce copiii contesei de Kilmarnock înapoi la Edinburgh.

Primele zile petrecute la cabana de vânătoare au trecut într-o binecuvântată izolare, de parcă fugarilor li s-ar fi oferit o perioadă de respiro din partea lumii. După două zile de îmbăiere în lac, brațul lui Robbie a început să se vindece. Dozele de băutură au fost diminuate de la un nivel medical la unul social și a devenit capabil să meargă singur la lac. În timpul după-amiezilor târzii el și Roxane stăteau lungiți în poiana verde, încălzindu-și trupurile la soare. Ea l-a însoțit în ultima lui cură de apă, folosind momentul pentru a-și spăla părul și veșmintele.

— Nu am mai stat așa la soare de când eram copii. Privește acel nor, murmură ea, arătând cu mâna.

— Un urs.

— Un buchet de flori.

El întoarse capul către ea și îi zâmbi.

— Cu siguranță un buchet de flori.

— Nu trebuie să îmi faci pe plac. E suficient că sunt aici, singură cu tine, în soarele cald și în liniștea care ne împresoară.

— Vreau doar să fii fericită — tot timpul.

Ea se rostogoli pe iarba parfumată și, stând pe burtă, se întinse și îl sărută ușor pe obraz.

— Nu am mai fost de ani de zile atât de fericită. Te vindeci, suntem în siguranță. Te ador.

— Am putea rămâne aici, rosti el atingându-i cu blândețe chipul și plimbându-și degetele prin buclele ei umede.

— Ce frumos ar fi! exclamă ea. Dacă lumea ar fi lipsită de lăcomie...

— Te referi la Argyll?

— La toți: Queensberry, Seafield, Tweeddale, Argyll, fratele lui Archie... Lista este nesfârșită.

— Aici nu ne pot atinge, cel puțin nu până când ne decidem să plecăm.

Tristă, își îndreptă chipul spre el și-i zise:

— Iar atunci totul va începe de la capăt.

— Te-a speriat.

Ea răsuflă ușor, aducându-și aminte de spaima trasă în momentul evadării.

— Este nemilos.

— Acum nu mai ești singură. Nu vei mai fi lăsată singură cu el niciodată.

— Argyll va sta în Scoția cel puțin până la toamnă.

— Am suficienți oameni să te protejez.

— Și copiii mei?

— Da, și pe ei. Am oameni mai mult decât suficienți, spuse el ridicându-se încet. Dacă te temi pentru copii, putem pleca spre Amelia mâine.

— Nu, zise ea repede, ridicându-se și ea și mângâindu-i degetele. Sunt doar foarte îngrijorată. Vom pleca numai atunci când brațul tău se va vindeca.

— Vei putea să te relaxezi în acest timp? Dacă nu, mai bine mergem la Longmuir acum. Brațul meu e mai bine.

— Mă simt perfect! Sincer, întări ea zâmbind.

— Știi o cale sigură de a te face să te relaxezi, murmură el în joacă.

— Asta dacă nu leșini de efort.

— Nu cred că voi leșina.

Privirea ei se înăspri.

— Nu, Robbie. Fii rezonabil. Abia dacă te poți mișca, și dacă ți se deschide rana...

— Atunci mai bine te îmbraci. Priveliștea ta întinsă în iarbă ca a unei nimfe acoperite de rouă este al naibii de îmbietoare.

Ea se uită după hainele care erau întinse pe un tufiș la uscat și care încă mai erau ude.

— Sau ai putea să îmi dai un sărut, sugeră el.

— Par eu a fi atât de naivă? întrebă ea privind precaută la erecția lui vizibilă. O să-mi pun niște haine din cabană, decise, ridicându-se în capul oaselor.

— Ei, la naiba, nu te obosi. Mă voi controla.

— Ești sigur? Este spre binele tău, adăugă ea pe un ton doct.

— Da, doamnă, replică el pe un ton de ironică obediență.

— Nu ți-o lua în cap.

— Nu mi-o iau, zise el însă se întoarse pe partea cealaltă fixând un punct îndepărtat de pe lac.

— Am mai văzut copii bosumflați, iubitele, observă ea, lungindu-se înapoi pe iarbă și închizând ochii, iar cea mai bună metodă este ignorarea unei astfel de atitudini.

— Păcat, murmură el, tocmai când doream să-ți sug sfârcurile... până când ți-ai fi dat drumul.

La vorbele lui, sfârcurile i se întăriră ca niște creste ferme, patima din vocea lui apelând o mie de receptori senzuali.

— La naiba! înjură ea șoptit, închizând ochii și mai mult, de parcă ar fi vrut să se protejeze împotriva promisiunii lui.

— Nu am nevoie decât de aprobarea ta, marșă el, recunoscând reacția sexuală cu un ochi de cunoscător.

Rostogolindu-se ușor pe o parte, cu grijă să nu atingă rana, se întinse lângă ea. *Este încântătoare*, gândi el, privind transformările subtile generate de cuvintele sale. Pielea îi devenise de un roz strălucitor, sfârcurile erau tari, în așteptare, respirația i se schimbase, iar picioarele se desfăcuseră într-o mișcare neastâmpărată, de parcă l-ar fi invitat între ele.

— Sau mai bine să intru încet în tine, declară el, să văd cât de departe pot merge, cât de mult ar lua ca să ajungem la momentul acela ademenitor în care suspini.

— Oprește-te, Robbie!

Vocea ei era forțată, mâinile se încheștaseră de-o parte și de alta a corpului, ochii i se închideau strâns pentru a rezista tentației, dar nu se ridică să piece. Așa că el continuă:

— Nici măcar nu ar trebui să mă mișc. Ai putea să vii peste mine. Brațul meu nu va fi solicitat, și tu vei putea să vii de câte ori vei dori, spuse el cu o voce care se afunda din ce în ce mai mult în simțurile ei. Gândește-te cât este de bine când te ating, când micul tău clitoris vibrează, cum senzația de penetrare dintre picioare se împrăștie prin tot corpul ca un extaz lichid. Și cum, de fiecare dată, țipi la sfârșit.

Buzele ei tremurară la această descriere lascivă, și o nevoie debordantă îi invadă simțurile.

— Mi-ai face o favoare. După...

— Nu, spuse ea ascuțit, dar încă nu îndrăznea să privească spre el și nici nu plecă — lucruri de care el luă seamă.

— Simt că sunt pe punctul de a exploda dacă nu ajung la orgasm, susură el. După aceste zile de celibat, aș putea să te umplu de râuri de spermă.

— Robbie, te rog, șopti ea, nu trebuie să faci asta.

— Sunt așa de excitat încât mă doare. Iubito... privește!

Nemaifiind capabilă să reziste, își întoarse capul către el, îi zări lungimea splendidă și se înroși ca focul. Penisul erect se

sprijinea de abdomenul lui, cu venele pulsând, cu vârful lucind în lumina soarelui, dimensiunea magnifică intoxicându-i simțurile.

Nici ea nu mai avusese orgasm... de zile întregi.

— Dacă aş fi de acord, va trebui să stai nemișcat.

— Îți promit, își dădu el repede acordul, propria lui excitare învingând durerea din braț. Vino mai aproape de mine, șopti el, ca să te pot atinge.

Ezită doar un moment, până să se decidă să se abandoneze dorințelor ei camale. Dar se mișcă mai aproape de el, cu un geamăt scurt, deoarece labiile ei umede, pulsânde, se freacă una de alta, într-o fricțiune abundent camală.

Satisfăcut de exclamația ei ferventă, el însuși fiind nerăbdător, se lasă pe spate, în așteptare.

— O să te fac să plătești pentru asta, într-o bună zi, îl amenință ea, ridicându-se în genunchi, corpul ei trădător înfierbântându-se la vederea mărimii lui ostentative.

— De ce să nu-mi plătești *acum*? murmură el seducător, susținând-o cu mâna sănătoasă în timp ce ea se așeza deasupra lui. În orice mod vei dori.

— Și dacă leșini? întrebă ea legănându-se pe coapsele lui.

— Nu cred, inima îmi bate de trei ori mai tare.

Nu mai avea nimic din figura de invalid. Corpul musculos strălucea în soare, cu o virilitate flagrantă a tinereții, potent, intens. Chiar și cu brațul bandajat forța lui brută era palpabilă.

— Nu ar trebui să facem asta, rosti ea, un fragment din rațiune părănd să se deștepte în febra excitației. Ești absolut *sigur*?

— Tu nu ești? insinuă el, urmărindu-i linia taliei cu o atingere blândă.

Ea respiră adânc.

— Nu sunt încă total dusă.

— Chiar așa? zise el alunecând cu mâna în jos, strecurând două degete în vaginul ei. (Zâmbetul lui larg era impudic, nerușinat

de vesel.) Dar ești pregătită, așteptând să simți înăuntru asta, murmură el strecurând un al treilea deget în sus, pe peretele umed și fierbinte, palpându-l încet.

Ea tremura la atingerile lui, cu mintea în tumult, dorind simultan ca el să se oprească și să continue. Dar mesajul lui delicat îi împingea simțurile pe marginea prăpastiei senzoriale, degetele lui lungi și subțiri având o experiență magică, astfel încât toate rezervele ei se stinseră în fața extazului care îi invadează creierul.

Își scoase degetele ușor afară din ea, o împinse pe genunchi, sprijinindu-și erecția în sus, în timp ce cu arătătorul și mijlociul îi îndepărta labiile pentru a-l primi înăuntru. Împinse cu atenție vârful întărit în despicătura pulsândă șoptindu-i:

— Ai grijă acum, când te lași în jos.

Ea avea ochii pe jumătate închiși, creierul fiindu-i asaltat de consumarea actului.

— Da, da, șoptea ea, pustie de orice altceva decât de nevoia ei nesățioasă.

— Încet, o preveni el, oprindu-i mișcarea tumultoasă, cu mâna între picioarele ei.

Ea încercă să-i dea mâna la o parte dar el îi spuse:

— Nu încă, și o opri ferm după care-i dădu drumul în jos puțin câte puțin. O să te rănești.

Simți un ușor discomfort la atingerea mâinii lui care o reținea, după care amândoi se abandonară în valul plăcerii lichide.

— Nu mă vei răni. Robbie, te rog, nu mai pot aștepta, este prea încet, o să mor dacă...

— Nu o să te las atât de mult, promise el. Privește-mă, iubito, privește, îi spuse mai lăsând-o puțin în jos.

Și când ea deschise ochii cu ezitare privind în jos spre el, adăugă:

— Numai prima dată. După asta va fi totul bine.

— Mi-e bine acum, spuse ea luptând împotriva gestului de reținere.

— Încă un minut, iubito, te rog, o alintă el, nefiind sigur dacă celibatul era singura cauză a supraexcitării sale.

A trecut mai puțin de un minut, timp în care fiecare senzație fusese alimentată până la limita insuportabilului, timpul părând suspendat, oprit în loc, penetrarea deliberată a lui Robbie fiind ținta febrilă a fiecărui nerv, a fiecărei celule a creierului.

Poate că amândoi erau inconștienți când el s-a oprit, în cele din urmă, în stadiul în care își dorea să rămână, când ea a depășit limitele finite ale extazului, când căldura soarelui nu i-a mai atins. Uitaseră de brațul rănit al lui Robbie, de planurile legate de convalescență. Numai plăcerea pură conducea.

Cu respirația întretăiată, el a făcut o pauză:

— Ești...

— Nesățioasă, a șoptit ea, cu ochii aprinși.

— Cât de neobișnuit! a comentat el cu un zâmbet obraznic.

— Așa că du-mă unde vreau să ajung.

Și așa a și făcut, într-un ritm susținut care cerea, incita, aprindea, ațâța, împingându-i pe amândoi spre un orgasm sălbatic, devastator, care îi aruncă într-un vârtej.

După ce pulsul le reveni la normal, își dădu părul ud la o parte de pe fruntea transpirată și deschise ochii să vadă perfecțiunea lumii — o lume în care iubita lui Roxane era în imediată apropiere.

— M-ai salvat, murmură el cu satisfacție în glas.

— Ne-ai salvat pe amândoi, frumosul meu iubit, șopti ea, încă sub amintirea dulce a orgasmului.

— Ești o călăreață grozavă, rosti el cu un zâmbet plăcut.

— Dacă am unul din cei mai buni armăsari sub mine, replică ea cu o privire aproape răutăcioasă de sub buclele încâlcite.

— Singurul armăsar la care ai dreptul, mârâi el.

— Vrei să spui, poate, singurul pe care îl doresc.

— Și asta, confirmă el. Putem delimita proprietatea în următoarele ore de călărie.

— Ore? Întrebă ea cu ochii aprinși de dorință nestăvilită.

— Ore, confirmă el cu blândețe.

— Te rog să notezi că eu sunt deasupra, murmură ea.

— Numai temporar.

De-a lungul după-amiezii de vară, variatele lor stări contradictorii au fost dezarmate, temperate și calmate în cele mai încântătoare moduri.

Iar mai târziu, în mijlocul evenimentelor amoroase, când Robbie a susținut-o în poziție superioară, ea l-a privit din adâncurile languroase ale senzațiilor și a murmurat:

— Ce puternic ești!

— Atât cât trebuie ca să intru în tine, *my lady*, a spus el.

Ședeau în fața focului din șemineu, când auziră zgomot de cai; o secundă mai târziu, se auzi în noapte strigătul de luptă al familiei Carre.

— Probabil s-a întors Holmes, comentă Robbie cu un zâmbet.

— Cu mâncare, sper. Nu sunt bună ca bucătăreasă.

— Ai fost mai bună decât mine dar, totuși, Holmes gătește foarte bine.

După câteva momente, Robbie și Roxane stăteau pe verandă privind grupul de bărbați călări ce străbăteau poiana.

— Îmi dau un sentiment de siguranță, observă Robbie cu un zâmbet vag.

— Da, întări și Roxane simțindu-se mult mai liniștită acum.

După puțin timp, masa din sufragerie era înconjurată de cei din clanul Carre și se schimbau amabilități în timp ce carafele cu alcool se plimbau de la unul la altul. Roxane ședea lângă Robbie, mână-n mână, și toți au putut observa frecvențele surâsuri îndreptate

către ea. Toată lumea din clan înțelegea cât de implicat este în această relație cu frumoasa contesă.

— Deci — dori să știe Robbie, de îndată ce află toate detaliile întoarcerii lor din Olanda — care sunt planurile lui Johnnie?

— Să-ți salveze pielea, pe moment, răspunse Adam rânjind.

— Se îngrijorează prea mult. Nu am nevoie să fiu salvat de nimeni.

— Atunci; să-ți confere protecție, interveni Munro. Argyll va încerca să se răzbune crunt. Fratele tău a convocat toate forțele.

— Serios?

Robbie îi privi surprins pe deasupra paharului său.

— Ca măsură de precauție, explică Holmes.

— Împotriva cui? Întrebă Robbie, îndreptându-și spatele.

— Referitor la discuția sa cu Argyll.

— În regulă atunci. Argyll trebuie să-și înțeleagă foarte bine poziția în Scoția. Nu a fost trimis aici pe post de Dumnezeu.

— Cred că Johnnie intenționează să îi explice lucrul ăsta, preciză Munro.

— Împreună cu o propunere care s-ar putea dovedi lucrativă, adăugă Adam.

Robbie privi către Roxane și zâmbi.

— Sunt sigur că va fi dispus la compromis pentru o sumă potrivită, murmură Munro. Așa că odihnește-te aici până când ți se vindecă brațul, iar la întoarcerea ta Edinburgh-ul se va dovedi un oraș mai prietenos.

— Audierile la tribunal sunt *en train*?

— Johnnie a venit pregătit să elibereze fondurile comerțanților și burghezilor din băncile voastre din Rotterdam în schimbul unei decizii favorabile.

— Vrea să contribuie și în Parlament, nu-i așa?
— A fost invadat cu solicitări de la cei din Partidul Național.
— Acum că Hamilton umblă cu cereri ba la francezi, ba la englezi.

— Exact, adeveri Munro cu o grimasă.

— Deci, sunt în vacanță.

— Toți suntem în vacanță, replică Munro.

Robbie făcu ochii mici și izbucni în râs:

— Voi avea atâtia gardieni?

— Johnnie se teme să nu fii prea impulsiv.

— Că el nu a fost niciodată, replică Robbie batjocoritor.

— Speră că experiența lui te-ar putea salva de la dificultăți.

— Ascultă-l, te rog, interveni Roxane.

— Totuși va trebui să plecăm după copiii lui Roxane.

— De ce să nu mergem noi? propuse Munro.

— Sau aș putea să merg eu, sugeră Roxane.

— Nu atâta timp cât e Argyll în țară, se impuse Robbie cu bruschețe.

— Când trebuie să plecați? întrebă Munro, distingând unda de impunere din vocea lui Robbie.

— În opt zile.

— Atunci, toți vom avea o scurtă vacanță, replică el binedispus. Peștii mușcă?

În zilele următoare, în ciuda gărzii numeroase din preajmă, Robbie și Roxane au fost lăsați singuri. În prima zi, Robbie petrecuse o oră sau mai mult cu oamenii săi, înainte de trezirea lui Roxane, pentru a se pune la curent cu ultimele evenimente din Edinburgh. Dar le explicase foarte clar că dorea să aibă intimitate și, când micul dejun al lui Roxane fusese gata, i-l adusese el însuși sus în cameră, cu un sărut.

Adesea călăreau diminețile, când roua era proaspăt depusă pe pământ, luând cu ei un coș de picnic, și stăteau lungiți pe iarba

dealului din susul cabanei simțindu-se de parcă erau singuri pe pământ. Găsiseră un alt lac mic, curat și rece, unde înotau și tratau brațul lui Robbie și făceau dragoste, cu trupurile alunecând unul de altul, căldura lor făcându-i indiferenți la frigul din apă. Prețuia timpul petrecut împreună deoarece amândoi știau că, oricât de mult doreau să li se îndeplinească visele, nesiguranța și pericolele lumii exterioare se vor interpune între ei în curând.

Au dormit lângă lacul montan în noaptea dinaintea plecării spre Longmuir, dorind să fie singuri, conștienți că scurta lor idilă se apropia de sfârșit. În lumina dimineții au înțeles că trebuia să se întoarcă în oraș.

— Argyll va fi curând gonit din viețile noastre, afirmă Robbie, încercând să calmeze neliniștea lui Roxane. De îndată ce se întoarce din vest, Johnnie intenționează să se întâlnească cu el. Viețile noastre vor fi mult mai plăcute după aceea.

— Nu ar fi minunat? murmură Roxane cu capul sprijinit de umărul lui Robbie.

Stăteau într-un pat din blănuri în care le era foarte cald, în ciuda aerului rece de munte, iar stelele străluceau ca niște briliante pe catifeaua neagră a cerului.

— Nu e doar un vis, iubito.

— Sper să ai dreptate, spuse ea, realizând că nu va uita niciodată furia oarbă a lui Argyll din noaptea aceea.

Cum nu uitase amenințările sinistre ale lui Queensberry. Iar când oamenii puternici sunt asmuțiți unul împotriva altuia, nu se poate prezice rezultatul.

— Am dreptate, zise el cu fermitate. Așa că va trebui să stabilim data nunții.

Zilele de la cabană fuseseră atât de perfecte încât ea nu mai avea nici o rezervă față de ideea de căsătorie.

— Ești sigur că vrei să îmi preiei și ceata neastâmpărată de copii?

— Sunt sigur de asta cu mult timp înaintea ta, iubito.

— Sunt foarte tentată, șopti ea, înțelegând că iubirea ei pentru el era o certitudine.

— „Tentată” este suficient pentru mine. Hai să zicem, săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare?

— Spune da, sau o să te țin prizonieră în această poiană din munți.

— Și asta este tentant, murmură ea jucăuș.

— Aștept...

— Da, șopti ea fericită.

Strigătul lui de exaltare se auzi în noaptea înstelată, formând ecou peste dealuri și văi, făcând câinii de la cabană să latre.

Ea începu să râdă.

— O să te fac fericită, iubita mea Roxie, promise el vesel și tandru. Timp de un milion de ani...

CAPITOLUL 12

— Angus este bolnav, nu ar trebui supus unei călătorii lungi, imploră Amelia. Cel puțin lasă-l pe el cu mine, dacă trebuie într-adevăr să-i iei pe ceilalți.

— Va fi bine, replică Colter Forrester, scuturându-și mâneca de praf. Trimite și toți servitorii. Unde naiba e trăsura aia? Nu am toată ziua la dispoziție să fac pe dădaca pentru plozii lui Roxane, spuse și privi încruntat, pe deasupra lanurilor, spre grajduri.

Copiii lui Roxane erau adunați pe drumul care ducea spre Longmuir, îmbrăcați cu hainele de călătorie, cu ochii măriți de teamă, ținându-se strâns unul pe altul de mâini. Jeannie îl ținea pe micul Angus lipit de ea, încercând să-l liniștească când el tușea, cu fața înroșită de febră.

— Cel puțin lasă-mă să vin și eu, se plânse Amelia. Promit să-i explic lui Argyll că eu am insistat. Nu te va învinovăți pe tine.

Și-ar fi dorit cu disperare ca David să fi fost acasă să se confrunte cu fratele cel arogant al lui Roxane. Dar era plecat la vânatoare și venirea lui nu era așteptată până a doua zi.

— Uite ce e, Amelia, îți spun nu pentru prima dată, ci pentru a zecea oară, cred. Acum dă-te naibii la o parte din calea mea sau pun să te târască în casă!

Mic și slab cum ești nu ai putea să mă cari tu, gândi ea răutăcios, dar și-a dat seama de inutilitatea eforturilor ei așa că a mers la copii pentru a încerca să îi ajute cum putea. Le-a vorbit pe un ton jos, promițându-le că va veni și ea la oraș și că va avea grijă ca mama lor să fie imediat informată de răpirea lor.

— De ce ne face unchiul asta? întrebă Jeannie pentru a zecea oară de parcă spera să primească un răspuns consolator.

— E de partea englezilor, ca și Argyll. Așa că urmează ordinele de la ministerele din Londra. Dar voi găsi o cale să vă readuc la mine de îndată ce ajung la Edinburgh. Încercați să nu vă îngrijorați prea tare și aveți grijă ca lui Angus să-i fie cald și să bea multe lichide.

Era îndurerată, ea însăși înspăimântată, dar încerca să nu-î alarmeze pe copii și continua să le vorbească pe un ton pe care îl spera calm:

— Colter nu face decât să urmeze niște ordine. O să clarificăm asta de îndată ce se va putea.

— Mama nu-l place pe Colter, a murmurat Jeannie.

— E o jigodie lașă, mârâi Jamie. Ar trebui să-l provoc la duel.

— Nu, nu, nu face nimic din ce l-ar putea înfuria, dragule, îl liniști Amelia. E irascibil după zilele de călătorie călare de la Londra.

— E un filfizon nenorocit, șuieră Jamie și toți ceilalți copii îl îngânără.

Uniforma unchiului lor era atât de împopoțonată încât cu dificultate puteai să-ți dai seama că era doar un simplu soldat. Avea o haină de catifea drapată cu broderie, pantaloni cu panglici aurii, mănuși albe, mai potrivite unei săli de dans decât pentru călărie, iar peruca din cărlionți elaborat aranjați era ridicolă în acel mediu rural.

Dar aveau ochii înlăcrimați când se urcaseră în trăsură iar Amelia suspinase în timp ce le făcea semn cu mâna.

Privise în urma lor până trăsură dispăruse la orizont, iar după aceea își chemase majordomul din grămada de servitori adunați în fața ușii.

— Pregătește caii în zece minute. Trebuie să vii cu mine, Crauford, fiindcă David lipsește. Adu toți banii pe care-i găsești și trimite un mesaj lui David ca să ne urmeze imediat.

Trimisese și după camerista ei pe care o instruisese să-i împacheteze doar strictul necesar unei călătorii la oraș.

La numai douăzeci de minute mai târziu, ea și Crauford încălecaseră pe cei mai buni cai și porniseră în galop după copii, iar după o oră ajunseseră trăsură din urmă. Avură grijă, totuși, să rămână la o distanță de la care Colter și soldații săi să nu-i vadă, și au continuat urmărirea copiilor până la Edinburgh. După ce au intrat în oraș, Amelia i-a comandat majordomului să rămână prin preajmă până când își va da seama de destinația lui Colter, iar apoi

să vină să-i raporteze. Ea se îndreptă către taverna lui Steil, al cărei proprietar era știut ca fiind loial familiei Carre.

În ciuda orei înaintate, Johnnie primi mesajul Ameliei, iar zece minute mai târziu venea un servitor la ea.

Urmară împreună un circuit alambicat pe străzile întunecate, oprindu-se din când în când pentru a vedea dacă nu sunt urmăriți și, nu după mult timp, ajunse să se salute cu Johnnie.

— Sper că nu ți-am înțeles bine mesajul, rosti el, vădit tulburat.

— Din nefericire, este exact. Argyll a dispus sechestrarea copiilor lui Roxane.

— Isuse! mârâi Johnnie, cu mintea căutând deja posibilele mijloace de a-i redobândi. Povestește-mi, o rugă, invitând-o să ia loc.

— Colter a apărut cu o trupă de soldați de-ai lui Argyll și pur și simplu i-a luat. Iar Angus este bolnav.

— O să trimit imediat un mesaj lui Argyll, replică Johnnie. O să-i recuperăm cu maximă urgență. Nu te îngrijora.

— Îți mulțumesc din suflet, spuse ea cu ochii dintr-o dată umpluți de lacrimi. Slavă Domnului că ești aici!

Nu îi întrebă cum și de ce, era doar mulțumită că găsește în el un salvator.

— Voi trimite un servitor să te conducă acasă, și nu-ți mai face griji. Voi lua măsuri ca cei mici să fie eliberați.

— Crauford a urmărit trăsura. Se va întoarce la localul lui Steil cu informația privind destinația lor.

— Bine. Te-ai descurcat de minune. Acum lasă-mă pe mine să preiau sarcina, zise lordul Ravensby, deja elaborând în minte cuvintele mesajului către Argyll. Nu îndrăznesc să pomesc o ceată călare în noaptea asta — nu vreau ca cei mici să fie răniți în timpul atacului. Cred că e mai bine să vorbesc întâi cu Argyll.

Imediat ce Amelia a fost condusă, Johnnie l-a chemat pe Kinmont pentru a duce mesajul lui către Argyll.

Dar Kinmont se întoarce cu știri nesatisfăcătoare.

— Argyll nu este acasă. Iar subalternul lui nu știe unde este. Probabil la vreo doamnă, schiță el o grimasă. I-am dat douăzeci de lire ca să-i înmâneze lui Argyll scrisoarea imediat ce va reveni.

— Nu putem aștepta, dacă Angus e bolnav. Dă-le de știre cercetașilor. Vreau ca Argyll să fie găsit.

Argyll a fost localizat în mai puțin de o oră și, de îndată ce citi mesajul lui Johnnie, o părăsi pe doamna în al cărei pat se găsea cu o privire de parcă i-ar fi fost un partener.

În zorii dimineții cei doi bărbați se întâlniră singuri, pe teren neutru, fără anturaj. Sosiseră în fața altarului de la biserica Tolbooth neînarmați, conform convenției.

— Aș putea să te arestez, îl amenință Argyll.

— Dar asta nu ar fi atât de profitabil pentru tine, replică Johnnie știind ce-l adusese pe Argyll acolo singur; oferta lui fusese înaintată discret, dar tentația banilor era clară.

Argyll se îmbrăcase cu uniforma: haina roșie, medaliile din războaiele continentale, sabia cu mânerul decorat — toate embleme ale servituții sale față de englezi, dar Johnnie se întrebă pentru o clipă cum era omul care își trădase țara.

— Cât de profitabil? întrebă Argyll direct.

Acest tip de om, reflectă Johnnie cinic. Din fericire, genul care îmi este util în cea mai mare măsură în acest moment.

— Spune-mi ce crezi despre o ofertă de cincizeci de mii de lire. În monedă engleză, desigur^{xii}.

— Dacă m-aș însura cu Roxane aș obține jumătate din suma asta și pe contesă.

— Din nefericire, ești deja căsătorit.

— E bolnavă^{xiii}.

— Deci ți-ai făcut planuri deja.

— Orice om rezonabil și-ar fi făcut.

— Atunci un bărbat rezonabil ar lua în calcul o sumă de șaptezeci și cinci de mii de lire?

— O sută, iar trupele tale dispersate într-o săptămână. În plus, ține-ți fratele în lesă. Nici o femeie nu merită un duel.

— Copiii contesei vor fi eliberați imediat?

— După ce primesc banii.

— Ne întâlnim la apartament cu fondurile.

Deoarece Angus era bolnav, nu-și putea permite nici un fel de întârziere.

— Te invidiez pentru lichiditățile de care dispui, zise Argyll.

— Aceste lichidități vor fi ale tale când vei dori, replică Johnnie, care tocmai de aceea avea bănci.

— Mi s-a spus că unul din plozi e bolnav.

Remarca asta îl alarmă pe Johnnie. Dacă Argyll fusese informat, însemna că starea lui Angus nu era deloc bună.

— Atunci sugerez să nu mai pierdem timpul.

— Fără soldați.

— Doar un bărbat care să mă ajute să car monezile.

Fiecare din cei doi știa că celălalt își va păstra un as sub mână, dar fiecare deținea ceva ce celălalt își dorea. Așa că, pentru moment, erau de acord.

Johnnie însuși a condus trăsura cu care au mers la apartamentul unde erau copiii, iar el și Kinmont au cărat banii în casă în trei transporturi. Numai după ce ultimul sac a fost depozitat, Argyll i-a dat cheia lui Johnnie.

— Sus, a indicat el scurt.

— Ca precauție, a replicat și Johnnie arătând către Kinmont care ținea două puști îndreptate către Argyll.

În timp ce vărul său îl păzea pe șeful clanului Campbell, Johnnie fugise pe trepte și descuiase ușa de la camera de sus a apartamentului.

Copiii stăteau într-un grup strâns în jurul lui Jeannie, care îl ținea pe Angus în poală. Când Johnnie păși în cameră, gemenii alergară către el, cu fețele în lacrimi.

— Unchiule Johnnie, ajută-ne, te rugăm, țipară ei deodată. Angus e așa de nemișcat și palid!...

— Ne-au luat servitorii — suspină Jeannie — iar Angus nu se mai mișcă de mult timp.

— O să-i facem rost de un doctor în zece minute, promise Johnnie, ridicându-l pe micuț în brațe. Acum urmați-mă. Kinmont este jos și poate să ne ajute, preciză el ducându-l încet pe Angus în josul scărilor.

Îi urcă pe copii în trăsură.

— De îndată ce vine și Kinmont plecăm. Numai un minut, mai zise el închizând ușa trăsurii.

Intrând în camera unde Argyll stătea sub supraveghere, Johnnie îl cercetă cu o privire rece și gravă.

— Dacă băiețelul moare, Argyll, voi avea grijă ca și tu să mori. Nu e o amenințare în van, așa că ai face mai bine să te rogi pentru însănătoșirea lui.

Urmat de Kinmont, se întoarse și plecă din fața celui bărbat demn de dispreț care conducea Scoția în numele reginei Angliei.

După câteva minute Angus fusese culcat în pat iar doamna Beattie deja îi pregătea o cană de lapte fierbinte. Un servitor fusese trimis după doctor iar Johnnie îi alina pe copii cât de bine se pricepea.

— Doctorul va sosi în câteva minute. Doamna Beattie știe cum să vindece pe oricine, și deja am trimis după mama voastră.

— Îți mulțumim, rosti Jeannie grav, așezată la capul lui Angus pe care îl ținea de mână.

Semăna atât de bine cu mama sa când era tânără, încât Johnnie își aduse aminte de adolescența lui, când el și Roxane pescuiau și călăreau împreună cu verișorii lor, Drummond și Jamie.

— Angus trebuie să bea foarte multe lichide, așa ne-a spus mătușa Amelia.

— Să vedem dacă poate bea o gură de apă până să vină doamna Beattie înapoi, spuse Johnnie turnând puțină apă într-un

pahar, sperând să poată face ceva pentru detensionarea atmosferei. Uite, lasă-mă să-ți țin eu puțin și o să vezi că o să bea.

Când Johnnie îi ridică ușor capul, ochii copilului se deschiseră puțin, îngroziți — până când îl zări pe Johnnie. Încercă să zâmbească dar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Vreau la mama, șopti el pe un ton pițigăiat.

— Vine imediat, murmură Johnnie. Jeannie vrea să bei ceva acum, ca să te faci bine.

Ascultător, Angus deschise gura dar sorbi cu dificultate.

— Vreau la mama, repetă el răgușit, cu gâtul congestionat, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Va veni în curând, îl asigură Johnnie.

Doamna Beattie intră în viteză, purtând o tavă plină de căni și vase, toate fumegânde.

— Acum vom avea grijă ca acest micuț să se facă bine imediat, declară ea veselă, venind către pat. Și frații și surorile tale pot bea și ei din această ciorbă și limonadă, mai zise ea așezând tava lângă pat. Vrei întâi limonada, sau o gură de ciorbă cu turtă de orz?

Veselia și optimismul ei schimbară atmosfera din jur și, după câteva minute, micul Angus se hrănea cu ciorbă și limonadă, doamna Beattie dându-i lingură după lingură, în timp ce le spunea copiilor povești cu fantome și oameni ciudați.

Doctorul sosi cu o geantă plină de medicamente și, la scurtă vreme după aceea, Angus dormea liniștit, ajutat de o mică doză de laudanum. Paturile fuseseră aranjate pentru copii, Jeannie dormind în aceeași cameră cu Angus, împreună cu doamna Beattie. Johnnie ședea într-un scaun lângă pat, simțindu-se responsabil de soarta copilului în absența mamei.

Până în zori respirația lui Angus se îmbunătățise — suficient ca să îndepărteze temerile tuturor. Când ceruse turte de orz, după micul-dejun, sora lui se lumină la față.

— Se simte mult mai bine, șopti Jeannie către Johnnie în timp ce o priveau pe doamna Beattie cum îl așeza pe Angus în patul

proaspăt făcut. Ieri nu a vrut să mănânce nimic, nici măcar o prăjitură dată de Amelia la plecare.

— Ciorba de vită a doamnei Beattie vindecă pe oricine, spuse Johnnie cu un zâmbet. Mama ta va fi încântată.

— Nu și unchiul Colter, se strâmbă fetița.

— Nu o să vă mai necăjească.

— L-ai gonit?

— Nu tocmai, dar cred că ordinele i-au fost schimbate. Nu aș fi surprins dacă acum este în drum spre Londra.

Dar nu era așa. De fapt, Colter îl luase la întrebări pe Argyll.

Cu o aroganță care îl enervă pe acesta.

— De ce naiba am fost zorit de la Londra să aduc odraslele lui Roxane dacă oricum au fost trimise înapoi?

— Dacă trebuie să știi asta, o să-ți spun, replică Argyll cu răceală, întrebându-se ce văzuse Marlborough în acest om.

Dar ținând cont că el și Marlborough se detestau reciproc, nu merita să disece un astfel de detaliu legat de tânărul conte de Garrin.

— Atunci, sunt liber să mă întorc la Londra? întrebă el cu aroganță, ridicându-și bărbia peste dantela scumpă de Flandra care îi forma gulerul. Biroul lui Marlborough este foarte ocupat cu campania.

— Nu încă, rosti Argyll. Încă mai am nevoie de tine.

— Pentru ce, te-aș ruga să-mi spui? Nu primesc des însărcinări de dădacă.

— O să-ți dau ce însărcinări poftesc, Forrester. Sau ai uitat care ți-e rangul?

— Nu, domnule, murmură Colter, cu un șuierat aproape imperceptibil în voce. Sunt la dispoziția dumneavoastră, *sir*.

— Să ții minte asta.

Și îi făcu un semn din mână să iasă.

Bosumflat și iritat, Colter își petrecu după-masa bând cu ofițerii. Pe seară, porni pe Royal Mile spre castelul Kilmarnock,

unde își stabilise reședința. Trebuia să se îmbrace elegant pentru distracțiile nopții.

Călătoria spre nord de la cabana de pescuit fusese ușoară, pasul fiind dictat doar de nevoia de a ajunge la Longmuir în cea de-a patrusprezecea zi. Iar grupul avea destul timp la dispoziție.

Robbie și Roxane, înconjurați de oamenii din clan, călăreau într-un trap lejer. Zilele erau splendide, soarele — cald, agitația politică din Edinburgh și Londra păreau departe de acea frumusețe aromată a peisajului verde. Roxane călărea cu buclele scurte strălucind în soare. Iar ea și Robbie își zâmbeau cum își zâmbesc îndrăgostiții, intim, exclusivist, mulțumiți.

Dar, de îndată ce trecuseră de dealurile Cheviot, fuseseră interceptați de mesagerul lui Johnnie și, încă înainte ca raportul său spus pe nerăsuflăte să fie terminat pe deplin, Roxane își biciui calul care porni în galop.

Ajungând lângă ea, Robbie încercă să o liniștească dar, înlăcrimată și furioasă, îl îndepărtă vehement de lângă ea. El se aplecă spre ea încercând să-i prindă hățurile și să o oprească puțin pentru a-i putea vorbi.

— Dă-te la o parte din calea mea, țipă ea, lovindu-l cu cravașa peste mână. Nu vreau să vorbesc cu tine!

Și își forță calul să alerge și mai repede. Grăbindu-și calul mai să-l omoare, în cele din urmă Robbie reuși s-o convingă să se oprească îndeajuns cât să facă rost de un cal odihnit dar, pe parcursul drumului până la Edinburgh, ea rămase într-o tăcere împietrită.

Ce ar fi putut Robbie să-i spună pentru a-i îndepărta sentimentul de frică și vină? Cum ar fi putut orice cuvânt să alunge teroarea care o cuprinsese la gândul că nu știa unde îi sunt copiii, sau cât de înspăimântați sunt, sau la cine erau? Se învinovățea că nu era acum cu copiii ei și, pe măsură ce orele treceau, îl

învinovăţea pe Robbie de asemenea că o implicase în răzbunarea lui Argyll^{XIV}.

O obseda un sentiment amar de *déjà vu*, acea relaţie strânsă între iubire şi posesiune masculină din viaţa ei. Nu merită pentru o femeie, gândea ea, să se dăruiească total în iubire deoarece bărbaţii compromit puritatea emoţiei prin nevoia lor de putere sau subjugare a unui rival, prin impulsul lor de a stăpâni, de a câştiga prin orice mijloace.

Ar fi trebuit să fiu mai conştientă şi să nu cedez dorinţei. De fapt pot asta, atunci când Robbie Carre nu este în preajmă. Dar, dacă li se va întâmpla ceva copiilor din cauza lui, nu-l voi ierta niciodată — şi nici pe mine. Niciodată.

Mesajul lui Johnnie fusese scris imediat după conversaţia cu Amelia dar, totuşi, în el o asigura pe Roxane de siguranţa copiilor. Însă lungul drum nu făcea decât să-i agraveze îngrijorarea şi să-i accentueze regretele.

Numai când a ajuns la apartamentul lui Johnnie, s-a liniştit. A fugit pe scări, auzind sunetul familiar, şi s-a năpustit în dormitor unde i-a găsit împrejurul lui Angus. A fost întâmpinată de strigăte de fericire, de râsete, de plânsete, şi se aruncă în braţele lor.

Angus stătea în pat mâncând o bucată de plăcintă.

— Preferata ta, *maman*, ţipă el, întinzându-i-o. Plăcintă de mere!

Zâmbi printre lacrimi şi îi îmbrăţişă în timp ce toţi ceilalţi erau strânşi împrejur, şi încerca să îi asculte pe fiecare, asaltată de o istorisire în cor, pe nerăsuflăte, legată de răpire şi de boala lui Angus.

— Eşti îmbrăcată ca un băiat, *maman*, spuse Angus cu vocea încă răguşită.

— Aşa puteam călări mai repede, dragul meu, explică ea, aranjându-i părul ciufulit.

— Johnnie ne-a salvat de răul unchi Colter, exclamă Angus. Şi eu am fost bolnav, dar mă simt mai bine acum. Uite, pune

mâna pe fruntea mea. Doamna Beattie zice că e rece ca un castravete.

Roxane își puse mâna pe fruntea mezinului său, zâmbind.

— Ești gata să mergi acasă? întrebă ea, dorind să-și ducă copiii acasă, departe de toată lumea, departe de orice alt pericoid.

— Poate veni și doamna Beattie? Plăcinta ei este foarte bună.

— Desigur că poate, interveni Johnnie.

— Atunci cred că suntem gata de plecare, declară Roxane.

— S-a avut grijă de tot, raportă Johnnie încet, transmițând un mesaj criptic prin această scurtă propoziție.

Fața lui Roxane se îmbujoră.

— Copii, hai să vă strângeți lucrurile, îi îndemnă ea, cu o tentă de răceală în voce. Am de vorbit cu unchiul Johnnie.

Lordul Ravensby avea destul de multă experiență cu femeile ca să recunoască gravitatea din tonul ei și, cu un gest plin de curtoazie, o conduse afară din cameră.

— Hai să discutăm jos, sugeră el.

— Ca să nu mă audă copiii țipând.

— La asta mă refeream și eu.

Îl cercetă o clipă, apoi se întoarse și coborî scările atât de repede încât abia se ținu după ea. Dar ultimele trepte le sări și, atingând-o pe braț, îi indică o cameră mică plină cu armuri și arme.

— Ce convenabil, se răsti Roxane, văzându-l înăuntrul camerei pe Robbie cum își scotea armele. Veți putea auzi amândoi ce am de spus.

Johnnie închise ușa și se sprijini de ea.

— Îți înțeleg furia.

Se întoarse către el cu flăcări în priviri.

— Nu ai cum să-mi înțelegi furia. Voi, bărbații, credeți că puteți face orice vreți și apoi nu aveți decât să spuneți „s-a avut grijă de tot” iar noi trebuie să vă mulțumim și să ne considerăm fericite. Ei bine, pentru informarea voastră, a amândurora, nu am nevoie de nimeni să-mi poarte de grijă. Nici de voi, nici de Argyll sau Queensberry, nici de nenorocitul de frate-meu, nici de cei din familia Erskine. Din acest moment nu mai vreau să fiu un pion cu

care cineva se joacă sau încearcă să-l captureze. Vă rog să ne lăsați pe mine și copiii mei în afara disputelor voastre masculine pentru supremație. Vreau să fiu lăsată în pace!

Se răsuci pe loc și se îndreptă spre ușă.

Johnnie se mută repede într-o parte iar, după câteva secunde, răsună tot palatul de zgomotul ușii trântite.

Frații se uitară unul la celălalt.

— Întotdeauna a avut un temperament năvalnic, murmură Robbie.

— Cred că vorbește serios, spuse Johnnie expirând ușor.

— Argyll a fost oprit? Întrebă Robbie, fiind în primul rând preocupat de siguranța lui Roxane.

— Plătit.

— Dar oprit? sună din nou întrebarea, cu un anumit accent.

— Nu poți fi niciodată sigur de el, dar cred că da. Știe câte trupe putem aduna. E îngrijorat de asta. Și îi plac banii, desigur.

— Cât de mulți?

— O sută de mii.

— Englezești?

Johnnie făcu un semn afirmativ cu capul.

Nările lui Robbie tresăriră.

— Asta ar trebui să poată cumpăra o mare cantitate de curtoazie.

— Chiar și din partea unui Campbell.

— Cine o va conduce acasă?

— Kinmont și Munro. Vor rămâne acolo dacă ea va dori.

Robbie privi îndelung la fratele lui.

— Nu prea cred, în dispoziția în care e acum.

— Nu o învinovățesc. Angus a fost foarte bolnav.

— Argyll e un animal nenorocit, mârâi Robbie.

— Nu e obișnuit cu o femeie ca Roxane.

— Vrei să spui cu o femeie care nu leșină la vederea uniformeii lui?

— Sau se pierde la vederea unui reprezentant regal, afirmă Johnnie cu o grimasă.

— Iar acum eu voi suferi din cauza stupidității lui.

— Și pentru asta. Nu trebuia s-o expui printr-o intrare atât de directă în oraș.

Robbie se lăsă într-un scaun și se întinse.

— Mi-a fost dor de ea — ceea ce nu constituie o scuză, presupun.

— Cineva așa ar crede, observă Johnnie.

— Presupun că nu aș putea s-o răpesc cum ai răpit-o tu pe Elizabeth?

— Ar putea fi ceva mai greu cu toți cei cinci copii, răspunse Johnnie. Las-o să se liniștească câteva zile.

— Și dacă nu vreau să aștept?

— Îți vei pierde timpul. E foarte furioasă. În afară de asta am nevoie de tine pentru o săptămână ca să ne ocupăm de proces Coutts mi-a zis că suntem foarte aproape de reglarea conturilor privind proprietățile noastre.

Robbie aruncă haina de pe umeri și apucă o sticlă de whisky de pe masă.

— Dacă mă decid să fiu prudent și politicoș și s-o las pe Roxie singură timp de o săptămână, spune-mi ce am de făcut. Pe cine trebuie să câștigăm de partea noastră? Și nu-mi spune că e Macfie, deoarece e cel mai plictisitor om de pe fața pământului.

— Este un oponent ardent al lui Queensberry, cu toate astea, punctă Johnnie, stând față-n față cu fratele său.

— În cazul ăsta, a dobândit dintr-o dată o personalitate strălucitoare. Iar discuțiile despre petiții îmi vor capta atenția în întregime.

— Nu ești total ignorant într-ale legii.

— Ca orice gentleman scoțian, remarcă Robbie morocănos^{XV}. Dar nu îmi atribui un entuziasm ca cel al lui Macfie. Se zvonește că se excită numai la auzul cuvântului „petiție”.

— Dacă este dispus să voteze împotriva lui Queensberry, nu îmi pasă dacă se excită chiar și privind la fundul unui măgar.

Robbie își turnă un pahar și îl ridică pentru a toasta către fratele său.

— Dacă tot sunt obligat să îmi fur din timpul pe care ar fi trebuit să-l petrec cu doamna inimii mele, măcar să contribuie la cauza Carre.

— Ceea ce constituie, parțial, motivul venirii noastre în Scoția. Sesiunea parlamentară se deschide curând.

— Și ești decis să participi pentru a lupta împotriva tratatului unional.

— Amândoi vom fi prezenți acolo. Scoția are nevoie de voturile noastre.

— Sunt mult mai cinic decât tine, dragă frate. Cred că suntem fericiți că averea noastră este departe de mâna englezilor.

— Nu mă crede naiv. Dar, în procesul de împotrivire la orice acord, până să fie încheiat, Scoția trebuie apărată cu feroare, cât de ardent se poate. Iar cei care nu opun rezistență acaparării engleze nu fac decât să permită ca țara și moștenirea strămoșilor să fie luate fără luptă.

— Sunt, desigur, de partea ta, rosti Robbie încet. Cum aș putea să nu fiu, când oameni precum Argyll și Queensberry plănuiesc să conducă Scoția? Dar, realist vorbind, se va reuși rezolvarea cazului nostru până la sesiunea parlamentară?

— Așa mă asigură Coutts.

— Să bem pentru asta, zise Robbie cu un zâmbet larg, și pentru frumoasa contesă roșcată.

— Pentru interesele familiei Carre și pentru femeile pe care le iubim, a spus Johnnie, ridicând paharul.

CAPITOLUL 13

Roxie se înfuriase când îl descoperise pe fratele său acasă la ea. Își dusesese copiii și pe doamna Beattie sus, stătuse cu ei până când fiecare fusese găzduit confortabil, îi informase pe toți servitorii de evenimentele din ultimele patruzeci și opt de ore și se asigurase că fiecare era în siguranță. Dar fusese foarte surprinsă de tratamentul bun pe care fratele său îl primise din partea servitorilor. Se scuzase la copii cu mențiunea că se va întoarce repede și coborî pentru a-și întâlni fratele cel rău.

Dar asta, nu înainte de a-și instrui majordomul ca toate lucrurile lui Colter să fie strânse și puse afară, pe trepte, sau înainte de a trece pe la grajduri.

Îl găsi în camera ei de primire, tolănit cu cizmele pe sofa de mătase roz. Trânti ușa în urma ei zicându-i pe un ton feroce:

— Ai cinci minute să pleci din casa mea. Și, dacă vei mai îndrăzni vreodată să te întorci, o să-mi pun servitorii să te biciuiască.

— Nu lua aerul ăia impetuos în fața mea, dragă surioară. Am venit la ordinele lui Argyll.

— Angus ar fi putut să moară din cauza ordinelor lui Argyll și a modului în care l-ai tratat, în timp ce toți ceilalți copii au fost terorizați de moarte. Ieși imediat din casa mea sau te biciuiesc eu însămi.

— Arăți ca un nenorocit de ștregar, târăgână el vorbele, și îi aruncă o privire disprețuitoare. Tânărului Carre îi place aspectul băiețos?

Scutură ușor biciul pe care îl ținea în mână, care își răsuci capătul de piele la picioarele ei.

— Cămașa aia fină din mătase va fi ruptă, dacă nu te miști.

— Nu cred că îndrăznești, rosti el ridicând sprâncenele nepăsător.

Brațul îi zvâcni într-o lovitură care lăsă o linie roșie pe cămașa de mătase.

— Lua-te-ar naiba! urlă el, repezindu-se la ea, dar următoarea lovitură înfășură biciul în jurul gleznei lui și, cu o mișcare bruscă, Roxane îi trase piciorul, dezechilibrându-l.

Colter căzu, iar urletul lui aduse servitorii de la parterul casei, în fugă, în încăpere.

Desfăcu cu îndemânare biciul din jurul gleznei lui și îl lovi din nou, lăsând o altă urmă pe umărul lui. Și apoi alta, și alta, fiecare lovitură de bici purtând amintirea suferinței copiilor săi, purtând semnul furiei ei violente până când, în final, fără suflare și clătinându-se, își lăsă brațul să-i cadă, iar biciul se rostogoli pe podea.

Întinzându-se din ghemuirea care îl protejase, Colter tună:

— Ar trebui să-l biciuiești pe Argyll, târfă.

— Iar tu nu ar trebui să te pleci în fața unora ca el, i-o întoarse ea. Ieși acum din casa mea. Și, dacă ai minte, ai pleca în curând și din Edinburgh.

Se ridică încet în picioare cu cămașa făcută zdrențe, cu rănilor sângerânde și o privire plină de ură.

— Dragă surioară, de data asta ai ales greșit de partea cui să fii. Englezii au de gând să pună stăpânire pe această țară. Și, când o vor face, să nu vii la mine după ajutor.

— Nu te îngrijora, Colter, nu voi ajunge niciodată atât de disperată.

— Frumoasa Roxane are întotdeauna alternative, șuieră el. Sper ca bogații Carre să te protejeze, deoarece Argyll crede în răzbunare.

— O să-mi port singură de grijă.

— Așa cum ai procedat și în trecut, i-o întoarse el, adunându-și zdrențele din cămașă. Printr-un bărbat sau altul.

— Ieși afară odată, Colter. Nu am nevoie de veninul și trădarea ta. E mai mult decât suficient din amândouă în acest oraș, unde toți scoțienii cerșesc favoruri și aur din partea englezilor.

— Dacă voi avea vreodată oportunitatea să-ți întorc această favoare, zise el arătând către răni, intenționez să mă folosesc de ea.

— Și se presupune că trebuie să fiu speriată? De tine, Colter? Tot ce știi este să iingl cizmele englezilor. Deși cred că ai fi suficient de curajos să ataci o femeie.

— Vom vedea cine va câștiga la sfârșit.

— Nu vreau să câștig nimic, Colter. Pur și simplu te vreau afară din casa mea. (Se întoarse și deschise ușa.) Știi drumul.

S-a spălat pe mâini și pe față și s-a schimbat în haine curate înainte să meargă la copii, petrecând ziua cu ei, mulțumită că erau în siguranță. Spera că violența și provocările personale se sfârșiseră: Argyll — calmat, Colter — plecat, familia Carre — conștientă de sentimentele ei. Îi era bine în sânul familiei, și în mediul familiar al locuinței ei. O ajuta faptul că putea să acorde atenție asupra a ceea ce era cu adevărat important în viață — copiii săi.

Când Amelia veni s-o viziteze mai târziu în ziua aceea și văzu ce bine o duceau copiii, în ciuda celor prin care trecuseră, se liniști.

— Angus arată remarcabil de bine, spuse ea după ce se retraseră amândouă spre zona mai liniștită din camera de joacă.

— Doamna Beattie face minuni. Îți mulțumesc mult de tot pentru ajutor, zise Roxane zâmbindu-i prietenei sale.

— Nu am fost decât mesagerul. Johnnie s-a ocupat să-i elibereze. Argyll nu mai este un pericoi?

— Așa mi s-a spus.

Amelia cercetă chipul lui Roxane la auzul tensiunii din vocea acesteia.

— Astea sunt vești bune, remarcă ea prudent. Colter va fi o problemă? Știi cât de rău poate fi.

— Cred că răzbunarea ocupă un loc mai jos pe lista lui de priorități. Cu puțin noroc, nu îl voi mai revedea.

— Johnnie a realizat un miracol. A recuperat copiii la numai câteva ore după ce l-am contactat.

— Apreciez fiecare lucru pe care l-a făcut.

— De ce sesizez un „dar” în ce spui? Întrebă Amelia.

— Deoarece am o dispoziție mizantropică în momentul ăsta. Nu mai am chef să fiu manipulată pentru scopurile unui bărbat, nici să-mi fie copiii exploatați pentru capricii și ambiții masculine. Și, deși știu că Argyll a ordonat răpirea copiilor mei, dacă nu eram implicată într-o relație cu Robbie și, prin extensie, în politica familiei Carre, nu ar fi luat măsuri atât de drastice. De asemenea, Johnnie a făcut greșeala să mă ia de sus când nu am fost dispusă să ascult o explicație de genul „s-a avut grijă de tot”. După ore terifiante în care nu știam unde îmi sunt copiii, trebuia să ignor tot ce se întâmplase și să mă întorc acasă să brodez.

— Mai ales că tu nu ai brodat în viața ta, spuse Amelia zâmbind.

— Mai mult, când, în sfârșit, mi-am câștigat o viață independentă și pot să decid dacă măcar *vreau* să brodez.

— Johnnie a fost cel care ți-a recuperat copiii, totuși. Îți merită măcar grațitudinea.

— Știu. La fel cum știu și de plata unei sume considerabile către Argyll. Știu că John Campbell nu mi-a eliberat copiii din bunătațe. O să-i trimit mâine o notă de mulțumire lui Johnnie, confirmă ea, împreună cu un cec. Acum, însă, sunt încă furioasă pe bărbații care se folosesc de mine pentru motivele lor egoiste. Nimeni nu ia în considerare că, poate, am și eu propriile-mi motive egoiste. Poate că am propria-mi viziune asupra unei vieți mulțumitoare.

— Care să îl excludă pe Robbie Carre? Întrebă Amelia cu blândețe.

Roxane suspină.

— Nu știu... dar știu că sunt furioasă nu numai pe mine, ci și pe el pentru nenorocirea prin care au trecut copiii mei. Iar

Robbie Carre și gândirea rațională sunt două chestiuni diferite, lucru care mă face să fiu nesigură pe sentimentele mele. Chiar dinaintea plecării copiilor la Longmuir, i-am spus că am nevoie de timp înainte de a mă decide asupra unor decizii capitale din viața mea. Și doresc asta, acum mai mult ca oricând. Vreau un respiro pentru mine și pentru copiii mei, fără atâția bărbați încercând să mă înduplece, influențeze, amenințe.

— Îți va fi garantată intimitatea?

— Intenționez să aflu asta. Voi sta acasă cel puțin vreo două săptămâni și *nu* voi fi disponibilă pentru nimeni. Dacă te întreabă prietenii noștri comuni, spune-le că Angus este în perioada de refacere și eu sunt devotată complet familiei.

— Și după cele două săptămâni?

Ochii lui Roxane străluciră hotărâți.

— Atunci o să-mi continui viața.

Queensberry a fost primul care încercat să o viziteze deoarece era intrigat de născocirea lui Colter Forrester, anume că ar fi fost atacat de bandiți. Toți servitorii din Edinburgh știau că acesta fusese gonit din casa lui Roxane cu bagaj cu tot, într-o stare jalnică; ducele nu avea nevoie de spioni ca să i se confirme asta.

În plus, Queensberry dorea să știe de ce Argyll încetase brusc să o urmărească pe frumoasa contesă și îi eliberase și copiii. Suspecta o acțiune a fraților Carre. Dar nu strica să audă aceeași poveste din surse diferite.

Din nefericire, accesul la contesă i-a fost refuzat și, când a încercat să intre cu forța în casă, doi servitori tineri și puternici l-au ridicat pe sus și l-au dat afară. Încăpățânat, o vizită pe lady Carberry. Era o dimineață plăcută, însorită, și plimbarea îi oferise posibilitatea de a-și pune ordine în gânduri. Era de prea mult timp pe scena politică astfel încât, în vremuri ca acestea, când era atâta

informație de acoperit, se simțea cu adevărat revigorat, de parcă aceste acțiuni ar fi necesitat toată îndemânarea și experiența pe care le avea.

Dar, când a fost introdus în camera de primire, îl întâmpină lordul Carberry. Iar el înțelese că descoperirea acestor informații avea să devină din ce în ce mai dificilă, mai mult decât se așteptase.

— Amelia e indispusă, declară David ursuz. Deși, oricum, nu ar fi vrut să te întâlnească. Nu suntem interesați de compania ta.

— Ai venit în oraș mai devreme, observă Queensberry pe un ton plăcut, de parcă David nu l-ar fi insultat.

— Lasă la o parte vorbele de complezență, James. Nu am nici o intenție să-ți spun ceva.

— Ce te face să crezi că vreau să-mi spui ceva?

— Deoarece noi doi nu am mai purtat o conversație de ani de zile. Regret că armata ta de spioni e îngreunată în îndatoririle sale, dar nu te pot ajuta.

— Nici dacă ceea ce vreau să știu poate fi de ajutor pentru prietena voastră, contesa de Kilmarnock?

— Ajutor? Tu? Nu cred că cineva din Scoția poate să-și aducă aminte de ultima dată când a fost ajutat de tine.

— Am auzit că amândoi frații Carre s-au întors.

— Da? Foarte bine. Îți tulbură somnul, nu-i așa?

— Nu i-ai văzut?

— Chiar crezi că ți-aș fi spus dacă i-aș fi văzut? Uite cum stau lucrurile, James, nu știu dacă tu nu ai altceva mai bun de făcut dar eu, cu siguranță, am. Să te conduc, încheie David luându-l pe omuleț de braț.

La fel ca și majoritatea concetățenilor săi, lordul Carberry era înalt și bine-făcut, cu părul și barba de un roșcat deschis și avea expresia feței și maniere afabile. Gusturile sale cuprindeau viața la țară și sporturile în aer liber, iar bărbații precum Queensberry, cu

înclinația lor către rău, îl ofensau atunci când se obosea să-i ia în seamă. Îl împinse pe acesta spre ușă și grăbi scoaterea lui din casă cu o mișcare intenționată.

— Lordul Queensberry pleacă, anunță el pe majordom, deschizând ușa și împingându-l pe Queensberry pe hoi. Condu-l, te rog.

Roxane se menținuse departe de societate două săptămâni, mulțumită alături de copiii săi, încântată de a evita mașinațiunile și trădările lumii exterioare. Angus își revenise complet iar orarul de lecții pentru copii îi ocupa tot timpul. Amelia venise în vizită și, de la ea, Roxane aflase noutățile care se desfășurau în jurul sesiunilor Parlamentului.

Robbie trimisese flori, cadourile, bilete de scuze și răvașe de dragoste. Dar ea nu răspunsese acestora și returnase florile și darurile, nefiind încă pregătită să uite tot ce se întâmplase din cauza lui, nefiind încă sigură pe sentimentele ei. Nu avusese nici o revelație, profetică sau de altă natură, spre analizarea emoțiilor compromise. Dar, când auzi de la Amelia că familia Carre câștigase cu succes procesul iar titlurile și proprietățile le fuseseră returnate, le dori sincer succes. După câteva zile, totuși, la ceai, când Amelia menționase apariția fraților Carre la dineul lui Janet Lindsay, Roxane nu fusese deloc încântată de știri.

— Robbie nu a pierdut prea mult timp, nu-i așa? întrebă ea strâmbându-se.

— Soțul ei a vrut să fie primul care să-i felicite pentru repri-
mirea proprietăților, replică Amelia. El și Johnnie sunt prieteni vechi.

— Nu am nici o îndoială că Janet a pus ochii pe Robbie acum, că Johnnie nu mai este disponibil.

— O știi pe Janet, murmură Amelia evaziv.

— Înțeleg. Și cum a reacționat Robbie?

— Politicos, mi s-a părut.

— Cât de politicos? întrebă ea cu o tentă de acuză în voce.

— I-ai returnat toate biletele și darurile trimise, incluzând fabuloasele diamante. Te așteptai ca el să se stingă de durere? Asta ai fi vrut?

Roxane fărâmiță cu furculița bucata de prăjitură din farfurie.

— Nu știi. Presupun că, da, voiam să sufere.

— Pentru totdeauna? Are optsprezece ani, draga mea. Nu e chiar vârsta la care să refuzi o femeie ca Janet Lindsay.

— Vrei să spui că s-a culcat cu ea?

— De unde să știu? Culross era, însă, și el acolo. Poate că Janet are grijă cum se poartă, soțul ei fiind în oraș.

— Ce noroc! replică Roxane sardonice.

— Ai putea să-l obții înapoi.

— Până ce următoarea Janet Lindsay privește în direcția lui. Cât de mult a așteptat după ce mi-a făcut mie declarații de iubire — două sau trei săptămâni? Întrebă ea împingând farfuria la o parte. Halal iubire-adevărată!

— Ai putea să stai de vorbă cu el, să-i răspunzi la bilete.

— De ce? Sub nici o formă. Dumnezeule, dacă are de gând să cedeze avansurilor lui Janet Lindsay așa de repede, am avut dreptate în ezitățile mele! Promisiunile de iubire care durează numai câteva săptămâni, observă ea tăios, nu intră tocmai în categoria unei afecțiuni nemuritoare. Janet Lindsay a fost cea care s-a oferit sau nu?

— E genul acaparator, nu încapă nici o îndoială. Și îi plac, cu precădere, bărbații tineri. Adu-ți aminte că lady Binns a amenințat că-și dezmoștenește fiul dacă va persista într-o aventură amoroasă cu Janet, trebuind să meargă ea însăși să-l smulgă din patul ei.

— Dumnezeule, câți ani avea Dalyell?

— Destui de mulți. Tocmai se întorsese din Marele Tur. Dar lady Binns dorea să-l însoare cu fiica surorii ei, iar legătura cu Janet îi încurca planurile^{XVI}.

— Pe de altă parte, spuse Roxane, probabil ar trebui să vin la dineul vostru mâine seară. Ca observator.

— Ești puțin geloasă? remarcă Amelia cu un zâmbet ușor.

— Doar curioasă.

— O să fim distrați de o ceartă între îndrăgostiți? o tachină aceasta.

— Sunt convinsă că pot fi cel puțin la fel de civilizată ca și Janet Lindsay.

— E o târfă vicioasă, și știi asta.

Ochii lui Roxane se îngustară.

— Poți s-o mai spui o dată.

Robbie i-a auzit râsul când a ajuns în capul scării.

— Roxane e aici, zise Johnnie într-o doară, mergând alături de fratele său.

— Am auzit.

Robbie simți un șoc traversându-i simțurile și pulsul accelerându-se. Sunetul vesel se auzi din nou ca un tril, iar el nu putu să se gândească decât la cât de mult o dorește. Sentimentul era instinctiv și acaparator și se întreba cum reușise să supraviețuiască fără ea. Rațiunea și logica, activitățile lui frenetice privind procesul, pragmatismul — toate acestea îl făcuseră să treacă peste emoția ultimelor două săptămâni — dar acum, dintr-o dată, dispăruseră.

— Pare a fi binedispusă, observă Johnnie.

— Într-adevăr, confirmă Robbie sobru, privindu-i silueta în timp ce Roxane trecea pragul camerei de primire.

lat-o, în plină splendoare, eminentamente feminină într-o cameră plină cu femei, singura femeie dintr-un grup de bărbați dornici s-o curteze.

Simțurile îi erau copleșite de furie la vederea atâtor bărbați zâmbăreți care tânjeau la atenția ei — la mai mult. *Dar ea este a mea*, gândi el alintat. *Întotdeauna va fi a mea.*

Radia în rochia de mătase de un verde-cobalt, gamisită cu dantele de Bruxelles, strălucind de frumusețe, rochia punându-i în evidență pielea bronzată și părul roșcat, în urechi purtând diamante iar la gât un colier al cărui medalion conducea ochii spre decolteul ce revela sânii plini. Diamantele nu erau de la el. Erau ale unui alt bărbat.

Lua-o-ar naiba! Cum îndrăznește să se expună în fața atâtor ochi pătimași? Cum îndrăznesc ei să creadă că este disponibilă?

Nevoia de a o poseda îl sugruma.

— Roxane pare să se simtă bine, se auzi vocea fratelui său.

Arată trăsnet.

Privirea furioasă a lui Robbie se roti împrejur.

— Să nu faci o scenă, îl avertiză Johnnie.

— Vreau doar să-i spun câteva cuvinte, rosti el cu o voce încordată care le atrase atenția servitorilor de la ușă.

— Stăpânește-te, se răsti Johnnie încrunțat.

— Prea târziu, replică Robbie aprins și pomi de lângă fratele său cu un avânt de parcă ar fi plecat la atac.

Grupurile restrânse care purtau conversații se feriră din calea lui, la vederea mersului său furios.

Toată lumea știa de sosirea lui provocatoare la Edinburgh și de sejurul în sud împreună cu Roxane. Așa că toate privirile îl urmăreau intrigate în trecerea sa hotărâtă prin mijlocul salonului. Toată lumea aștepta cu răsuflarea întretăiată.

Roxane fusese distrasă de tăcerea ce se lăsase brusc și, privind în jur, îl zări, splendid în haina din catifea neagră cu guler și manșete din cea mai fină dantelă, cu părul lucitor sub lumina candelabrelor de cristal, dar și foarte furios, mărșăluind cu o cadență apăsată a cizmelor din piele neagră pe podeaua lustruită. Se îmbujoră toată și își închise evantaiul de parcă ar fi vrut să-l pregătească ca pe-o eventuală armă de apărare.

Grupul ei de admiratori se răsuci să vadă încotro privește și avură doar puțin timp la dispoziție să se dea la o parte, altfel ar fi riscat să fie dărămați, sau chiar mai rău, după cum se putea ghici din privirea furioasă a lui Robbie Carre. Retragerea lor creă imediat un spațiu în fața ei.

— Ai terminat perioada de stat cu fundu'n sus? răsuna vorbele lui tăioase.

Buzele ei schițară un „du-te naibii”, ceea ce atrase după sine un oftat de stupeoare din partea publicului, după care adăugă cu o voce dulce:

— Te înșeli cu siguranță, *my lord* — eu nu stau niciodată cu fundul în sus.

— Atunci putem sta de vorbă, spuse el pe o voce pe care nici măcar un împărat nu ar fi utilizat-o cu supușii săi.

Sfidându-i aroganța, îi zise scurt:

— Mă tem că sunt ocupată.

— Nu mai spune, replică el în timp ce privirea sa întunecată mătura rândurile de admiratori care, cunoscând reputația lui Robbie în materie de dueluri, se retrăseseră rapid. Uite că acum nu mai ești ocupată. Haide să găsim un loc retras, continuă el menținând o postură elegantă în fața ei, dar nu mai puțin amenințătoare, umerii lui blocându-i câmpul vizual.

Îl privi cu o furie crescândă.

— Nu mi se pare potrivit în acest moment. Deși s-ar putea să-i intimidezi pe ceilalți, eu nu mă tem de tine.

— Poate că ar trebui, mârâi el, întinzând mâna s-o apuce de braț.

— Ce bine să te vedem reîntoarsă în societate, Roxane, interveni Johnnie, insinuându-și lin silueta între Robbie și Roxane, dând mâna fratelui său la o parte.

Își desfăcu din nou evantaiul și îi zâmbi lordului de Ravensby, spunând cu o voce temperată:

— Mulțumesc. Felicitări pentru succesul la tribunal.

— Era doar o chestiune de timp, replică Johnnie cu o mișcare din umeri.

— Și de... bani, adăugă Amelia, apropiindu-se cu respirația întretăiată de traversarea rapidă a încăperii încercând a detensiona ceea ce părea a fi o confruntare urâtă.

— Ca întotdeauna, banii, se arată Johnnie de acord. O necesitate pentru buna funcționare a justiției, nu-i așa?

Amelia privi expresia iritată a lui Robbie și sugeră repede:

— Ce-ar fi să mergem împreună cu ceilalți în sufragerie? Îi văd pe Carter cum îmi face semn, minți ea, majordomul nefiind de văzut în cameră. (Luă brațul lui Robbie și privi către Johnnie.) Condu-o tu pe Roxane, Robbie mă conduce pe mine. Ce bine arăți în seara asta! Îi spuse ea acestuia, cu un zâmbet strălucind de bucurie, de parcă ar fi fost imună la tensiunea din atmosferă, oarbă la curiozitatea audienței.

Pe măsură ce traversau camera, liniștea din jur devenea tot mai profundă. Până și muzicienii se opriseră din cântat, și Amelia le făcu semn din evantai să reia.

După ce Roxane și Amelia se așezară la masa din sufragerie, camera se umplu cu restul de oaspeți, iar Johnnie îl luă pe fratele său de-o parte.

— Mă aștept de la tine să te stăpânești, tună el. Roxane nu e proprietatea ta.

— Așa am dedus și eu din clai de pretendenți.

— Are dreptul să aibă admiratori.

Gura lui Robbie făcu o grimasă amară:

— Vom vedea, zise dând mâna fratelui său la o parte. Ți-ai făcut datoria. M-ai prevenit.

— Nu am să-ți permit s-o pui într-o situație proastă, mai zise acesta, deși îi înțelegea gelozia. Dacă vrei să-i vorbești, fă-o, dar cu mai multă curtoazie.

— Așa cum ai făcut tu cu Elizabeth când ai smuls-o de la biserică în ziua căsătoriei sale? observă Robbie cu indolență.

Johnnie suspină.

— Nu e chiar același lucru.

— Pe aproape. Deși eu am mai puțin public în seara asta — mult mai puțin decât cei cinci sute de soldați și nuntașii care te-au văzut pe tine.

— Nu pot justifica ce am făcut atunci, rosti cu blândețe fratele său. Dar fă-mi, totuși, o favoare.

— De ce?

— Din politețe față de Amelia și David, dacă nu din alte motive.

Gura lui Robbie se destinse într-un zâmbet schițat, nerușinat în atitudinea sa de frondă.

— De ce nu ai spus așa? Recunosc că am fost nepoliticos.

— Dacă vei continua, frățioare, eu și David te vom lua pe sus de aici.

— Asta *chiar* ar fi culmea.

— Cât ai băut? Îl cercetă lordul de Ravensby.

— Nu suficient, dacă trebuie s-o urmăresc pe Roxane flirtând cu toți bărbații din cameră, răspunse Robbie ridicând amenințător din sprâncene.

— Ar fi trebuit să-ți găsec o fată comodă cu care să te las acasă în seara asta.

— Pot și singur să-mi găsec fete comode, mulțumesc.

— Ar trebui să iei în considerare faptul că Roxane s-a răzgândit, declară Johnnie încet. Știi că pentru ea copiii sunt totul.

— Nu are nimic de-a face cu copiii. Ei mă plac.

— Orice ar fi, pare a fi hotărâtă.

Ochii lui Robbie se îngustară.

— Vom vedea.

— Promite-mi, îl preveni Johnnie.

Robbie dădu din cap:

— Sub nici o formă.

Johnnie suspină. Avea să fie o seară lungă.

Amelia avu grijă să-i așeze pe Roxane și Robbie de-o parte și de alta a mesei, așezând-o, în același timp, și pe Janet Lindsay la mare distanță de Robbie. Dar nu luase în calcul îndrăzneala lui Janet. Aceasta schimbase repede locul cu lady Paton iar Amelia mârâi în sinea ei, privind cum Janet se strecoară chiar în scaunul de lângă Robbie.

Roxane, iritată și indispusă, privea acru la avansurile făcute de contesa de Lothian. *Nu ar trebui să-mi pese, își zicea.* Dar gelozia o rodea, în ciuda tuturor încercărilor ei.

Și, ca treburile să se înrăutățească și mai mult, Janet începuse să-i șoptească la ureche lui Robbie chiar înainte ca primul fel să fie servit, invitația ei fiind urmată de o lungă privire languroasă.

— Cât de directă ești, Janet!...

— Prefer să fiu directă, gânguri ea, lăsându-se și mai mult în față pentru a oferi o imagine mai bună a sânilor ei voluptuoși.

— O să-ți dau de știre, îi răspunse Robbie evaziv, mutându-și privirea de la pieptul ei către singura femeie care-l interesa.

Din nefericire, tocmai în clipa aceea Roxane râdea împreună cu lordul Jeffrey și, în ciuda avertismentelor, simți o nevoie acută să-l pocnească pe companionul ei de dineu și să-i șteargă de pe chip zâmbetul. Nodurile degetelor se albiră de cât de tare strângea tacâmurile de argint pe care le puse ușor jos înainte de a face ceva necuțat.

— Nu ți-e foame? murmură Janet. Ți-aș propune altceva în loc de mâncare.

Privirea lui se întoarse brusc la acea invitație atât de directă:

— Ești perseverentă.

— Deoarece ai ceva ce eu îmi doresc, susură ea privind în jos spre șlițul lui și lingându-se delicat pe buze.

— Soțul tău continuă să fie înțelegător. Eu nu i-aș permite soției mele să mă înșele.

— Mă îndoiesc că soția ta ar dori să facă asta. Deși, continuă Janet conștientă că atenția lui era distrasă, nu sunt convinsă că Roxane este genul de femeie care să vrea să se potolească.

— Probabil că ea trebuie să decidă.

Sprâncenele ei se ridicară.

— Ai de gând să procedezi scandalos ca și fratele tău și să o sechestrezi?

— Am fost avertizat să mă comport civilizată.

— Dar așa vei face?

Genele lui lungi flutură ușor, acoperindu-i ochii negri:

— Depinde.

— Pe mine ai putea să mă sechestrezi de câte ori ai dori, șopti ea cu un frison de plăcere.

— Îți ațâță patima trupească, nu-i așa?

— Tot ce e legat de tine mă ațâță. Câți ani ai, apropo?

— Destui ca să mă culc cu tine, Janet, dacă mă hotărâsc.

— Te rog, iubitul...

Conversația lor în șoaptă atrase interesul multor invitați, deoarece sâniul lui Janet aproape ieșeau din corsetul rochiei de cât de mult se aplecase spre Robbie. Și, cunoscându-i-se reputația, musafirii nu aveau nici un dubiu cu privire la intențiile ei. Înțelegând mai bine decât oricine cât de hotărâtă era în tentativele ei, Johnnie începu să se simtă prost în rolul de paznic, în încercarea de a ține în frâu două personalități mult prea volatile pentru a fi controlate.

Incluzând-o pe Roxane. Răspundea la cochetăria deschisă a lui Janet cu un flirt la fel de frivol. Iar paharul de vin îi fusese umplut de prea multe ori ca să mai aibă mintea limpede.

Johnnie se trezi că monitorizează ca un pivnicer cantitatea de alcool pe care fratele său și Roxane o consumau. Iar fiecare pahar îl neliniștea și mai mult.

Întâlni privirea amuzată a Ameliei când propriul lui pahar fu reumplut. Așezată la dreapta lui, îi șopti cu spirit sportiv:

— Ai nevoie să bei ceva?

— Ceva mai mult, răspunse el zâmbind larg.

Și așa se scurse seara, prin maratonul tuturor felurilor de mâncare, cu un sentiment de fiasco dincolo de toate vorbele de spirit azvârlite ici și colo, nivelul zgomotului crescând pe măsură ce sticlele de vin se goleau^{xvii}. Janet deveni din ce în ce mai nerușinată în acțiunile ei, iar Roxane nu știa dacă să râdă sau plângă în situația incertă în care era. Ar fi vrut să pocnească ba pe Janet, ba pe Robbie. Și, de mai multe ori, ar fi vrut să fugă de atenția curioasă, avidă, a comesenilor și să se retragă la casa ei de la țară, departe de indeciziile și emoțiile amestecate și de frenezia societății.

Dar, de îndată ce și ultimul desert a fost servit și ultimul pahar băut, cina interminabilă a luat sfârșit, punând capăt apropierii dureroase de Robbie și de flirtul partenerei sale^{xviii}.

Odată cina terminată, toți își puneau întrebarea dacă Roxane va accepta invitația lui Robbie la dans sau dacă se vor așeza împreună undeva. Atenția lui nu încetase a fi îndreptată asupra contesei de Kilmarnock, în ciuda eforturilor lui Janet Lindsay de a-l acapara. Când Amelia întrebă: „Suntem gata să dansăm?”, oaspeții se ridicară în masă de parcă ar fi răspuns unei comenzi.

Johnnie făcuse tot posibilul să ajungă la Roxane înaintea fratelui său:

— Sper că Robbie nu îți va crea dificultăți în seara asta, oftă el, oferindu-i brațul.

— Se pare că a fost ocupat în timpul cinei.

— Toată lumea o cunoaște pe Janet, spuse Johnnie.

— Și toată lumea se așteaptă să-l seducă sub ochii noștri.

— Mă îndoiesc că e interesat de ea. Ar trebui să-i declari că te deranjează.

— Ea mă deranjează.

— A încercat să te întâlnească, ca și mine.

— Știu, adeveri ea cu un suspin.

— A trebuit aproape să-l leg ca să-l țin departe de tine.

— Nu știu sigur ce vreau. Nu sunt sigură de nimic.

— Spune-i asta. Explică-i.

— I-am spus. Boala lui Angus m-a îngrozit. Încă sunt măcinată de vinovăție — de egoismul meu, de dorința mea de a mă lăsa pradă doar plăcerii. Dacă fiul meu ar fi murit?

— Argyll ar fi fost cel vinovat.

— Și eu — pentru că nu am fost împreună cu copiii mei.

— Nu încerc să te conving.

— Mulțumesc. Iar eu nu am de gând să devin din nou dependentă de cineva.

— Nu sunt sigur că Robbie va ceda, dacă nu va înțelege. Dacă nu-i vei explica.

— Se pare că Janet face tot posibilul să-i distragă atenția acum, zise sarcastic Roxane, arătând din cap spre sufragerie.

Aplecată peste pieptul lui, Janet îi dădea cu lingurița o bucățică de prăjitură.

— Să merg să-l iau de acolo?

— Nu din cauza mea. E destul de matur să știe ce vrea cu adevărat.

— Sau destul de beat să nu știe ce face.

— Dansează cu mine o dată, după care voi pleca, murmură Roxane luându-și ochii de la spectacolul deplorant. Nu trebuia să vin.

CAPITOLUL 14

Primul dans, un contradans francez cu improvizatii de piruete scoțiene, era de mult pornit înainte ca Robbie să apară în sala de bal cu Janet agățată de brațul său. Iritat și indispus, stătea în cadrul ușii, încruntându-se când îl văzu pe Johnnie dansând cu Roxane.

— De ce nu plecăm? murmură Janet.

Se tolăni pe brațul lui astfel încât sânii să i se vadă revărsați aproape peste decolteu.

El privi în jos, neutru.

— Ți pierzi vremea, dulceță, îi zise desprinzându-i brațul de după ai lui. Acum fii înțeleghătoare și du-te să seduci pe altcineva.

— Dacă o aștepti pe Roxane, observă Janet cu răutate, cred că tu îți pierzi timpul.

Ochii lui se deschiseră larg pentru un moment, uimit și rănit în același timp, dar zâmbi vag.

— Niciodată nu îmi pierd timpul.

— Cu Roxane s-ar putea să o faci, drăguță. Devorează zilnic băieței ca tine.

Ochii lui ațintiră podeaua înainte să se reîntoarcă ia ea.

— O să vedem cine pe cine devorează.

— Cine devorează și pe cine? întrebă Giselle Duncan frivol, apropiindu-se la câțiva centimetri de Robbie, cu evantaiul aproape de bărbie. Sper că se discută vreun subiect picant.

Sora ei, la un pas în urmă, se tolăni pe brațul liber al lui Robbie și privi în sus ia ei.

— Vino acasă cu noi, iubitele. Avem un pat foarte lat.

— E rezistent la intrigile amoroase în seara asta, interveni Janet într-o doară, cu o frustrare evidentă în priviri.

— Poate că e rezistent doar în ce te privește, dragă, observă Mary Duncan. Nu e nimeni acasă timp de o săptămână, Robbie dragă, continuă ea într-o șoaptă seducătoare. Avem suficient timp să te distrăm.

Roxane văzu aglomerarea de doamne din jurul lui Robbie, pe surorile Duncan și Janet, care torceau ca niște pisici în călduri în jurul lui. *Pe care o va alege?* se întrebă ea iritată, iar când el se desprinsese din grupul lor drept răspuns, se critică aspru pentru satisfacția pe care o simți.

Înțelegea că nu se putea aștepta ca el să rămână celibatar. Dar menținerea acelei logici era infinit mai ușor de suportat departe de infidelitățile înaltei societăți.

Când dansul se termină, își dori mai mult decât orice să scape cât mai repede din aglomerația sălii de bal și de parada de femei care intenționau să-l captureze pe Robbie. Nefiind pregătită pentru resentimente, nu putea să mai suporte afișarea ostentativă. Când începură acordurile unui nou dans, Johnnie o întrebă politicos:

— Vrei să mai dansezi? dar ea negă dintr-o mișcare a capului.

Exasperată la vederea altor două doamne care se alăturau grupului de admiratoare a lui Robbie, rosti tăios:

— Sunt gata de plecare.

— Bine. Și eu sunt dornic să plec, spuse Johnnie și o luă pe după talie, conducând-o afară din grupul de dansatori.

Au reușit să-și croiască drum prin mulțime, răspunzând succint, din mers, tentativelor de conversație, zâmbind politicos cu înclinări ale capului. Ușa era chiar în fața lor când Robbie se interpușe dintr-o dată în calea ei.

— Numai cinci minute, murmură el, cu respirația ușor accelerată după ce-și forțase drumul prin mulțime.

— Ești sigur că ai timp?

Nu dorea să se pretindă ignorant în fața multitudinii de avansuri sexuale care i se făcuseră, dar nu avea nici o intenție de a se certa.

— Am tot timpul din lume. *Te rog* să stai de vorbă cu mine.

— Mai curând aș avea chef să te iau la pumni.

— Ești invitata mea, propuse el, aplecându-se în față, oferindu-i obrazul. Sunt în întregime la dispoziția ta.

— Păstrează-ți farmecul suav pentru celelalte.

— Nu există nici o alta.

— Mi s-a părut că aveai în preajmă un stol întreg.

Nu avea de gând să discute acel subiect delicat. Îi spuse pe un ton blând:

— Ți-am trimis zeci de scrisori și am încercat să te văd de nenumărate ori. Mi-a fost foarte dor de tine.

Tonul răgușit din vocea lui îi umezi ochii, alungând instantaneu acele două săptămâni de planuri practice, și se întrebă dacă era posibil să ignore înțelepciunea și rațiunea în favoarea acestei scăpări emoționale.

— Nu spune asta, zise ea în șoaptă.

— Știi de câte ori am încercat să te văd?

Johnnie tuși, atât de tare încât Robbie privi în jur și abia atunci realizează atenția cu care erau ascultați de audiență.

— N-am putea să mergem undeva? Toată lumea se așteaptă să ne certăm, iar eu nu vreau asta. (Ea ezită, încercând să alunge valul de emoție care o cuprinsese.) Se fac pariuri legate de rezultat, continuă el.

— Nu au ceva mai bun de făcut? mormăi ea, ofensată de malițiozitatea din ochii celor din jur.

— Pe moment, nu. Suntem în centrul atenției, iubito.

Ochii ei violeți sclipiră.

— Nu sunt iubita ta.

Întotdeauna vei fi iubita mea, gândi el dar, dornic de conciliere, îi spuse cu diplomație:

— Iartă-mă. Vino să vorbim, și îi arată anticamera. Acolo.

— Numai un minut, capitulă ea gravă, încordată de atâtea sentimente contradictorii.

— Cum vrei.

Îl privi cercetător.

— Câtă supunere!...

— Mă supun în fața ta cât de mult vrei, acum și pentru totdeauna, rosti el și îi întinse mâna, în așteptare, privind-o cu toată dragostea pe care o putea exprima.

Ultima dată când îl văzuse așa fusese la cabană și nu putea să reziste la asta mai mult decât putuse atunci. Degetele ei abia atinseră palma lui fierbinte, și simți o miraculoasă minune de parcă fericirea îi fusese restabilită în suflet.

Precaut să n-o sperie cu intensitatea nevoii lui, își puse brațul cu tandrețe în jurul ei și, făcând un semn liniștitor către fratele său, Robbie o conduse pe Roxane afară din încăpere.

După ce o escortă pe Roxane într-o cameră mică, închise ușa în fața celor fascinați și curioși, rămânând amândoi în tăcere. Conștient de nerăbdarea ei și de valul de dezaprobare care o stăpânea, vorbi imediat:

— Voi face tot ceea ce vrei. Îți voi da tot ce dorești. Aceste două săptămâni au fost dezolante fără tine.

— Nu păreai a fi dezolat cu toate acele doamne care flirtau în jurul tău.

— Nu sunt interesat de ele.

— Să te cred?

— Este adevărul. Spune-mi ce dorești și voi face.

— Nu sunt sigură că poți să-mi dai ce-mi doresc, dar vocea ei era răgușită, apropierea lui punând în pericoli toate argumentele raționale.

— Atunci fă-mă să înțeleg. Spune-mi cum poți renunța la tot ceea ce avem împreună.

Nu o atinse; știa bine că nu era momentul, deși îi trebuia fiecare picătură de voință ca să se stăpânească.

— Pentru o multitudine de motive, o parte din ele nefiind pe înțelesul tău, poate nici pe al meu. Doamne, Robbie, nu este nici momentul și nici locul, cu toți cei de afară așteptând cu răsuflarea tăiată să se deschidă ușa.

— Atunci, când?

Oftă, tumultul minții ei fiind imun la o evaluare logică.

— Măine dimineață, întrebă el cu o voce insistentă. La tine sau la mine?

— La mine, zise ea, optând pentru siguranța căminului său, de parcă sentimentele sale ar fi fost mai puțin volatile și haotice în camera ei de primire.

— Te trezești devreme, după cât mi-aduc aminte, roști el și genele-i lungi se lăsară pentru un moment în jos, cu insinuare în privire.

— Nu face asta. Nu este drept ca doar să fii în fața mea și toată hotărârea să-mi fie strămutată. Să fie nevoie doar să-mi aduci aminte de timpul petrecut la Cheviots ca resentimentele mele să pălească.

El zâmbi.

— Aș vrea să fi știut asta mai devreme.

Ea făcu o figură de copil bosumflat.

— Nu fi atât de sigur pe tine cât timp eu încă mă mai lupt cu furia mea.

— Sunt onest, nu sigur pe mine. Împăcarea a fost întotdeauna... cea mai dulce plăcere.

— Nu ne-am împăcat. Nu sunt ca Janet Lindsay și toate femeile de astă-seară. Apropo, le urăsc pe toate.

— Înțeleg. Lord Jeffrey a fost foarte aproape de a fi înjunghiat cu cuțitul meu de unt la cină. I-ai zâmbit prea des.

— Mi se pare enervant... acest comportament adolescentin, temperamental. Îmi displace modul în care ai distrus liniștea vieții mele.

— Ce simt eu pentru tine nu are nimic de-a face cu liniștea. Din noaptea aceea, de pe barca lui Johnnie.

— Nu-mi aduce aminte. Ar fi trebuit să am mai multă minte.

— Mă bucur că nu ai avut.

— A fost destul de greu, cu libidoul tău nesățios.

Simțea cum i se urcă sângele în obraji; noaptea aceea de pasiune nestăvilită va fi gravată pentru totdeauna în memoria ei.

— Am vrut să-ți aduci aminte de mine.

Ea expiră lung, frustrarea, scepticismul, o multitudine de contradicții deconcertante rotindu-se în mintea ei.

— Aș vrea să fi putut trata relația noastră cu mai multă indiferență.

— Ca să ai mai multă siguranță.

— Să o privesc mai impersonal, adăugă ea.

— Aș putea să-ți spun „lady Kilmarnock”.

Dintr-o dată zâmbi larg.

— La naiba cu tine! Detest aceste complicații.

— Sau aș putea să-ți spun „iubirea vieții mele”, zise el. Și aș putea avea grijă de toate complicațiile.

Privirea ei se îngustă dintr-o dată.

— Nu vreau să mi se poarte de grijă.

El mârâi.

— Uită aceste ultime cuvinte, te rog. Mi-am pierdut cum-pătul pentru o clipă.

— Spune-mi, de ce e așa de dificil? Ar trebui să pot să mă despart, pur și simplu, de tine și aș fi scăpată de toate aceste aspecte grave.

— Aș putea să te sărut pentru a rezolva această neclaritate — el își țuguie buzele a tachinare — dar nu o voi face, deoarece vreau să fiu foarte cuminte.

— Adică nu ai încercat încă să mă duci în pat cu tine?

— Adică am devenit inocent ca un băiat de cor pentru tine.

Ochii ei se măriră.

— Nu mai spune...

— Pe cuvânt, spuse el încet. O să-ți destăinui toate detaliile dimineată. Haide, să punem punct curiozității celorlalți și să ne bucurăm de ce a mai rămas din seara asta.

— E tentant, dar va fi aproape imposibil de evitat fără explicații, a spus ea cu o grimasă.

— O să mă descurc eu cu toată grămada asta de bârfitori. Tu strecoară-te prin ușa din spate și ne întâlnim jos.

— Nu te deranjează?

— Bărbații vor avea mare grijă în ceea ce-mi vor spune, afirmă el, conștient de reputația pe care și-o făcuse ca duelist.

În ce le privește pe doamne, își perfecționase arta de eludare în toți anii din urmă.

— Mă întreb dacă nu cumva am băut prea mult astă-seară. Sunt de acord cu aproape tot ce spui, după ce am jurat să...

— Ssst, murmură el, îndrăznind să-i pună degetele pe gură. Poți să-ți prezinți lista de solicitări mâine dimineață.

— Lista e lungă.

— Atunci, amândoi vom putea să o discutăm mai bine dacă suntem sobri, spuse el cu un zâmbet larg. Ne revedem în cinci minute.

Dar îi luă mult mai mult lui Roxane să-și croiască drum prin coridorul din spate, deoarece trebui să aștepte ca un cuplu de îndrăgostiți care se sărutau să se întoarcă în sala de bal. De îndată ce au plecat, se precipită spre scări, simțindu-se în mod bizar eliberată nu numai de distracțiile serii, dar și de melancolia zilelor trecute. Se muștră că nu fusese mai reținută, dar se decise că prefera mai mult acea dulce încântare pragmatismului arid din ultimele două săptămâni.

Alergă de-a lungul holului până ajunse la ușa de la intrare. Îi căută din ochi pe Robbie, se răsuci în loc, cu simțurile jubilându-i. Dar în momentul următor îngheță.

Ascuns pe jumătate de umbra unei coloane, Robbie și Janet Lindsay erau strânși într-o îmbrățișare pătimașă.

Pentru un moment simți că se sufocă. Dar, după câteva secunde, inspiră furioasă, sângele invadându-i mintea.

— Mă iertați pentru întrerupere, rosti ea cu sarcasm, dar aș dori să-mi iau mantia, și arată spre bucata de mătase care era pe brațul lui Robbie.

El înjură — *nu o scuză*, gândi ea, *doar enervarea că a fost prins*. Furioasă, se muștră pentru naivitatea sa.

Janet se întoarse încet, cu corpul lipit de statura înaltă a lui Robbie. Avea buzele umede de sărutul lui, ochii languroși.

— Dă-i mantia, zise ea trăgându-i cuvintele.

Roxane scăpă un țipăt scurt. Umilită, se răsuci pe călcâie și fugi.

— Isuse, Janet, uite ce ai făcut acum!... mormăi Robbie, împingându-o cu dispreț. Tu și jocurile tale nenorocite, îi aruncă din mers, sprintându-se să o prindă pe Roxane.

Ce sincronizare perfectă! medită contesa de Lothian, cu un zâmbet satisfăcut pe chip, urmărindu-l pe Robbie cum dispare în fugă pe ușa deschisă de un servitor. *Sărmana Roxane arăta foarte nemulțumită, reflectă ea veselă, ceea ce înseamnă că Robbie Carre va avea nevoie de consolare la noapte. Ce gând plăcut, mai ales că, pentru câteva zile, Culross va fi plecat de acasă. În momente ca acesta se putea lua în considerare existența lui Dumnezeu. Făcu semn unui servitor să-i cheme trăsura. Ce-ar prefera Robbie, vin sau whisky? Să-l primesc îmbrăcată sau în dishabille? Ce să am pregătit de mâncare? Să-mi trezesc bucătarul? Atât de multe de făcut...*

Casa lui Roxane era aproape, deja vedea poarta când îl auzi pe Robbie strigându-o. Plânsul îi sporea viteza, și alimenta disperarea care o grăbea să ajungă în sanctuarul casei ei. Umilită, furioasă de a fi fost așa ușor deziluzionată, nu mai voia să-l vadă vreodată, nu mai voia să fie recipientul farmecului său seducător, spera ca niciodată, *niciodată* să nu mai fie astfel înjosită.

Intrând în fugă în casă, spuse dintr-o suflare:

— Încuiați toate ușile! Și ferestrele. Grăbiți-vă! ordonă ea ignorând șocul produs servitorilor, nepăsându-i dacă o credeau nebună sau beată sau amândouă, atâta timp cât îl împiedicau pe Robbie să intre în casa ei.

Chiar la timp a fost tras zăvorul la ușa din față, deoarece Robbie tocmai ajunsese și bătea cu pumnii în stejarul masiv.

— Nu-l lăsați să intre! Nici acum, nici altădată, ordonă ea servitorilor.

Se întoarse și străbătu podeaua de marmură albă spre scări. Era imună la privirile constemate ale personalului și continua să urce spre etajul de sus, dorind să ajungă cât mai departe de bărbatul care îi mutilase sentimentele cu o ușurință deșănțată, distrugându-i echilibrul câștigat cu atâta greutate. Ajunsă la apartamentul său, o trimise pe servitoare la culcare cu o scuză politicoasă și, trântind ușa, se sprijini de ea, simțindu-se rănită, exasperată, îngrozitor de obosită — de toate Janet-ele Lindsay din lume, de bărbații care le încurajau, de toată agitația distracțiilor din înalta societate care treceau drept a fi plăcute.

Și mai mult, se disprețuia singură pentru credulitatea într-un bărbat a cărui reputație libertină era atât de bine cunoscută. Nu va uita prea curând rușinea simțită la vederea zâmbetului batjocoritor al lui Janet Lindsay. *Cum am putut fi atât de ingenuă, să accept zâmbetul dulce al lui Robbie și galanteria frivolă ca o cameristă naivă, demnă de dispreț? La naiba cu el, și la naiba cu farmecul lui neglijent, și la naiba cu viciile lui!* Cel puțin își găsisse o companioană pe măsură în persoana lui Janet — împreună cu surorile Duncan care petreceau mai mult timp în pat decât prostituatele de la bordelul lui Madame Meline.

Gândul acesta o liniști oarecum. *Slavă Domnului că am fost martora acelei îmbrățișări înainte de a-l primi cu naivitate înapoi, adăugându-mi astfel numele pe lista trofeelor lui feminine!*

Și-a netezit faldurile rochiei cu palmele, iar apoi a inspirat adânc, reamintindu-și pentru ce trebuia să fie recunoscătoare. Era în siguranță la ea acasă, departe de bărfele vicioase și diversivniile destrăbălate ale societății. Și, mai mult decât multe alte femei, era capabilă să-și conducă singură viața cum voia.

Așa că Robbie Carre putea să se lase pradă amuzamentelor sale libertine — ea se va concentra în a-și trăi viața fără bărbați de teapa lui. Ar fi trebuit să-și dea seama. Cei din familia Carre nu fuseseră niciodată niște bărbați fideli.

Se îndreptă spre camera de toaletă, simțindu-se mult mai stăpână pe ea. Probabil că trebuia să-i mulțumească lui Janet

pentru expunerea adevăratei naturi a simțului de implicare a lui Robbie; ar fi trebuit să-i trimită un bilet politicos de mulțumire. Un zâmbet scurt flutură în colțul buzelor la gândul acestei anomalii stupide. Și totuși, se gândi că mai curând ar fi preferat s-o pocnească puțin pe târâtură peste față. Întinse mâna să deschidă ușa de la camera de toaletă dar mâna îi alunecă pe mâner: ușa se deschise singură larg iar bărbatul pe care dorea cel mai puțin să-l vadă apăru în prag.

— Doar nu credeai că mă poți ține afară, vorbi el tărăgănat.

— Pleacă chiar acum sau pun să fii aruncat afară, declară ea cu o voce rece.

— Nu ți-aș recomanda asta, șuieră el.

— Din fericire, nu primesc ordine de la tine, îi spuse întorcându-se cu spatele la el și pornind să sune după servitori.

După numai doi pași se trezi că mâna lui îi acoperă gura, stopând-o cu cealaltă.

— Mă tem că de data asta vei *accepta* ordine de la mine. Putem să ne înțelegem ca niște adulți sau...— îi prinse pumnul fără urmă de efort. Nici măcar să nu te gândești, mârâi el. Sunt prost dispus.

Ochii ei fulgerară în timp ce se lupta cu tot corpul să scape din strânsoare și îl lovi cu călcâiul în testicule. Înjurând, îi prinse brațele ca într-o menghină și o trase atât de repede încât ar fi căzut dacă nu o ținea el. Ajunse la ușa dinspre hol pe care o încuie.

— Ce perfect e că ți-ai trimis camerista la culcare, murmură el, eliberându-i brațele pentru o secundă ca să-și poată pune cheia în buzunar. Iar acum să discutăm liniștiți, respiră ușurat, strângând-o și mai bine, fiind la fel de frustrat ca și ea.

Nu mai cerșise niciodată iertare, niciodată în viața lui și, după săptămâni întregi în care încercase să se comporte ca un gentleman, atinsese limitele răbdării.

O împinse către camera de toaletă, încuie și aici ușa și o presă cu putere de statura lui înaltă.

— Dacă țipi, îți pun căluș, zise el ținând mâna ridicată, gata să-i blocheze gura din nou.

— Voi avea motiv să țiț? întrebă ea cu răceală, dându-i mâinile la o parte cu bruschețe și întorcându-se să-l privească în ochi.

— Depinde.

— De ce?

— De maturitatea ta.

— Să nu-mi vorbești tu mie de maturitate, i-o întoarse ea. Nu poți face distincția între iubire și pasiune carnală.

— Și tu poți?

— Evident că da. Deși sunt sigură că sânii lui Janet Lindsay pot distrae chiar și pe cineva rațional, observă ea cu duritate.

— La naiba cu Janet!

— Să nu te rețin, îl țintui ea cu o privire batjocoritoare.

— Presupun că ai fi ofensată dacă te-aș pocni, șuieră el cu maxilarul încleștat.

— Poate vrei să te pocnesc la ouă.

— Stai jos, comandă Robbie cu vocea încordată. Aici, adăugă, indicându-i un scaun în colț, având nevoie de distanță pentru a-l ajuta să se controleze, nervii lui fiind întinși la maximum. Chiar îmi pui răbdarea la grea încercare.

Ea nu se mișcă.

— Pentru Dumnezeu, ești încăpățânată!... constată el mișcându-se înainte de a face un gest care nu definea un gentleman. (Se așeză pe scaun și o privi din partea opusă a camerei.) Explică-mi de ce noi nu mai suntem iubiți, spuse brusc, descheindu-și jacheta.

— Nu ai nevoie de mine, cu tot haremul pe care îl ai. Nu-ți scoate aia de pe tine, îl preveni ea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el și, ignorându-i ordinul, își dădu jos jacheta de pe umerii largi.

— Prefer să fiu independentă, vorbi ea, însă simți cum îi crește pulsul când îl văzu că-și dă și cizmele jos.

— Nu am de gând să-ți minimalizez independența.

— Și totuși, așa cum s-a întâmplat de curând, continuă ea, sarcastic, îți asumi rolul de mascul dictatorial care mă ofensează.

— Îmi pare rău.

Doar vorbe, gândi ea, fără nici o urmă de regret în ele.

— Așa cum îți va fi de o mie de ori în viitor, i-o întoarce ea, privirea ei violetă ațintindu-l. Poate că nu sunt interesată de miile de scuze. Poate că nu sunt interesată de o iubire care nu ia în considerare sentimentele mele față de copiii mei. Nu voi uita niciodată ce s-a întâmplat cu ei, nici dacă ar fi să mai trăiesc o mie de ani. Ar fi trebuit să fiu lângă ei când au avut nevoie de mine. Așa că iartă-mă dacă îmi repugnă bărbații care cred că pot să-mi guverneze viața. Ca acum, adăugă ea acru. Și, când te-am văzut în seara asta cu *iubita* ta prietenă, mi-am adus aminte de obiceiurile tale libertine. Sunt convinsă că înțelegi de ce prefer să evit asemenea scene lipsite de gust pe viitor. Așa că îți sugerez să te duci s-o întâlnești pe Janet. Pun pariu că te așteaptă.

Mușchii feței lui se încordară.

— Ai terminat?

— Pentru moment, decretă ea, la fel de directă ca și el.

— Crede-mă, regret profund ce s-a întâmplat cu copiii tăi.

În ce privește independența ta, ar fi stupid să ne contrazicem în această privință. Acum totul e diferit. De Argyll s-a avut grijă, zise el ridicându-și palmele pentru a tempera replica ei. Să reformulez: Argyll a fost plătit, și nimeni nu vrea să-ți ordoneze viața, cu atât mai puțin eu. Și, indiferent de ceea ce crezi tu, nici o altă femeie nu mă atrage. Janet literalmente s-a aruncat pe mine în hoi, iar eu încercam s-o îndepărtz.

— Slăbește-mă, replică ea, cu buzele curbate a suspiciune.

— Poate că nu asta vreau.

— Nu ai încotro.

— Întotdeauna există alternative, șuieră el, amenințător.

— Se presupune că trebuie să fiu intimidată?

— Mai curând urmăream să... te conving. Urcușul până aici a fost destul de dificil.

— De ce nu ai spus așa? îl luă ea peste picior. Cu siguranță sunt dispusă să primesc un intrus dacă a făcut atâta efort.

— Mai devreme păreai dornică.

— Înainte de episodul cu Janet, vrei să spui.

— Ai nevoie de un bilet din partea ei care să mă dezvinovățească?

— Ți-ar da așa ceva, fără o favoare *specială*? murmură Roxane cu insolență.

— Chiar ești o nenorocită.

— Iar tu ești interesat să te culci cu orice specimen din această gamă.

— Atunci e perfect pentru mine. Nici măcar nu va trebui să mă mișc prea mult. Gândește-te la asta ca la un dar de adio, zise el batjocoritor, dacă într-adevăr crezi ceea ce ai spus.

— Îmi pui la îndoială sinceritatea?

— Pun la îndoială gradul în care temperamentul îți guvernează sentimentele, spuse el și se ridică în picioare, obosit de atâta vorbărie, obosit să se scuze și să tot explice, epuizat de a discuta în contradictoriu asupra unor nuanțe de percepție.

Voia să rezolve aceste diferende în modul lui.

Ea se dădu repede un pas înapoi, ridicând mâna pentru a protesta la avansul luat de el.

— Stai departe de mine.

— Nu vreau.

— Țip.

— Nu și dacă te sărut.

— La naiba cu tine, Robbie! izbucni ea.

— La naiba cu amândoi, atunci — șopti el, pășind spre ea — deoarece în ultimele săptămâni mi-ai făcut un iad din viață.

Știi cât de mult alcool am băut pentru a dormi noaptea fără tine? Știi de câte ori m-am plimbat prin preajma casei tale ca un adolescent bolnav de dragoste? Prea mult și de prea multe ori, iar acum voi face dragoste cu tine. Iar, dacă tu nu ești sigură, eu sunt suficient de sigur pentru amândoi.

În retragere, ea se sprijini cu spatele de ușa încuiată.

— Și dacă te voi urî pentru asta?

— Dar dacă mă vei iubi, în schimb? Au trecut două săptămâni, trei zile, cincisprezece ore, douăzeci de minute, și simt că mă sting fără tine.

— Patrusprezece ore, șopti ea.

— Mi-au părut mai lungi, spuse el zâmbind ușor. Dar fie cum zici tu, iubito. Fie cum *vrei* tu. *Orice* te face fericită pe lumea asta. Și presupun că voi fi și eu informat de asta, sfârși el cu un zâmbet larg.

Ea îl privi cu o tentă infimă de amuzament în ochi.

— Nu ai voie să te apropii la mai puțin de o milă de ea.

— S-a făcut.

— Oh, Robbie, suspină ea. Ce ne facem?

— Mai întâi o să te sărut.

După un moment, gura lui se ridică și spuse pe un ton atât de jos încât abia i se zări mișcarea buzelor:

— Spune-mi că sunt iertat.

Ea clătină din cap.

— Poate aș putea să îmi câștig calea înapoi în grațiile tale, murmură el tachinând-o cu căldură.

— Ar fi mai bine să te retragi, pentru că doresc zece ani de penitență.

— De ce nu ai spus că vrei să mă îngenunchiez? Întrebă el și începu să se lase în genunchi.

Îl trase în sus de păr:

— Vreau să fii serios.

Expresia feței lui se transformă imediat într-una gravă după ce reveni din nou în picioare.

— Dacă vrei penitență, voi face penitență, spuse el, acoperindu-i mâinile cu ale lui, trăgându-le spre buzele sale, sărutându-le. Dar iubește-mă așa cum te iubesc eu.

Așa îl și iubea; de atât de mult timp!...

— Spune-mi că nu voi regreta, șopti ea, înspăimântată de cât de mult însemna el pentru ea.

— Nu te voi părăsi.

— Sunt destui de nebună să te cred.

— Și eu sunt nebunește îndrăgostit de tine. Aș putea să te atrag, lady Kilmarnock, într-o partidă de dragoste? Înțeleg că preferi așa.

— Prefer oricum, atâta timp cât un tânăr frumos, posedând un farmec diavolesc, este lângă mine.

— Asta speram și eu când am escaladat blestematele astea de ziduri de granit.

— Data viitoare voi deschide ușa.

— Nu va fi necesar. Nu te mai las să-mi scapi.

— Nici eu pe tine. Prea multe femei torceau pe lângă tine.

— Nu vom discuta și despre bărbați, bombăni el.

— I-ai speriat de moarte. Ar trebui să iau lecții de la Janet Lindsay și de la surorile Duncan.

— Nu-ți irosi timpul. M-am simțit ca un călugăr cu ele, total dezinteresat — dar tu te-ai simțit la fel cu admiratorii tăi?

— Da, da, răspunse ea râzând. Ca o călugăriță.

— Un răspuns rezonabil, murmură el.

Ea se mai trase înapoi un pas, cu privirea deconcertată.

— Nu-mi place tonul vocii tale. Și nici nu trebuie să-ți par rezonabilă.

Se lăsă o scurtă tăcere. Toate emoțiile prin care trecuseră, gelozia, rațiunea pentru despărțirea lor, erau motive pentru deteriorarea șansei unei reconcilierii facile.

— Îmi cer scuze, spuse el în cele din urmă.

— Ești sigur?

Din nou tăcere.

— Vrei să te implor, nu-i așa? În condițiile în care... se întrerupse să inspire adânc.

Implorarea era o necesitate dezastruos de nouă pentru el.

— În care ce?

Probabil am băut prea mult vin la dineul Ameliei, se gândi ea, irascibilă. Sau poate că doresc într-adevăr ca el să mă implore.

Ochii lui negri se îngustară și-și privi pentru un moment degetele rănite de urcușul făcut.

— În care toți bărbații din jurul tău, la dineu, păreau să se bucure de farmecele tale seducătoare fără a se umili.

— Vrei să spui că te exclud?

— Vrei adevărul?

— În orice caz.

— Nu cred că mă pot umili.

— Dar nu ești sigur.

— Luat-ar naiba!

— Pleacă acasă. Nu eu te-am rugat să vii.

— L-ai prefera pe lord Jeffrey?

— Nu.

— Sau pe Winton?

— Nu.

— Poate pe marchizul de Rollyn? Îi menționează el pe toți cei care se învârtiseră în jurul ei nerăbdători, doritori.

— Nu, nu tuturor. E suficient ca să-ți măgulească orgoliul?

— Nu e vorba de orgoliul meu aici.

— Atunci de ce?

— De inima mea.

— Și?

Suspină.

— Nu mă tortura, Roxie. Nu am venit aici să mă cert.

— Dar asta faci.

— Îmi pasă prea mult. E mai ușor să fii fermecător când nu-ți pasă.

— Amourile obișnuite sunt mai puțin enervante.

— Dumnezeu, chiar că ești întoarsă!

— Probabil vederea ta alături de vreo zece femei m-a întors.

Și apoi, desigur, scena de la intrare a pus capac în seara asta.

— Nici pentru mine nu a fost mai bine, mârâi el, gândindu-se la compania enervantă pe care trebuise s-o suporte. Dar pot să ameliores ce a rămas din această noapte, dacă mă lași. Uite, zise el, arătându-i mâinile. Este a treia oară când sângerez pentru tine.

— Ar trebui să fiu impresionată de sângele tău?

— Nu, ar trebui să mă iubești la fel de mult cum te iubesc și eu, spuse el cu blândețe. Te rog, Roxie, nu ne-am certat suficient?

Cuvintele lui, moi precum catifeaua, păreau să se insinueze în furia ei, spulberând-o. Dar era încă într-o stare incertă, avea sentimentele învolburate într-un flux dezastruos și nu era sigură că putea să facă față complexității iubirii pentru Robbie Carre.

— Am nevoie cel puțin de o scuză. Sau poate de o grămadă de scuze.

— Aș așterne bucuros o mie de scuze la picioarele tale. Sau chiar un milion, dacă îmi zâmbești din nou.

Mândria și aroganța lui erau ușor înfrânte așa cum stătea în fața ei descălțat, pe jumătate dezbrăcat, înalt, puternic, mâinile lui tânjind după ea, prezentându-și scuzele la picioarele ei.

— Nu știu, zise ea abia respirând, copleșită de onestitatea lui și de propriile-i dorințe, de fericirea ademenitoare care o cuprindea de fiecare dată în preajma lui. Nu știu dacă te iubesc așa cum mă iubești tu... sau mai mult.

— Nu, nu mai mult, răspuse el încet. Este imposibil.

Să fie atât de intens iubită era minunat, și zâmbi fericită.

Fața lui se luminează.

— Mi-a fost dor de tine, murmură ea.

Se apropie din ce în ce mai mult de ea, îmbrățișând-o strâns, pentru câteva clipe savurând amândoi bucuria momentului.

— A fost îngrozitor fără tine, afirmă Robbie ridicându-i bărbia pentru a-i așterne pe buze un sărut.

— Mi-a fost dor de tine în fiecare secundă, zise ea, și colțurile buzelor i se curbară într-un zâmbet șăgalnic. În special nopțile.

— Știu. Sunt celibatar de atât de mult timp încât nu cred că îmi mai aduc aminte ce să fac.

— Atâta auto-disciplină duce la întărirea caracterului, din câte am auzit.

Sprâncenele lui se încruntară a dispreț.

— E o iluzie. Nu a făcut decât să mă excite mult prea mult.

— Ceea ce explică cățărutul tău pe ziduri.

— Cu foarte multă ușurință și fără să îmi dau seama când am făcut-o, replică el cu un zâmbet larg. Iubirea, desigur.

— Ar fi bine ca asta să fie, dacă urmează să renunț la stilul meu de viață pentru tine.

— Merit.

— Așa se pare, murmură ea având sentimentul că revenea acasă după o îndelungată perioadă de sălbăticie.

— Ești totul pentru mine, șopti el, mângâind-o pe spate.

— Două săptămâni au fost prea mult.

Întotdeauna el fusese o tentație fizică inexplicabilă pentru ea; dorința îi cutremura toate simțurile.

— Treisprezece zile și jumătate — prea mult. Dar hotărăște tu, se oferi el cu intenția de a-i face plăcere.

— Poț să-ți comand ce vreau?

Privirea lui îndrăzneată o fixă pe a ei dar îi confirmă printr-un murmur:

— Evident.

— Ce interesant... Ai de gând să te dezbraci la comanda mea? Îl întrebă ea dându-se un pas înapoi pentru a evalua și mai

bine reacția lui dar, după numai un scurt moment de ezitare, el confirmă dintr-o mișcare a capului și începu să-și desfășure bluză.

Fiind din ce în ce mai încurajată în inițiativa ei, își trase un scaun și îi făcu semn să se dea puțin mai în spate.

— Ca să pot vedea *totul*, preciză ea mieros, așezându-se într-un foșnet de mătase.

— Ți place, nu-i așa? întrebă el dar, dincolo de indiferența aparentă cu care o spunea, se putea simți o rețineră inerentă.

— Nu am ocazia în fiecare noapte să îți comand, observă ea jucăuș. Întoarce-te, iubitele, ca să pot cerceta cu privirea toate farmecele tale considerabile.

Nu observase ezitarea lui de moment înainte să se supună, atât era de pătrunsă de joc. Când se întoarse din nou cu fața la ea, observând erecția care presa mătasea neagră a pantalonilor, ea murmură:

— Mmmm. *Întreaga* extindere a entuziasmului tău este ațâțătoare.

— Trăiesc pentru a te ațâța, vorbi el tărăgănat.

— Curând, observă ea indiferentă, de parcă ar fi cântărit avantajele ofertei lui. Scoate-ți bluza.

El se supuse dar ușoara încordare era vizibilă și în mișcarea umerilor.

— Acum pantalonii.

Nu mai primise ordine din copilărie și, chiar și atunci, numai sporadic. Nu era în largul său în acest rol de supunere. Dar, docil, își desfășu nasturii pantalonilor, lăsând să-i alunece de pe șolduri și azvârlindu-i cu piciorul.

— Te-ai distrat suficient?

— Ai răbdare, iubitele. Arăți magnific — peste tot, murmură ea cu privirea ațintită asupra erecției lui.

— Iar tu arăți ca o femeie pregătită pentru sex.

— Nu încă... Ți-e greu să fii docil?

— Nu așa spune chiar așa.

— Eu așa spune chiar imposibil, rosti ea încet.

— Ar trebui să te fac să te răzgândești, îi replică, apropiindu-se de ea.

Ea luă o poziție rigidă.

— Nu te-ai lăsat condus pentru prea mult timp.

— Regret, zise el nerăbdător. Poate aș putea să te tentez cu altceva.

— Cum ar fi?

Era acum foarte aproape de ea încât trebui să privească în sus la el.

— Ai voie la trei încercări, șopti el.

— Am și un premiu dacă ghicesc?

— Primești un premiu chiar dacă nu ghicești.

— Îmmm. Te grăbești?

— Ai tot timpul la dispoziție, rosti el ridicând-o de pe scaun fără nici un efort și ducând-o în brațe până în dormitor. Poți delibera cât de mult vrei în timp ce eu fac dragoste cu tine.

— Și dacă mă mai gândesc la ceea ce presupui tu?

— Ai fi putut face asta, dacă nu ți-ai fi dorit atât de mult să facem dragoste chiar acum, îi spuse el privind în jos la ea.

— Vrei să spui, dacă nu te-aș vrea atât de mult. Sau nu faci diferența?

— Mă întrebi pe mine? o întrebă el punând-o pe pat. Când aș fi putut să mă culc cu oricare din vreo douăzeci de femei în noaptea asta?

Ea stâmbă din nas.

— Dar totuși, eu sunt un monogam, șopti el, aplecându-se peste ea, dându-i fustele la o parte cu o atingere lină, așezându-se între coapsele ei.

— Așa și trebuie să fii.

— Sau dacă nu? întrebă el ghidându-și erecția spre adâncurile ei fierbinți.

— Sau ar fi trebuit să te refuz.

Cuvinte frivole, fiindcă acum coapsele ei se deschideau larg sub el. El alunecă încet înăuntrul ei, murmurând:

— Ce-ar fi să continuăm discuția mai târziu?

Cum aș putea uita plăcerea incendiară, solubilă, se întreba ea, în timp ce ei aiuneca și mai în adânc, făcând-o să simtă frisoane pe șira spinării, făcând să-i clocotească sângele. Ce ciudat era că toate acele stadii ale senzualității nu erau posibil de săpat pentru totdeauna în amintirea cuiva. Cât de ciudat era că avea senzația că nu mai simțise niciodată așa ceva.

— Promit să fiu mai docil mâine, șopti el, dorind să-i facă plăcere, dorind să-i dea orice pe lume, fiindcă îl făcea să se simtă atât de bine.

— Fă dragoste cu mine, respiră ea sacadat, copleșită de forța lui, dorindu-l avid, tânjind după toată iubirea lui.

— Te voi iubi mereu.

— Perfect.

Erau înlănțuiți complet, fiecare nerv și impuls vibrând la invazia lui extremă — ea asimilându-l, el absorbit: lungimea lui rigidă arzând în interiorul ei. Amândoi rămaseră pentru un moment fără respirație, inerti. Apoi el se mișcă primul. Sau fusese ea? Senzațiile atingeau culmile cele mai înalte ale excitației, nici unul din ei nemaifiind în stare de a gândi limpede.

— Nu o să-ți mai dau drumul niciodată, icni el, intrând și mai adânc, simțind-o, aducându-și aminte, percepând minunea familiară, insensibil la orice altceva decât la nevoia acută de a o poseda complet.

— Te voi ține în patul meu.

Își ridică puțin capul și o privi drept în ochi.

— Și eu pot fi posesivă, murmură ea.

— Norocul meu.

Vrând să savureze momentul, o duse spre culme încet, dar ea era, ca întotdeauna, prea insistentă, nerăbdătoare, astfel încât a trebuit s-o liniștească de două ori, retrăgându-se parțial când ea se tânguia și îl implora.

— Așteaptă, așteaptă, e mai bine, șopti el.

— Nu, nu, nu... se revoltă ea în fața acestei întârzieri, sclavă ardentă a plăcerii.

Dar el știa exact cum să o mențină la distanță minimă de orgasm și, când ea ajunsese în cele din urmă pe culmea plăcerii, când lumea dispăruse în jur, el se lăsă să alunece atât de adânc în ea, încât o făcu să strige de extaz.

Intra în ea iar și iar, în spasme infinite de dorință, care se învolburau prin miezul ființei ei înfierbântate, de parcă se topise în jurul ființei lui. Iar după acele două săptămâni de celibat, el se abandona și îi întâmpină orgasmul cu o eliberare violentă, feroce, de parcă nu mai știa de sine, de parcă ar fi pus stăpânire pe corpul și sufletul ei.

CAPITOLUL 15

S-au trezit devreme, după ce aproape că nu dormiseră în noaptea aceea, și își zâmbiră în lumina zorilor.

— Rămâi la micul-dejun, murmură Roxane cu trupul cald lipit de al lui.

— Să trimit după valet.

— Dacă nu te deranjează copiii. Întotdeauna luăm micul-dejun împreună.

— Încă mai aruncă unul în celălalt cu mâncare?

— Contează?

El zâmbi larg.

— Deloc. Mă gândeam doar că e mai bine să-l avertizez pe Gordie. El îmi tratează hainele ca pe propria-i comoară.

— Îmbracă și tu ceva ce iese la spălat.

— Încerci să mă sperii?

Îi cunoștea familia, de ani de zile. Și nu erau mai sălbatici decât fusese el însuși în copilărie.

— Vreau doar să fii conștient...

— La ce mă expun?

— Nu trage concluzii pripite. Nu mi-ai ascultat încă lista de solicitări.

O ridică pe piept cu o încordare a mușchilor puternici și îi luă chipul între palmele lui mari.

— Nu-mi pasă care îți sunt solicitările, te căsătorești cu mine de îndată ce pot obține autorizația și un pastor.

— Îmi plac atât de puțin bărbații dominanți...

— Vom avea suficient timp să discutăm despre asta în următorii cincizeci de ani. Dar decide tu cum le comunicii copiilor tăi.

— Că noul lor tată vitreg este cu doar cinci ani mai mare decât Jeannie?

— Nu mai insista atât pe acest argument obosit. Pot să-ți arăt o serie de căsătorii ca a noastră. Ești mult prea vanitoasă. Mai

bine lasă-mă să te distrag de la o asemenea idioțenie. Mmmm, pari să fii...

— Îndrăgostită? șopti ea, zâmbind.

— Senzuaiă și îndrăgostită. Genul meu de soție.

— Nu avem prea mult timp la dispoziție.

— Nu ne va lua mult. Ești ușor de satisfăcut, rosti el cu un zâmbet larg.

Și, la primele raze ale soarelui care răsărea peste Edinburgh, cei doi îndrăgostiți salutară noua zi în propriul lor stil. Până când Roxane, cu respirația întretăiată și din nou saturată, spuse:

— Copiii se vor trezi în curând.

Valetul lui Robbie a sosit în cincisprezece minute, iar baia a fost pregătită în numai o jumătate de oră. Când copiii au năvălit în sufragerie, la puțin timp după aceea, mama lor și Robbie își beau cafeaua și citeau ultimele cancan-uri din „Știrile din Edinburgh”.

— Unchiule Robbie! țipară ei, aruncându-se pe el de parcă ar fi fost un partener de joacă pe care nu-l văzuseră de mult. Ai lipsit atât de mult!

— Am fost prins cu dezbaterile parlamentare, replică el cu o îmbrățișare de grup. Dar mama voastră m-a invitat cu amabilitate să petrecem mai mult timp pe viitor, și așa voi face.

— Putem să-ți călărim cai de curse? exclamă Jamie.

— O să-i aduc.

— Și adu-ți și săbiile, îl rugă Alex. Toată lumea spune că ești cel mai bun spadasin din Scoția. Vreau să învăț și eu.

— Și eu, exclamă Angus, sărind de pe un picior pe altul.

— Iar pentru tine ce să aduc? întrebă Robbie, adresându-se lui Jeannie, care stătea oarecum de-o parte. O nouă rochie sau niște perle? Ești destui de mare să ai propriile tale perle, nu-i așa?

— Lasă-mă să-l călăresc pe Titan.

Robbie privi spre Roxane:

— Depinde de mama ta.

Titan era o brută de armăsar care aruncase mulți călăreți din șa.

— Numai sub supraveghere, acceptă Roxane.

— Pot să-l strunesc, *maman*. Unchiul David spune că pot călări orice cal.

— De ce să nu mergem cu toții la Bransley Hill săptămâna viitoare și să călărim în preajma îngrijitorilor mei antrenați?

Copiii țipară într-un mod asurzitor.

Roxane zâmbea, de partea cealaltă a mesei, bărbatului care adusese atâta plăcere în viața ei.

Robbie îi zâmbi și el.

— De îndată ce terminăm micul-dejun, hai să mergem să vedem dacă Wilson a adus un nou transport de jucării.

— Eu am treisprezece ani, replică Jeannie.

— Niște păpuși moderne, atunci, de la magazinul lui Madame Tonnere.

Jeannie aruncă o privire întrebătoare către mama sa.

— Cum dorești tu, dragă, replică aceasta.

— Și, de ce nu, o rochie de domnișoară, adăugă Robbie.

— *Maman!* exclamă ea, strălucind de încântare.

— Să nu-i răsfeți prea tare, îl preveni ea pe Robbie, dar zâmbi în același timp.

— Nu mai mult decât mama lor, se apără el plăcut.

După micul-dejun, copiii au plecat să-și ia hainele pentru excursia la magazinul de jucării, iar Robbie și Roxane au avut un moment de intimitate.

— Nu fii prea extravagant cu ei, îl admonestă Roxane.

— Numai câteva lucruri, promise Robbie. Eu voi fi cel care se va distra cel mai bine.

— Să nu-i copleșești.

— Copiii tăi? Te rog! Singurul lucru care-i poate copleși este numai însăși mâna lui Dumnezeu. Și cred că însuși El ar fi copleșit în încercarea lor de a-i apuca mâna. Nu îi dezavuez, draga mea, preciză el repede, din contră, îmi plac copiii cu inițiativă. Le-ai dat o creștere minunată.

— Ce încântător ești!

— Nu-i așa? o tachină el, clipind. Mai târziu, la noapte, o să-ți demonstrez întregul meu farmec.

— Și pe deasupra și modest. Cum aș putea să te refuz?

— Într-adevăr, cum, când știi tot ceea ce-ți place?

Își luă obrajii în palme.

— Fii cuminte! Mă faci să roșesc.

— Dar îmi place asta atât de mult!

Și, în mijlocul acelei scene încântătoare, intră majordomul lui Roxane cu un mesaj.

— O oarecare doamnă Barrett vrea să vă vadă, *my lady*. Vrea să-l vadă și pe conte. A trebuit s-o încuiem în camera de primire. Este atât de indiscretă!

— Îți mulțumesc, zise Roxane direct. Venim imediat.

Și, de îndată ce servitorul ieși din cameră, întrebă cu răceală:

— De acum vor veni să ia micul-dejun cu noi?

— Nu am nici cea mai mică idee ce caută aici. Nu am mai văzut-o de când am plecat spre Olanda. Și nu trebuie să stai de vorbă cu ea. Am eu grijă de tot.

— Nu vrei ca eu să stau de vorbă cu ea?

Pentru nimic în lume, se gândi el, dar tonul lui Roxane nu îi permitea o asemenea atitudine.

— Vorbește cu ea, dacă vrei, dar este o femeie volatilă.

— Să mă duc înarmată?

Mai curând însoțită de o întreagă suită înarmată, își zise Robbie în gând; el încă mai avea cicatrici de la zgârieturile doamnei în cauză.

— Să mergem împreună. Ar trebui să fie suficient de intimidant pentru ea.

— Ce oi fi văzut la ea?

Nu era o întrebare la care să răspundă politicos.

— Eram plictisit, răspunse el, și se ridică de la masă, dorind să treacă peste acest moment dificil cât mai repede cu putință.

— Iar acum *eu* îți temperez plictiseala?

— Nu, Dumnezeule, nu! protestă el. Nu e același lucru, și tu știi asta. Îmi pare rău că a venit aici. Nici nu-mi dau seama ce vrea.

Dar au aflat repede motivul vizitei doamnei Barrett. De îndată ce au intrat în cameră, aceasta s-a răsucit de lângă fereastră și a rostit înfierbântată:

— Sunt însărcinată cu copilul tău, Robbie. Acum ce-o să facem în legătură cu asta?

Roxane a inspirat cu putere și a vrut să iasă.

Degetele lui Robbie s-au încleștat în jurul taliei ei, ignorând tentativele lui Roxane de a se elibera, întrebând-o calm pe vizitatoare:

— De ce ai venit *aici*?

— Deoarece nu erai acasă și am auzit bârfe că ai fi la casa contesei. Nu aveam chef să aștept.

— Când ar trebui să se nască acest copiii?

— Copilul *tău*.

— Când?

— În noiembrie.

— Nu mai spune. Și de ce vii la mine? Ești căsătorită.

— Ticălos nemilos, îl scuipe Roxane.

— Același lucru îți-l va face și ție, *my lady*, își scuipe veninul Katharine Barrett. E un infam.

— Copilul nu este al meu, Roxane. Crede-mă.

— Ce original!

— Lasă-mă să vorbesc cu ea, rosti el blând către Roxane, nedorind ca scena să evolueze într-o melodramă. Nu e nevoie ca tu să iei parte la asta. Îți voi explica mai târziu.

— Foarte bine, replică brusc Roxane.

— Mă voi întoarce repede sus.

— Nu te grăbi, spuse ea eliberându-și mâna.

O lăsă să piece, înțelegându-i mânia. Dar suspină în sinea sa, știind că, indiferent ce explicație va oferi, răspunsul ei va fi furtunos.

De îndată ce ușa se închise în spatele lui Roxane, privi fix la fosta lui iubită. Îi venea așa de rău rochia aceea de un cenușiu modest, deși îi zâmbi într-un mod familiar:

— Complimentele mele pentru modul cum ai jucat și pentru rochie. Camera de zi a contesei de Kilmarnock a fost bine aleasă. Dramatic, pe cale de a porni moriștile bârfitoare la viteză maximă în mai puțin de o oră.

— Am considerat că punerea în scenă este bună, se arătă de acord femeiușca blondă. Noua ta iubire pare să fi fost afectată. Va trebui să o alini în modul tău caracteristic.

— Spune-mi de ce ești aici, deși ar trebui să-mi dau seama, rosti Robbie, nevrând să discute despre Roxane cu ea. Și mai spune-mi al cui este copilul. Nu e al meu. Știm amândoi asta.

— Dar gândește-te ce greu va fi de demonstrat, dragă Robbie...

— Mackenzie nu are de gând să plătească? întrebă Robbie, fiindcă nu-i ceruse niciodată fidelitate în relația lor, ea văzându-se cu Ian Mackenzie de ani de zile.

— Soția lui este cea care ține baierile pungii. Ea fiind moștenitoarea, are acest prerogativ.

— Și se presupune că eu trebuie să plătesc pentru copilul lui Ian? Ți-a tăiat pensia soțul tău?

— De parcă mizerabilul ăia a înțeles vreodată cât mă costă să-mi trăiesc viața. Iar tu ai o groază de bani, dragă. Nu vei simți lipsa unei mici sume. Dacă mă vei înțelege, voi fi mai mult decât dornică să-i spun contesei că totul a fost o mare greșeală.

— Chiar asta vreau să faci.

— Contra unui preț, scumpul meu.

— Ar fi trebuit să fii negustoreasă.

— Sau avocat, ca tine. De unde vrei să încep?

— I-a plăcut lui Ian apartamentul pe care ți l-am dat? Întrebă Robbie sardonice.

— Îl consideră foarte confortabil, iar tu știi la fel de bine ca mine că prețul nu a fost mai mare decât suma pierdută de un om bogat ca tine la un joc de cărți. Sărmanul Ian trebuie să cerșească la zgârcita de nevastă-sa pentru fiecare șiling.

— Ar trebui să-l pun și pe el pe lista mea de întreținuți.

— Voi fi mai mult decât fericită să te mulțumesc... în alte feluri, dacă vrei, însinuă ea.

— Nu vreau. Și nu am chef să mă târguiesc acum. Du-te și vorbește cu Coutts la hanul „White Horse” și spune-i ce vrei. Dar *voi cere* o degrevare scrisă a paternității mele. Și nu e pentru noiembrie, nu-i așa? Întrebă el direct, cu privirea plimbându-i-se pe abdomenul ei bombat.

— Nu intenționez să îmi dezvălui toate secretele fără plată, dragul meu. O să-ți spun mai târziu.

Relația lui cu doamna Barrett fusese una scurtă — de șase săptămâni cel mult, în perioada de dinaintea plecării lui în Olanda. Era imposibil ca o sarcină rezultată din relația de atunci cu el să fie deja atât de evidentă. Iar el știa cum să evite riscul ejaculării într-un uter atât de mercantil.

— Transmite-i felicitările mele lui Ian. Este, probabil, mulțumit.

— Deoarece soția lui e stearpă, este cu adevărat încântat.

— Vreau s-o informezi pe contesă despre încurcătură cât mai curând posibil.

— Pe tine nu te va asculta, presupun, frumosul meu armăsar. Iată prețul plătit reputației tale licențioase, rosti ea cu un zâmbet deschis și inocent, de parcă nu tocmai îl extorcaser de bani.

— Trimite, pur și simplu, biletul.

— Desigur, dragul meu. Și spune-i avocatului tău că vreau cash.

— Îi voi spune, și sper că nu mi-ai distrus deja viața.

— Dacă erai un cleric pios, cine m-ar fi crezut? Așa că, dragă Robbie, consideră că tu însuși ți-ai distrus-o.

— Roagă-te să nu fie așa, zise el cu blândețe. Altfel o să vin să-ți iau o porție de sânge.

— Oricând, dragule. Ian pleacă atât de des din oraș...

— Slăbește-mă! spuse el tăios. Nu sunt sigur că îmi mai pot permite încă vreun plod de-al tău.

— Evident că poți. Poți să-ți permiți o duzină cu băncile, flota și negoțurile, enumeră ea blocându-i protestele cu o mișcare a mâinii. Nu te îngrijora, dragule. Nu sunt complet lipsită de scrupule.

— Ascultă-mi sfatul. Investește banii!

— Așa voi face și îți mulțumesc. Tu și fratele tău sunteți foarte dulci.

— Fratele meu? Întrebă el cu ochii larg deschiși la auzul acestei revelații. Atunci de ce nu te-ai dus la el?

— Deoarece el e îndrăgostit. Cine m-ar fi crezut când el este îndrăgostit lulea de soția sa de atâta timp?

Robbie izbucni în râs, în ciuda celor ce i se întâmplaseră.

— Cine mai participă în cursa pentru titlul de tată?

— Nimeni atât de bogat ca cei din familia Carre, dragul meu. Sau atât de generos, adăugă ea cu o sinceritate ingenuă. Aș puteaboteza copilul cu numele tău.

— Dumnezeule, nu! Deși sunt flatat, adăugă el cu un zâmbet. Și nu ți-aș recomanda nici numele lui Ian. Soția îi va face viața un calvar. De ce să nu-i pui numele soțului tău? Sau nu e atât de binevoitor?

— Cu puțin noroc, va muri curând.

— Înțeleg. E o situație ciudată pentru tine.

— Voi vizita și eu Olanda, în curând, să nasc... ciudățenia.

Și voi trimite contesei scuzele mele.

— Mulțumesc. Scrie-le într-o manieră foarte clară. Voi avea nevoie de degrevarea ta. Valetul meu va merge cu mesajul la Coutts imediat, mai zise el urându-i noroc cu sarcina.

— Mulțumesc, Robbie, rosti ea cu privirea plecată ca a unei virgine.

— Păstrează poza asta pentru Ian. E mult mai credul. Dar, cu plăcere, dacă vei trimite contesei cu maximă urgență explicațiile, adăugă el, indicându-i că se așteaptă la supunere imediată, după care părăsi camera.

— Nu, nu! țipă Roxane de îndată ce el intră în apartamentele ei și începu să-i explice. Nu mai vreau să aud nici un fel de scuze. Nu vreau să le aud. Nu înțelegi? insistă ea înfierbântată, nu se va modifica nimic. Femeile nu vor dispărea dacă te vei căsători cu mine. Iar eu sunt prea egoistă. Nu am nevoie de acea frustrare constantă în existența mea. Nu pot să-i fac față. Îmi pare rău.

— Copilul nu e al meu. Ți va trimite un bilet de explicație.

— Cât te-a costat?

— Este adevărul. Copilul este al lui Ian Mackenzie.

— Sau așa va spune, dacă a fost plătită. Nu te uita la mine cu privirea aia inexpresivă. Nu sunt proastă. Femeia aceea nu ar fi plecat dacă nu ai fi plătit-o. Așa că orice bilet din partea ei nu înseamnă prea mult.

Avusese timp, cât stătuse singură, să se gândească dacă ar mai fi putut face față unui asemenea dezastru și realizase cu durere că nu — sau că nu ar fi vrut. Știa din experiența agonizantă că, oricât de ferventă ar fi, iubirea se stinge în cele din urmă. Deoarece, dacă nu ar fi fost așa, nu ar mai fi putut iubi după Jamie. Așa că și asta va trece, acest tumult al iubirii pentru Robbie. În special, nu dorea să-și târască copiii într-o relație care ar fi putut să se sfârșească într-un dezastru pentru toată lumea.

— Nu ești rezonabilă.

— Poate că nu vreau să fiu rezonabilă când micul-dejun îmi este întrerupt de una din iubitele tale.

— Îmi cer scuze.

— Aș fi vrut ca scuzele să fie suficiente, dar nu va merge așa pentru nici unul din noi. Aș vrea să pleci. Nu ți-o spun la furie. Pur și simplu nu sunt capabilă să mai fac față unor noi confruntări cu amicele tale.

— Pentru că nu ții suficient la mine.

— Pentru că țin prea mult.

— Nu așa mi se pare. Dacă țineai, ai fi încercat să înțelegi.

— Nu arunca vina pe mine, i-o întoarce ea, nedorind să fie pusă în defensivă din cauza femeilor cu care se culcase el.

— De ce sună ca și cum mi-aș petrece existența cerându-mi scuze de la tine? spuse el, asumându-și rolul de victimă.

— Nu crezi că ar putea avea legătură cu indiscrețiile din viața ta?

— Roxane, nu face pe moralista cu mine. Nu ești deloc în poziția de a adopta o poziție virtuoasă în fața mea.

— Poftim?!

— Știi foarte bine ce naiba vreau să spun. Ai cedat și tu în fața pasiunilor ca fiecare dintre noi.

— Nu chiar ca „fiecare dintre noi”, dacă te referi la tine. Și slăbește-mă cu stilul ăsta de distragere a atenției.

— Stăm acum să punem în discuție diferite nivele?

— Nu punem nimic în discuție. Nu e nimic de discutat. Trăiește-ți viața cum dorești, și lasă-mă s-o trăiesc pe a mea.

— Toate astea pentru că doamna Barrett a venit în vizită?

— Te faci că nu înțelegi, nu-i așa? spuse ea stupefiată.

— Nu, nu înțeleg. Nu am greșit.

— Probabil că niciodată nu vei greși, și tocmai asta mă îngrijorează.

— Deci ai de gând să arunci la gunoi iubirea noastră?

— Nu fac decât să fiu realistă în legătură cu abilitatea mea de a accepta toate schimbările pe care le aduci vieții mele.

— Vorbești de parcă sunt enorme.

— Nu, dar sunt numeroase. Poate că m-am obișnuit cu stilul meu. Poate sunt prea egoistă. Învinovățește-mă, dacă vrei. Dar pasiunea nu este suficientă pentru a depăși toate obstacolele.

— De ce nu?

— Deoarece nu trebuie să mă gândesc numai la mine.

Se întoarce cu dezgust și se îndreptă spre fereastră, privind în grădină.

— Vrei să se termine?

— Da.

— Bine, rosti el inexpresiv. Îți mulțumesc pentru timpul acordat. A fost... plăcut.

Și, cu o ușoară plecăciune, porni spre ușă.

Îl privea, simțind deja durerea.

Dar, în momentul acela, el se întoarce din ușă spunând:

— Ești foarte bună la pat, Roxane.

Iar durerea ei fu absorbită de o furie atât de monstruoasă, încât se bucură că nu avea o armă la îndemână.

— Nici tu nu ești mai prejos, replică ea cu răceală.

— Mă străduiesc, zise el moale și dispăru pe ușă.

Clinchetul ușor al clanței se înfipse ca un cuțit în inima ei. Se forța să nu plângă deoarece nu-și putea permite să apară cu ochii înroșiți în fața copiilor. Își controlă și expresia feței și gândurile cât mai bine, și plecă să-i ia la cumpărături.

Explică plecarea lui Robbie atât de fals încât îi surprinse până și pe copii, dar le spuse:

— Dacă vreți, putem merge să călărim după ce terminăm cumpărăturile.

Astfel conversația se îndreptă spre calul preferat al fiecăruia.

Și viața ei a mers mai departe.

CAPITOLUL 16

Cele mai neplăcute momente erau când se întâlneau în public, la evenimentele mondene. Pe perioada sesiunii parlamentare toată lumea era în oraș iar calendarul social era așa de plin de evenimente încât în unele seri era necesară prezența în mai multe locuri. Iar în serile în care sesiunile țineau până târziu, bărbații năvăleau la astfel de evenimente la diverse ore, încă discutând aprins asupra diferitelor divergențe politice.

Frații Carre atrăgeau întotdeauna atenția când intrau, nu numai prin splendoarea lor fizică, ci și prin senzualitatea lor provocatoare. Stăteau în prag, Johnnie căutând-o pe Elizabeth din priviri, cu un zâmbet grațios pe buze când o regăsea, Robbie examinând șirurile de doamne care îi vânau favorurile cu patimă nerușinată, de parcă ar fi știut că toate erau la picioarele lui așteptând doar un semn.

În ultimul timp acorda o atenție considerabilă domnișoarei Delphine Lauder de Fountainhall — o fată înaltă și suplă de la țară căreia îi plăcea să joace în piesele de teatru de amatori. Se zvonea că era pe punctul de a-i cere mâna.

El și Roxane se întâlniseră odată, într-una din seri, la o reprezentație a piesei „*Iubirea îl face pe bărbat*” susținută la teatrul contesei de Marischal.

Mai puțin atrasă de reprezentație decât ceilalți, majoritatea rude ale lui Delphine, Roxane se strecurase printr-o ușă laterală spre sfârșitul actului întâi și, întorcându-se ceva mai târziu, dăduse de Robbie în coridorul din spate, mai puțin frecventat. Îi zâmbise politicos.

El lăsase în jos paharul și se aplecase, dându-se într-o parte pentru a-i face loc să treacă prin spațiul strâmt, rochia ei atingându-i totuși piciorul.

— Nu aș intra înapoi chiar acum. Riști să întrerupi monologul.

Se opri din drum.

— Ai mai văzut această reprezentatie?

— Delphine a făcut repetiții.

— Este foarte... bună, rosti Roxane pe cât de plăcut posibil, încercând să și-l imagineze pe Robbie ascultând-o pe tânăra fată repetând rolul cu vocea ei înaltă, de copilă.

— Nu, nu este, dar îți mulțumesc pentru amabilitate.

— Desigur, are alte calități fermecătoare.

— E o întrebare? tărăgână el vorbele alene, cu o tentă batjocoritoare în glas.

— Deloc.

— Și escortele tale au calități fermecătoare? întrebă el, cu o privire penetrantă care contrazicea langoarea vorbelor sale.

— Unii mai puțin, alții mai mult.

— Cum ar fi Callum, de exemplu.

Genele ei se ridicară dintr-o dată la tonul lui brusc, și-i aruncă o privire violetă care-l făcu să aibă o strângere de stomac la amintirile persistente generate de acea privire.

— De exemplu, confirmă ea, cu un ton ce se voia blazat.

La o asemenea distanță mică aroma lui îi umplea nările și se întreba, cu o tentă de regret, dacă domnișoara Lauder știa cât îi era pielea de caldă la atingere și cum simțea atingerea pletelor lui pe obraji, când stătea deasupra ei. Cum zâmbea ca nici un alt bărbat din lume astfel încât părea că nimic nu poate alunga fericirea produsă de acel zâmbet.

— Unde e în seara asta?

— Callum e plecat în nord cu afaceri.

— Deci ești liberă.

— Întotdeauna sunt liberă. Deși înțeleg că domnișoara Lauder ți-a tăiat aripile în ultimul timp.

— Greșit.

— Simple bârfe?

— Nu așa se întâmplă întotdeauna? Doar dacă nu te culci într-adevăr cu Argyll.

— După tot ce le-a făcut copiilor? Nu cred că vorbești serios.

— A venit totuși în vizită.

— Mă spionezi?

— Nu te flata. A menționat Amelia acest lucru.

— Ei bine, atunci probabil ți-a menționat, de asemenea, și că l-am aruncat afară cu tot cu scuzele și falsele lui promisiuni. Cum am făcut și cu un alt bărbat, cunoștință de-a mea.

— Dacă ai tupeul să te referi la mine, îmi displace că sunt comparat cu acel trădător. Cel puțin eu îmi câștig existența onest. Deci, dacă nu e Argyll, să înțeleg că se bucură Callum de întreaga ta atenție?

— Ești beat.

— Doar încep să fiu, dragă. Nu apuc să mă îmbăt până dimineață, o corectă el, dar băuse deja destul whisky pentru a pune și următoarea întrebare: Te satisface?

— Dar *domnișoara Lauder* e suficientă pentru dorințele tale carnale?

— Pot oricând să-mi fac timp pentru tine, rosti el privind într-o parte și alta a coridorului izolat. Avem și acum câteva minute la dispoziție, dacă dorești.

— Nu am fost niciodată interesată de viteză. Probabil mă confunzi cu altcineva.

— Vrei să mergem în altă parte unde să avem timp suficient?

— Nu ți se va simți lipsa de către admiratoare? Audiența este plină de ele.

— Nu mă preocupă acest subiect.

— Presupun că averea îți depășește actele nesăbuite.

— Probabil. Mergem?

— Sunt, desigur, măgulită de galanteria ta — replică ea — dar poate altădată, dacă sunt disperată după o ședință scurtă de sex.

El zâmbi.

— Nu am vorbit de una rapidă, rosti el cu o lumină tandră în priviri. Niciodată nu a fost așa, nu?

— Dar, totuși, asta ți-e specialitatea, nu? observă ea acid, forțându-se să-i ignore privirea blândă.

— Și eu, care credeam că e cazul tău, zise el, dintr-o dată tandrețea fiind înlocuită cu un amuzament brutal. Ei, ce naiba, adăugă obraznic, cel puțin bea o gură cu mine de dragul timpurilor bune. Reprezentația asta de amatori e așa de plicticoasă încât nu e cazul să ne reîntoarcem acolo până nu vom fi nevoiți s-o facem.

Deschise sticluța de argint și i-o oferii cu un rânjel.

— Are aroma ta preferată.

— Din distilăria ta de la Inverness, vrei să spui, rosti ea întorcându-i zâmbetul, incapabilă să reziste candorii lui, piesa fiind oricum îngrozitor de plicticoasă. Presupun că nu are sens să ne certăm.

— Deloc, draga mea Roxane, acum că am reușit să scăpăm de acei diletanțiști insipizi, așa că să bem o gură de whisky împreună.

— Întotdeauna ai fost un bărbat profund, zise ea luând cu o mână recipientul și bând.

Gustul lui dulce de tabac se amesteca în gura ei împreună cu cel de alcool.

— Te-ai reapucat de fumat?

— Mă dedau la o serie de vicii pentru a-mi trece timpul.

— Iar domnișoara nu dezaprobă? întrebă ea returnându-i sticluța.

— Mirajul averii familiei Carre îi blochează orice urmă de dezaprobare. Nu se ceartă niciodată cu mine. Spre deosebire de tine.

— Cauză a plictiselii tale, fără îndoială.

— Așa crezi? E vreo problemă? întrebă el luând o gură zdravănă de băutură.

— De unde să știu eu? Nu am fost niciodată o simpatică domnișoară.

— Așa e, nu ai fost.

Privirea lui întunecată privi la splendoarea formelor ei voluptuoase, atât de elegant puse în valoare în seara aceea printr-o rochie din mătase de culoarea prunei care îi scotea în evidență strălucirea pielii. Simțea o nebună dorință de a o atinge. Când îi întinse, în schimb, sticluța de whisky, degetele lor se atinseră ușor iar el își trase respirația de parcă l-ar fi ars.

Ea încercă să se dea un pas înapoi dar holul îngust îi restricționa mișcările.

— Te-am prins, șopti el, punând sticluța în buzunar.

— Nu, zise ea cu o respirație grea, îmbujorată, alarmată, încercând să scape într-o parte.

El se mișca încet, proptindu-și mâinile ferm în perete de fiecare parte a capului ei, capturând-o între brațele sale.

— *Acum* chiar că te-am prins.

Se aplecă spre ea până când fața îi ajunsese la doar câțiva centimetri de a ei. Partea de jos a corpului se legăna blând spre ea, amândoi simțind tremurul familiar. Poate că era beat, sau poate că era mai impulsiv, dar se mișcă un pas și mai aproape cu mâinile alunecând în jos, spre șoldurile ei, trăgându-i corpul cu tărie spre corpul său, astfel încât ea putu să-l simtă excitat. Apoi își aplecă capul și îi acapără gura cu un sărut febril, invadator, care le reamintea amândurora de plăcerile pe care le împărțiseră, făcându-i să uite tot ce nu era decât senzație nestăvilită.

— Ah, aici erai! exclamă o voce înaltă.

Roxane își smulse gura într-o parte și împinse greutatea solidă a lui Robbie.

— Dă-mi drumul!

Timp de o secundă nu a fost sigură dacă îi dăduse drumul.

Nici el.

— Te-am căutat peste tot! spuse veselă Delphine.

Lumina lumânării din coridorul îngust era destui de slabă pentru a ascunde parțial acțiunile care aveau loc.

— Dă-mi drumul, îi ordonă Roxane lui Robbie. Chiar ai chef de scandal?

El aruncă o privire scurtă către iubita care se apropia și, deși nu fusese distras de apariția ei, se dădu imediat un pas înapoi la vederea mamei acesteia, care tocmai apărea de după colț.

— Slavă Domnului că cineva încă mai poate să te intimideze, murmură Roxane, observând-o pe femeia solidă, îmbrăcată într-o rochie din crep mov, cum se apropia în viteză de ei ca un vânător după prada sa.

— Cred că e mai solidă decât mine, zise el, sincer impresionat. Și nu aş vrea să fii rănită dacă întreprinde vreo acțiune.

— Nu te îngrijora pentru mine. Eu pot să-i fac față lui Caroline Lauder. Întrebarea este, tu poți?

— E o provocare.

Roxane avu doar o clipă la dispoziție să-și netezească ținuta înainte ca domnișoara Lauder și mama sa, cu ochii arzând, să se apropie de ei.

— Mi-ai ratat monologul, dragul meu, îi spuse Delphine cu reproș, luând mâna lui Robbie într-a sa și mângâindu-l cu blândețe.

— Discutam cu contesa despre cursele de călărie, rosti el, eliberându-și cu tact mâna dintr-a ei. Amândoi avem cai de rasă înscriși în cursele de mâine.

— Și asta este mai important decât reprezentarea mea? întrebă tânăra cu o ridicare dramatică a sprâncenelor.

— Roxie și cu mine nu ne-am mai văzut de ceva timp.

Carolinei Lauder nu-i plăcu tenta de intimitate din vocea lui și interveni ca un general când rezultatul unei lupte riscă să fie incert:

— Mă tem că toată lumea merge în sufragerie acum și lady Marischal ne așteaptă. Ne scuzați, contesă, nu-i așa? spuse ea lipindu-se de perete pentru a-i permite fiicei ei să treacă. Veniți, *my lord*? întrebă ea cu ton dominator.

Robbie privi la Roxane, iar lady Lauder observă asta cu neplăcere.

— Mergi, te rog, rosti Roxane încet. Vin și eu mai încolo.

— Așa, vedeți, punctă Caroline prompt. Delphine, ia-l pe lordul Greenlaw de mână. E atât de întuneric aici.

Dar lordul Greenlaw nu se supunea așa ușor; nu i-a dat domnișoarei mâna iar în timpul cinei a păstrat o tăcere capricioasă.

Roxane se alăturase prietenilor săi la puțin timp după aceea și realizase că, dacă era atentă la compania de la masa ducesei și dacă asculta cu atenție la conversația din jurul ei, nu-i păsa deloc de Robbie Carre. Dar nu a reușit să mențină acel echilibru studiat când a început dansul, deoarece tânăra din brațele lui Robbie privea în sus spre el cu atâta admirație inocentă, că ea s-a simțit roasă de gelozie.

S-a scuzat devreme, permițându-i lordului Crosbie să o escorteze acasă deoarece, dacă nu ar fi plecat, el ar fi fost în stare să facă o scenă. Dar, de îndată ce au fost departe de petrecere, ea i-a explicat foarte clar că avansurile lui nu erau binevenite.

Nu era un gentleman desăvârșit, după ce îngurgitase două sticle de vin, dar nici ea nu era o lady în dispoziția ei capricioasă. În condițiile în care protestele ei nu au fost suficiente să-l distragă de la încercarea lui de a o seduce, lovitura ei plasată atent în testicule l-a convins de sentimentele ei, lăsându-l să se preocupe de alinarea durerii.

A intrat în casă în mare viteză, dorind pentru o clipă să nu fi fost plecat Callum în nord. Deși nu era puternic atașată de el, o distra și îi suporta capriciile. Călăreau și vâneau împreună; jucau

șah și amândurora le plăcea grădinăritul. În plus, fiind și el văduv, cu copii, îi înțelegea atașamentul față de familie.

În săptămânile care au urmat, ea și Callum s-au simțit bine unul în compania celuilalt, în timp ce Robbie a diminuat în mod serios provizia de whisky Inverness și a continuat să evite apropourile legate de mariaj ale Carolinei Lauder. El și Roxane s-au mai întâlnit ocazional la diverse evenimente, dar niciodată în particular.

Cum nu se poate mai bine, gândea Roxane, conștientă de susceptibilitatea ei.

Și, chiar când Robbie a încercat să se apropie de ea în câteva ocazii, Callum a fost tot timpul la brațul ei.

Ca un soț, gândea Robbie morocănos.

După un timp, dintr-o dată, Roxane a dispărut de pe scena mondenă. Copiii ei doriseră să petreacă restul verii la țară, se zvonea. Sau plecase cu Callum, spuneau alții. Oricum, plecase.

Astfel și dispoziția lui Robbie se întunecă.

CAPITOLUL 17

Johnnie și lordul Carberry, în timp ce luau micul-dejun, înaintea ultimei sesiuni din septembrie, discutau programul zilnic al Parlamentului. Era devreme, soarele abia răsărise, când Robbie intră în cameră, surprinzând pe toată lumea cu ținuta sa de seară.

— Mă schimb mai târziu, rosti Robbie, ca reacție la privirile curioase. Însă acum am nevoie de ceva de mâncare.

Se îndreptă spre vasele acoperite de pe dulap și, luându-și o farfurie, o umplu până la refuz. Făcu semn unui servitor care-i turna lui David cafea, spunând:

— Adu-mi un brandy, și continuă murmurând: — Surorile Duncan nu știu să accepte un refuz. Sunt extenuat.

Începuse să mănânce în liniște în timp ce Johnnie și David reluaseră conversația lor privind reprezentanții însărcinați cu redactarea tratatului și numărul voturilor pe care sperau să le obțină. Scriseseră numele celor pe care se putea conta, și a celor pe care nu se putea conta, ca și a celor care erau încă evazivi sau încercau să obțină plată în schimbul voturilor lor. Și, în cele din urmă, ajunseseră să discute direcția abordată de ducele de Hamilton.

— Fletcher a spus că, ultima dată când a vorbit cu Hamilton, acesta a promis că va vota pentru propunerea noastră, comunică David.

— Și când a fost asta? întrebă Johnnie. Se schimbă de la minut la minut.

— Aseară.

— Va trebui să punem pe cineva de fiecare parte a lui în sala de ședințe, în special astăzi, când are loc întâlnirea Consiliului Comercial, făcu Johnnie o grimasă. Cei din familia Douglas au un defect de familie — trădarea.

— De ce nu-l plățiți mai mult decât englezii? sugerează Robbie, luând carafa de la servitor și turnându-și o porție considerabilă de brandy în cafea.

— Dorește mai mult decât bani. Curtea îl ademenește cu titluri pe care noi nu i le putem oferi.

— Ah, ispitele înaltei societăți și vanitățile acesteia, zise Robbie. Altă manie a familiei Douglas.

Bău din cafeaua sa puternic alcoolizată după care-și mai turnă o cantitate considerabilă de alcool în ceașcă, indicând cu un semn din cap servitorului că mai vrea puțină cafea.

— Las-o mai moale cu băutura, îl preveni fratele său. Votul acesta este foarte important. Avem nevoie să fii cu mintea limpede.

Robbie îl privi în timp ce își tăia friptura de vită.

— Ce vorbe sfătoase din partea ta, dragă frate, care, după cum umblă vorba, arareori umblai treaz înainte de căsătorie.

— Arareori este, cu siguranță, mai bine decât niciodată, i-o întoarse Johnnie. Dacă domnișoara Lauder te face să bei așa de mult, trimite-o la plimbare.

— De fapt, ea îmi temperează excesul. În plictiseala oferită de compania ei găsesc o liniștire trecătoare a disperării mele.

— Ai putea să mergi s-o vizitezi pe Roxane, replică Johnnie.

— Nu, nu pot.

Privirea lui David se muta de la unul la altul și el vorbi primul, rupând tăcerea încordată:

— Mă întreb dacă n-ar fi posibil să obținem o promisiune finală de suport de la Hamilton? Și, dacă da, ne putem baza pe cuvântul lui?

Nu primi nici un răspuns un timp îndelungat, după care privirea lui Johnnie se întoarse către el, zicând:

— Vom vorbi din nou cu el, înainte de sesiune. Cel puțin merită încercat.

— Ce merită încercat? întrebă Amelia, intrând în încăperea într-o adiere de parfum, purtând o rochie roz, diafană.

— Dezbatem gradul de decepționare al lui Hamilton, explică soțul ei.

— O dezbateră nesfârșită, zise ea și se așeză la masă. Arăți diabolic de bine în dimineața asta, Robbie. Nu trebuia să te îmbraci așa de elegant pentru noi, îl ironiză ea.

— Iar tu arăți diabolic de bine ca întotdeauna, Amelia, i-o întoarse Robbie cu un zâmbet încântător.

— Cine te-a întreținut aseară? întrebă ea, fără a-și mai ascunde iritarea de data asta.

— Te-am ofensat în vreun fel? întrebă Robbie așezându-și ceașca pe masă și privind-o fix.

Amelia deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar o închise la loc înainte de a o face.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Spune-mi, și-mi voi cere scuze, vorbi în cele din urmă Robbie.

Era evident că Amelia avea un motiv care-i cauzase neliniștea din felul cum își răsucea ceașca de cafea între mâini. Secundele treceau, iar sunetele din stradă deveniră dintr-o dată intruse. După care mâinile ei încrămeniră și îl privi în față, rece și pătrunzător:

— Roxane este gravidă.

Trei perechi de ochi acuzatori îl fixară pe Robbie.

— Nu vă uitați la mine. N-am văzut-o de săptămâni întregi.

— Este însărcinată în trei luni, rosti Amelia calm.

Robbie se lăsă pe spate în scaun, cu o față total inexpressivă.

— Și nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine... Nu mă priviți de parcă aș fi un nenorocit cu inima împietrită. Mi-a spus să mă duc naibii. Unde am și fost, apropo, de atunci încoace.

— Vrei să vorbesc eu cu ea? întrebă Johnnie.

— Și ce să-i spui? Va prevala iubirea adevărată acum, că poartă un copil în pânțec? întrebă el pe un ton caustic, cinic, întrebându-se, dintr-o dată, dacă nu cumva Callum era tatăl. Uite, nu-mi pasă ce veți face, mormăi el, ridicându-se. Eu mă duc acasă să mă culc.

Se simțea dintr-o dată epuizat, simțind că nu are putere să meargă până la ușă. Se simțea golit, devastat, cu inima bolnavă.

Ambii soți Carberry îl privesc pe Johnnie după ce ușa se închise în urma lui Robbie.

— O să-l las să doarmă câteva ore, suspină Johnnie. Dar avem nevoie de el pentru vot. Acum spune-mi ce știi despre sentimentele Roxanei, Amelia, și apoi vom vedea cum putem acționa pentru a-i face pe toți cei implicați în această situație nenorocită cât mai fericiți.

Amelia dădu din cap a suspiciune.

— Roxane nu mi s-a confesat. Camerista ei i-a spus cameristei mele. Știi cum sunt servitorii. Știu mai multe decât noi.

— Callum este cu ea la Glenroth?

— Se pare că nu. Este doar cu copiii. Plănuiește să cultive încă două fâșii de livadă, după cum mi-a scris în ultima ei scrisoare. Nimic în plus.

— Cel puțin situația asta pune stavilă intențiilor domnișoarei Lauder, zise Johnnie cu un zâmbet larg. Ar fi fost un dezastru finalizarea relației cu ea.

— Ar fi băut până ar fi murit, observă David.

— Roxane nu-l va lăsa să facă asta, spuse Johnnie cu un ton afirmativ.

— Ești așa sigur de o reconciliere? întrebă Amelia. Amândoi sunt încăpățânați peste măsură. Iar ea are o lungă listă de ceea ce consideră a fi considerente de natură practică privind viitorul lor, nici unul nefiind primordial în viziunea mea. Iubirea e iubire. Ai descoperit și tu asta, dacă nu mă înșel, mai spuse ea cu o privire grăitoare către Johnnie.

— Ah, da, replică el. Și m-am considerat a fi bărbatul cel mai puțin potrivit să cedeze.

— Deci au o șansă.

— Mă simt îndemnat să acționez, mai ales că ei se comportă ca niște copii răzgâiați. Așa că, după sesiunea de azi, voi avea grijă ca Robbie să pornească spre Roxane. Și, dacă nu se duce el, o voi face eu.

— Să faci ce? întrebă Amelia, nu atât de sigură ca el că vreuna din cele două părți se va lăsa antrenată.

— Voi avea grijă ca fratele meu să facă ceea ce trebuie, declară Johnnie.

— În ciuda paternității? rosti David, privind către amândoi. A luat cineva în considerare această neclaritate?

Amelia dădu din cap a negație.

— Și-ar fi dat seama. Roxane a fost întotdeauna atentă.

— Confirm și eu asta, spuse Johnnie.

Dar Robbie nu era atât sigur, în gândurile lui planând posibilitatea răutăcioasă că acel copil ar fi putut fi al altcuiva. Ca și posibilitatea că Roxane s-ar fi putut căsători cu altcineva chiar dacă copilul ar fi fost al lui. Deși îngrozitor de obosit, nu putea să doarmă, și își petrecu dimineața sechestrat în dormitor, bând — un obicei pe care îl luase în ultimul timp, de când femeia pe care o iubea îl părăsise.

Tolănit în scaun, cu o sticlă la îndemână, când o înjura, când o alinta, ba gândindu-se la copilul său cum creștea în ea, ba amintindu-și iritat de ea la brațul lui Callum, cum o văzuse atât de des în ultimul timp. În acel moment înjură din nou și ridică sticla la gură. Pe măsură ce starea lui devenea din ce în ce mai întunecată și resentimentele se amplificau, realiza că nu era suficient alcool în lume pentru a o scoate pe Roxane complet din gândurile lui. Deci, de îndată ce avea să participe la votul din ziua aceea, se decise să piece călare la Glenroth și să vadă dacă copilul era al lui.

Cei din familia Carre nu fuseseră niciodată niște sfinți; nu avea nimic binevoitor în atitudinea sa când plănuia să facă acea vizită.

Cu acel scop precis, și deplin conștient de importanța votului din acea zi, se ridică din scaun, își chemă valetul și își făcu toaleta. Până la prânz, era îmbăiat, bărbierit și așteptându-și fratele.

— Vei merge s-o vezi? întrebă Johnnie imediat ce intră pe ușă, cu o expresie gravă.

— După terminarea votului.

— Care sunt exact intențiile tale?

— Parcă ai fi tatăl ei.

— Și mă voi comporta ca și cum aș fi tatăl ei dacă nu te vei purta cum trebuie cu ea.

— Ce vrea să însemne asta cu exactitate? Întrebă Robbie iritat, deoarece nici treaz nu accepta ordine, iar acum era departe de a fi treaz.

— Pune-te împotriva mea și vei afla, replică Johnnie, contemplându-și fratele cu o privire furioasă.

— Ar fi trebuit să te căsătorești tu cu ea.

— O să mă fac că nu am auzit. Ești peste măsură de beat.

— Ai luat vreodată în considerare acest lucru? Întrebă Robbie domc de ceartă, gelos pe toți bărbații pe care îi cunoscuse Roxane.

— Nu, și nici ea. Uite ce e, spuse Johnnie, nu sunt rivalul tău. Suntem prieteni. Nu m-a iubit niciodată. Mulțumit?

— Îmi pare rău, răspunse Robbie căit. Nu am fost niciodată gelos, iar acum nu suport să știu vreun bărbat la mai puțin de un kilometru de ea.

— Atunci va trebui s-o convingi să se căsătorească cu tine... Sau o va face altcineva!

Conștient de efectele geloziei, fratele său nu prelungi discuția în acea direcție. Era timp suficient de a-l determina mai târziu, dacă ar fi fost necesar.

— Arăți prezentabil, declară Johnnie, plimbându-și privirea peste Robbie, îmbrăcat în haina lui verde și pantalonii negri. Mai trebuia să fii și treaz.

— Nu e nevoie să fii treaz pentru a vota împotriva nemicilor de englezi. Aș putea face asta și în somn.

Sesiunea a fost specific mai tensionată în acea zi fiindcă opoziția încerca să-și impună restricțiile în tratatul unional, iar Curtea încerca din greu să blocheze acele măsuri. Nivelul dezbaterilor ajunsese într-un punct inflamabil. Dar variatele fracțiuni ale opoziției nu au putut cădea de acord și astfel Curtea a ieșit, în cele din

urmă, victorioasă în obținerea acceptului pentru tratat. Dar nu era totul pierdut pentru cei care doreau independența Scoției; mai erau necesare manevre considerabile înainte ca acceptul să devină un acord concluzionat. Aceia care doreau să mențină libertatea Scoției puteau insista ca Parlamentul să fie acela care să aleagă reprezentanții guvernamentali. Dacă ar fi putut triumfa în acel vot iar nominalizările ar fi fost lăsate în seama Parlamentului Scoțian, atunci orice negociere s-ar fi dovedit lipsită de succes. Opoziția dispunea de mai mult decât voturile strict necesare, chiar dacă Argyll și Queensbeery acaparaseră fiecare membru care putea fi mituit. La dezbaterea stridentă, Johnnie și Robbie schimbaseră o privire satisfăcută. Erau veseli, anticipând o stagnare a Parlamentului din 1705, cum se întâmplase și în cei doi ani precedenți.

Se apropia seara și Hamilton, liderul autoproclamat al opoziției, îi asigurase pe acoliții săi că problema numirii reprezentanților tratatului nu se va supune la vot în acea zi și mulți plecaseră acasă la familiile lor sau la diverse cluburi, să cineze. Dar nici nu plecaseră ei bine de la Casa Parlamentului că Hamilton ceruse cuvântul și, după ce ținuse o cuvântare care alterna între un ton conciliant și unul intrigant, sfârșise prin a se pronunța în favoarea numirii reprezentanților de către regină.

Familia Carre și toți cei care luptaseră pentru libertatea Scoției de atât de mult timp rămăseseră cu gurile căscate. Nu numai că nu se așteptaseră nici unul dintre ei ca propunerea să fie supusă în seara aceea la vot dar nici la poziția ducelui care, în toată perioada de la începutul sesiunii până în acea zi, cu fiecare ocazie se agitase împotriva acelei idei. Doisprezece sau cincisprezece bărbați ieșiră în fugă din clădire furioși și disperați, urlând că nu avea nici un rost să mai stea acolo dacă ducele de Hamilton îi trădase. Cei mai rezonabili se duseseră să-și cheme colegii de la cină, sau se ridicaseră să țină discursuri tăioase și furioase împotriva ducelui. Dar miniștrii guvernamentali, aparent pregătiți pentru această remarcabilă perfidie, se folosiseră de ocazie și

supuseră în grabă la vot înainte ca membrii absenți să fie rechemati de la casele lor. Rezoluția a fost votată cu numai patru voturi diferență.

Irascibilul Fletcher aproape că a făcut apoplexie, iar Lockhart le-a spus celor care rămăseseră șocați de trădarea ticăloasă a liderului lor:

— Din această zi, putem data începutul decăderii Scoției.

De atunci nu s-a mai putut vorbi de o negociere reală pentru uniune ci pur și simplu de un aranjament între două grupuri, fiecare nominalizat și controlat de către miniștrii englezi ai reginei.

Se sfârșise.

Scoția era pierdută.

Îndelungata luptă pentru independență fusese sacrificată în numele lăcomiei, iar cei care se adunaseră la Patrick Steil în noaptea aceea vorbeau numai despre asta. Unii vorbeau în șoaptă de parcă erau la priveghi, alții urlau pentru răzbunare, majoritatea stăteau fără grai — într-o disperare crudă, îngrozitoare.

Un mic detașament de soldați sugera obstrucționarea parlamentară față de consecințele votului, dar chiar și ei știau că erau niște măsuri mai mult decât tardive. Ce se făcuse se făcuse, Scoția urmând să fie înghițită de Anglia, fără speranță de restaurare^{XIX}.

Robbie stătuse tăcut la localul lui Steil, prea nefericit și epuizat pentru a schița vreo reacție. Nu numai că țara lui fusese zdrobită sub călcâiul Angliei, dar și viața sa personală era afectată.

Bărbați precum Queensberry și Argyll vor domina acum afacerile Scoției, dispunând de tot ceea ce însemna fonduri guvernamentale disponibile, oferind titluri și palate în schimbul favorurilor, violând legal țara.

Între timp Callum Murray, posibil tată al copilului Roxanei, era în favorurile contesei de Kilmarnock. Probabil o curta chiar acum — ce gând murdar!

Starea ambiguă a afacerilor sale, atât publice cât și private, îl făcea pe Robbie să-și considere viața un fiasco. Și, în timp ce discuțiile sumbre continuau în jurul său, el contempla ideea stabilirii la una din cele mai îndepărtate proprietăți ale sale, departe de evenimentele devastatoare din viața sa.

Când, în cele din urmă, spre dimineață, se ridică să plece, Johnnie privi în sus către el:

- Când ai de gând să pleci spre nord?
- Mai încolo.
- Când mai încolo?
- Nu știu sigur.
- Se cere o soluționare.

David își ridică și el privirea, auzind tonul lui Johnnie, cum făcuseră mulți alții.

— Dar probabil nu soluționarea *mea*, murmură Robbie, cu o finalitate acerbă în cuvintele sale.

Privirea lui Johnnie fulgeră a avertisment, dar când vorbi, vocea sa era blândă:

- Dacă nu te mai văd până pleci, îți doresc drum bun.
- Mă duc acasă să mă culc, șopti Robbie, dar îți mulțumesc pentru urările de bine.

Dar nu plecă imediat acasă, având gândurile prea în dezordine, prea intense pentru a-i permite repaosul. Pomi să se plimbe pe străzile orașului, încercând să pună ordine în haosul din mintea sa sau, cel puțin, să separe posibilul de imposibil, nefiind sigur că mai vrea s-o vadă, cântărindu-și opțiunile — dacă avea opțiuni. *Ar accepta să mă vadă? Vreau oare să mă duc? Doresc să mă umilesc din nou?* Și dacă dorea — ceea ce încă constituia o incertitudine — ce garanție avea că Roxane ar fi reacționat favorabil? Dacă ar fi pornit călare spre nord, după cum îi comandase fratele său, să o ceară în căsătorie pentru a o salva de un scandal, ea ar fi acceptat?

În săptămânile care trecuseră de la despărțirea lor ea apăruse în societate la brațul unui bărbat, de cele mai multe ori al lui Callum, dar nu numai. Nu părea a fi distrasă în mod special, sau cu inima frântă. *Și cât de trist am fost eu fără ea! Merde! Ar fi vrut să fie ceva mai treaz pentru a putea să facă față acestei stări emoționale — sau poate mai beat. Asta era, decise el, așa cum făcuse adesea în ultimul timp. Am nevoie de ceva de băut.*

Se îndreptă spre apartamentul său când soarele începea să lumineze cerul, la fel de nehotărât ca și atunci când plecase de la taverna lui Steil. Nesigur pe ce avea de făcut. Nesigur pe ce va face fratele său dacă el nu va face nimic.

Nesigur că îi păsa.

Întră în tăcere pe lângă portarul care dormea în scaun, luând o sticlă nouă de whisky din birou înainte să pornească spre dormitorul lui care se afla la etajul superior.

Deschise ușa dar se opri în prag să soarbă din sticlă. După o clipă închise ușa după el și se sprijini de stejarul masiv, sorbind încă o înghițitură.

Alcoolul îl ardea pe interior, aprinzându-i temperamentul și mai mult. *Ce naiba vrea târfa asta mică?* își zise el privind la trupul gol, nubil, al lui Delphine Lauder, adormit în patul său. Aștemutul brodat îi acoperea doar parțial picioarele. Dacă ar fi fost interesat, ar fi apreciat frumusețea goliciunii ei.

Dar nu era.

Nu fusese niciodată.

Întrebarea era cum să iasă din această capcană.

Privi întâi spre ușă. Nu voia să aibă martori la această scenă. Sau, cel puțin, nici un martor în plus față de cei care fuseseră deja. Apoi se îndreptă către pat și o atinse ușor cu degetele pe gleznă s-o trezească.

Genele ei se deschiseră și îi zâmbi când îl zări.

Dar el nu-i răspunse la zâmbet, lucru care o făcu să se bosumfle.

— Nu ești fericit să mă vezi? întrebă ea răsucindu-se pe spate, oferindu-i o priveliște plină printr-o întindere leneșă, de curtezană experimentată.

— Cine te-a văzut intrând? întrebă el brusc, ignorându-i cochetăria.

Nu avea nici o intenție să intre în familia Lauder.

Ea ridică ușor din umeri.

— Nu știi, o parte din servitorii tăi. Nu le-am cerut numele, replică ea supărată. Mama mi-a spus că vei fi *mulțumit* să mă vezi.

Clopoței de avertizare îi răsunaseră în creier de când intrase în cameră, dar felul în care rostise ea „mama mi-a spus” semnală un pericoid și mai mare. Nu avea de-a face doar cu o fată naivă: Caroline Lauder pusese totul la cale pentru a-l captura ca soț pentru fiica sa.

— Nu sunt niciodată mulțumit când găsesc o tânără virgină în patul meu, vorbi el moale.

— Și dacă nu *aș fi* virgină? susură ea, cu un zâmbet seducător. Ți-ar plăcea mai mult?

— Ceea ce vreau acum este să pleci în tăcere.

— Nu ești prea prietenos.

— Nu mă simt *prea* prietenos în acest moment.

— Va trebui să te căsătorești cu mine, oricum. Așa a zis mama. Am petrecut noaptea în patul tău și ești obligat să faci un gest respectabil, spuse ea ridicându-se în capul oaselor, înălțându-și bărbia și privindu-l deschis în față. Toată lumea știe asta.

— Cu excepția mea, zise el direct.

— Nu ai să te căsătorești cu mine? întrebă ea inspirând sacadat, cu ochii albaștri șocați.

— Niciodată.

— Îi voi spune mamei, amenință ea, bosumflându-și buzele a dezamăgire, și ea te va obliga să te căsătorești cu mine.

— Nu poate, replică el conștient de faptul că cei din familia Carre, mult prea bogați, făceau ce doreau. Acum, după câte văd eu,

ai două opțiuni, îi sugerează Robbie, dorind s-o vadă ieșită din casa lui cât mai repede cu putință. Poți pleca, sau pot să te arunc eu afară. Pentru mine e totuna.

— N-ai îndrăzni să faci asta! Gândește-te la scandal! Izbucni în râs.

— Numai pentru tine, Delphine. Pentru mine scandalul este o chestiune obișnuită. Acum fii fată cuminte, îmbracă-te, mergi acasă și spune-i mamei tale să-ți găsească pe altcineva cu care să te mărite.

— Nu prea ești draguț, mormăi ea.

— Mă mir că mama ta s-a gândit că aș fi.

Dar, simțind o oarecare înțelegere pentru fata manipulată de mama ei, se gândi să-i ofere o recompensă în schimbul mâinii lui:

— Ia-ți niște bijuterii din caseta aceea, zies el indicându-i o cutie din lemn de trandafir de pe birou. Ca dar de despărțire.

Expresia ei se luminează și sări din pat. O urmări cum pășea prin cameră fără să se sinchisească de nuditatea ei și își spuse că Delphine avea o experiență considerabilă în acțiunile de dormitor. Nu că i-ar fi păsat. Ciudat: pentru un bărbat cu obiceiuri libertine, nu avea nici un efect asupra lui.

Șirul de bijuterii din casetă îi smulse fetei un țipăt de încântare și, întorcându-se spre el, îl întrebă cu nerușinare:

— Ești sigur că nu vrei să te însori cu mine? Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu un bărbat atât de bogat.

— Îmi pare rău, va trebui să te mulțumești cu bijuteriile. Nu am de gând să mă căsătoresc. Dar ia ce vrei de acolo, adăugă el generos, nevrând decât să scape de ea.

Avară prin natură, se folosi de avantajul mărinimiei lui și selectă cele mai scumpe articole — un colier de diamante și cercei somptuoși, două inele de smarald, o brățară de rubine de mare valoare. Expuse bijuteriile pe pielea ei roză ca el să i le admire.

— Îți voi fi recunoscătoare pentru *totdeauna*, miorlai ea.

— Iar eu ți-aș fi recunoscător dacă te-ai îmbrăca. Un servitor te va conduce acasă.

— Mama va fi furioasă, îl preveni.

El ridică indiferent din umeri.

— Nu a fost o acțiune foarte originală.

— Eu i-am spus că nu va ține, admise sinceră Delphine. Nu ai încercat nici măcar să mă săruți.

— Ar fi trebuit să te asculte. Acum, dacă nu te superi, mă grăbesc.

Stătu la distanță de ea în timp ce se îmbrăca dar, de îndată ce domnișoara Lauder se îmbracă, aceasta se apropie de el, foarte aproape, ridicându-și ochii albaștri, și-i șopti:

— Sărută-mă măcar o dată, înainte de plecare.

— Prefer să nu fac asta.

Îngrijorat de toate Carolinele Lauder din lume, nu dorea să-i ofere nici cel mai mic pretext.

Dar Delphine l-a sărutat oricum iar, la câteva momente după ce și-a desfăcut brațele din jurul gâtului lui, a murmurat:

— Dacă te vei plictisi vreodată de Roxane, adu-ți aminte de mine, dragă Robbie...

De unde știe? se gândi el, de unde știe ea, când eu nu știu? Dar sunetul vorbelor ei rămase ca un ecou în urechile lui și, după plecarea ei, imagini cu Roxane îi umplură mintea — toate tentante și pasionale, impregnate de dorință și amintiri. Apoi, dintr-o dată, se decise să pornească spre nord.

Nu îi era clar exact de ce, dar nici nu a mai dat timp motivelor capricioase să-l întoarcă din drum. A strigat imediat după valetul său, i-a dat instrucțiuni privind călătoria și, năvălind pe scări în jos, a așteptat să-i fie adusă trăsura.

CAPITOLUL 18

A dormit aproape tot timpul călătoriei, întorcându-se agitat de pe o parte pe alta pe scaunele incomode, trezindu-se când trăsură trecea peste vreo denivelare a drumului, și la un haț, pentru mâncare și whisky. Dar după ce termină alcoolul, descoperi că nu mai avea chef să bea și ascunse sticla.

Deși vizitiul strigase: „Se vede Glenroth!”, el se întreba dacă nu cumva avea nevoie de o fortificație pentru întâlnirea cu Roxane.

O considerațiune intuitivă, avea să-și dea seama mai târziu. Deoarece o găsi pe Roxane în mijlocul unei petreceri — cu Callum Murray pe post de gazdă.

Bărbatul masiv, cu părul roșcat aprins, se ridică imediat de pe scaunul de lângă Roxane și se apropie de Robbie, care rămăsese în ușa cercetând numărul vast de oameni ce o înconjurau pe femeia pe care venise s-o vadă de la mare distanță.

Cei doi bărbați se măsurară reciproc din priviri, de parcă ar fi vrut să-și cântărească forțele.

— Ai mers mult de la Edinburgh, vorbi Callum cu răceală.

— Iar tu ești la mare distanță de Cardhu, îl contră Robbie pe același ton.

— Am venit pentru întrecerea de călărie.

— La fel și eu, minți Robbie.

— Fără să faci vreo oprire, după cum arăți, observă Callum după îmbrăcămintea prăfuită a lui Robbie.

— M-am gândit să mă bucur de... ospitalitatea Roxanei, replică Robbie insolent, înainte să mă aranjez.

— Nu sunt sigur că ospitalitatea ei se extinde și asupra ta. Sprâncenele lui Robbie se ridicară provocator.

— Ai de gând să încerci să mă arunci afară în fața tuturor acestor oameni? Nu ți-aș recomanda.

— Nu toată lumea dorește scandal ca tine, zise Callum cinic.

— Cu atât mai puțin tu, replică Robbie știind cum se mândrea Callum Murray cu respectabilitatea sa.

Și, fără a mai aștepta vreo permisiune, se deplasă, ocolindu-l, spre mijlocul încăperii.

Arăta nelalocul lui în acea atmosferă văratecă a încăperii plină cu vase de ochiul-boului și dalii, cu mobila acoperită de mileuri albe, cu podeaua acoperită de covoare în culori deschise; chiar și rochiile doamnelor erau în tonuri pastelate. Arăta intens masculin, îmbrăcat într-un maron închis, cu părul roșcat căzut în dezordine pe umeri, cu ghetetele pline de praf de pe drum.

— Bună ziua, contesă, salută el cu o plecăciune adâncă, politicoasă. Treceam prin apropiere și m-am oprit să vă fac o vizită.

Îndrăzneala fățișă atrase atenția tuturor.

— Vrei un ceai? Întrebă ea forțându-se să reacționeze ceremonios, încercând să-i ignore masculinitatea, venirea lui fiind tocmai pericolul pentru care se retrăsese la țară.

— Prefer whisky, răspuse el apropiindu-se de o măsuță unde se așeză înainte ca ea să poată protesta. E toată lumea încântată de vremea frumoasă? Întrebă el afabil, cuprinzând cu privirea întreg grupul.

Prima care își recăpătă vocea a fost lady Balfour; prezența lui Robbie Carré la masa de ceai a contesei era extrem de incitantă.

— În această perioadă a anului fiecare zi călduroasă este de apreciat. Ai venit pentru pescuit? Întrebă ea ironic.

— Printre altele, replică Robbie plăcut. M-am gândit că Roxanei i-ar plăcea să audă veștile din oraș, rosti el de parcă lunga călătorie de la Edinburgh era făcută într-o doară, în scopul de a aduce ultimele bârfe.

Un mesager îl precedase deja, astfel încât povestea trădării lui Hamilton era cunoscută, dar i se adresară numeroase întrebări legate de detalii. Explică pe îndelete evenimentele din noaptea aceea, iar în cameră se lăsă tăcerea.

— Așa că am putea cu toții să ne retragem la casele noastre de la țară, să ne apucăm de grădinărit, finaliză el, turnându-și încă un pahar din sticla adusă pentru el. Politicienii de la Londra vor orchestra totul de acum încolo. Queensberry și Argyll vor avea frâiele și vor conduce tot, observă el sarcastic.

— Va fi cu mult diferit față de regatul lui Johnstone? întrebă Callum. Și el, de asemenea, a condus Scoția sub instrucțiunile Curții.

— Nu atât de diferit, probabil, doar mult mai vexant deoarece exista speranța unei eliberări mult așteptate.

— Un vis.

Privirea lui Robbie îl țintui pe Callum cu tot zelul lui patriotic.

— O posibilitate reală, dacă nu ar fi fost oameni dispuși să-și vândă țara.

— Pari la fel de radical precum Andrew Fletcher din Saltoun.

— Sunt *mai* radical decât Andrew Fletcher. În timp ce familia Murray își făceau pariurile așteptând să vadă cine va câștiga, remarcă el nepoliticos.

Și așteptă — *speră* — ca lord Callum să își apere poziția astfel încât el să poată escalada conflictul și, prin extensie, s-o cucerească pe contesa de Kilmarnock.

— Nu sunt amețit, notă Callum judicios. Nu am nici opt-sprezece ani, și nici nu sunt nesăbuit. Iar cei din familia Murray vor supraviețui în această administrație, cum au supraviețuit și în cele din trecut.

— Fără să fie acuzați.

— Cu prudență și grijă față de viitorul familiilor lor, i-o întoarce Callum cu emfază.

— Vrei să spui cu lașitate, se rățoi Robbie.

— Suficient cu politica, comandă Roxane, nefiind dispusă să accepte izbucnirea unui duel în salonul ei de primire.

— Mai bine spune-ne de noul moștenitor al fratelui tău, interveni lady Balfour, urmând exemplul Roxanei. Am auzit că lordul Ravensby este în totalitate dedicat soției și copilului său.

Cu o ultimă privire provocatoare adresată lui Callum, Robbie își direcționează obedient atenția către lady Balfour.

— Este fericit că s-a îndrăgostit de o femeie pasională și sensibilă, articulă el cuvintele privind-o insolent pe Roxane.

— Deși soția sa este englezoaică.

— Dar profund loială soțului său, i-o întoarse Robbie.

Ochii lui ardeau, dar vocea-i era manierată.

— Elizabeth este o femeie rezonabilă.

— O calitate la o soție, *my lord*? Întrebă cu pretinsă timiditate o matroană care avea o față de măritat.

— Ar fi de dorit, murmură el, cu subînțeles.

— Numai femeile trebuie să se supună unui standard de comportament? De ce nu și bărbații? observă Roxane caustică. Ar trebui să existe și calități pe care să le aibă și soții, lady Tennant.

Curajul lui lady Tennant păli în fața părerilor îndrăznețe ale Roxanei. Era o femeie simplă de la țară care știuse dintotdeauna că locul unei femei era să-l încânte pe bărbat cât mai bine cu putință. Și să i se supună.

— Sunt... sigură că este... posibil, se bâlbâi ea, nedorind să intre în dezacord cu contesa dar nesigură pe răspunsul său, conștientă că toată lumea știa că bărbații nu aveau nici o obligație de a se ridica la vreun standard, în afară de aceea de a apărea la nuntă.

— Lady Tennant nu este familiarizată cu obiceiurile noastre de la oraș, interveni politicos lady Balfour. Deși mă întreb, dragă Roxane, cât de puține femei își pot permite să aibă pretenția la standarde pentru bărbați.

— Atunci a venit vremea pentru așa ceva, zise Roxane cu hotărâre. Independența nu este numai un prerogativ al bărbaților — sau o cauză politică.

— Sau o chestiune de piese melodramatice, o contrazise Robbie. Cu toții avem responsabilități.

— Chiar așa, *my lord*? Întrebă Roxane pe un ton batjocoritor. De unde să știu eu de responsabilități, cu cinci copii de crescut?

Și așa a continuat conversația de la ceai, încordată, până când, la capătul răbdării, Roxane a spus:

— Mă scuzați, copiii mei sunt pe punctul de a-și începe lecția de franceză, și le-am promis că merg să asist la exerciții. Vă rog, continuați cu ceaiul.

Robbie se ridică imediat.

— Mă poți conduce în camera mea, zise el, și îi oferi mâna.

Ar fi vrut să-l pocnească, dar știa că nu putea. Imprevizibil cum era, Robbie era capabil de aproape orice cu temperamentul lui nesăbuit.

— În schimbul unei vărsări de sânge?

— Cam așa ceva, murmură el, cu mâna întinsă spre ea.

Callum se ridică la fel de repede în picioare, cu fața aprinsă de furie.

— Dacă are chef de o confruntare, Roxane, sunt dispus să o accept.

— Nici măcar nu te gândești la asta, Callum, îi răspunse ea cu un zâmbet îndatoritor. O să-mi port singură de grijă.

Și, ignorând mâna lui Robbie, se ridică singură.

— Ești sigură? Întrebă Callum extrem de furios, punându-se în fața lor pentru a le bloca plecarea.

— E sigură, mârâi Robbie.

Privirea aprinsă de ură a Roxanei îl țintui pe Robbie pentru o clipă, dar i se adresă calmă lui Callum:

— Sigur, e totul în regulă. Adesea se comportă precum un copil. Nu-l băga în seamă.

Nimeni din cei care urmăreau confruntarea nu l-ar fi considerat pe Robbie drept un copil, cu bărbăția lui izbitoare, cu faima de a fi unul din cei mai temuți spadasi din Scoția, cu linia dreaptă a umerilor invitând la dezastru.

— Ne revedem cu toții la cină, nu-i așa, draga mea? spuse el pe un ton dulce-acru, luându-i mâna și aruncând o privire fugară oaspeților inocenți.

— Mă scuzați, repetă Roxane.

Degetele ei ciupiră din cămașa palmei lui în timp ce o escorta din cameră și, de îndată ce ieșiră pe coridor, își smulse mâna dintr-a lui și-l pocni atât de tare că-i lăsă urme de degete pe față.

— Cum îți permiți să mă pui într-o situație atât de jenantă?! Cum îndrăznești să încerci să-l târăști pe Callum într-o luptă?!

— Scutește-mă de pietatea ta pasională, replică el pe un ton în care violența se ghicea subjugată, cu obrajii aprinși de lovitură. Am venit să aflu despre copilul cu care ești însărcinată.

Culoarea îi dispăru de pe chip și, crezând că va leșina, întinse mâna s-o ajute.

Dar îi respinse mâinile cu violență.

— Nu e treaba ta!

— Ba este. Așa că putem să ne certăm aici până le înroșim oaspeților urechile, sau putem merge într-un loc ferit unde să țipăm în voie.

Vorbea serios, ea știa asta; nesăbuit și temperamental cum era, nu-i păsase niciodată de opinia publică. Trecu pe lângă el și pomi pe coridor mai departe, fără a privi dacă el o urma, aproape alergând de agitată ce era, cu gândurile involburate. *De unde știe? Cine i-a spus? Cum voi scăpa de el?*

Avea răsuflarea întretăiată când ajunse la camerele ei de la etajul superior, fără a-și da seama că cei mici îl văzuseră pe Robbie, fără a-i vedea cum stăteau pe scara etajului al doilea, privind printre stâlpii balustradei. Îi făcu semn cameristei să piece, se întoarse către ferestre și așteptă asaltul lui Robbie.

El închise ușa încet, cercetă camera și luă notă de postura ei defensivă.

— Stai liniștită, nu am de gând să te atac. Relaxează-te.

— Scuza-mă dacă mă îndoiesc de asta, după provocarea ta nesăbuită din fața oaspeților.

— Voiam doar să mă asigur că reușesc să vorbesc cu tine.

— Și ți-ai îndeplinit dorința cu o notabilă lipsă de finețe.

— Callum e un tâmpit, mârâi el abrupt.

— Spre deosebire de tine, este un veritabil înger.

— De aceea îl plăci? Întrebă el disprețuitor. Pentru calitățile lui angelice?

— Ai bătut atâta drum ca să mă întrebi de calitățile prietenilor mei?

Asta îi reaminti, dintr-o dată, motivul real al călătoriei sale.

— Al cui e copilul?

— Nu sunt obligată să-ți spun.

— Ba da, ești.

— Uیți că nu sunt una din fetițele cu care umbli, spuse ea pe un ton la fel de hotărât ca al lui. Iar dacă sunt sau nu însărcinată este numai problema mea, nu a ta. Nu o ai deja pe doamna Barrett în grijă? Ar trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a te ține ocupat.

— Nu începe iar, mormâi el. Coutts mi-a spus că ți-a trimis un bilet. Așa că acea discuție e închisă.

— Nu și pentru mine, replică ea tăios.

— Doar nu vrei un pământău precum Callum, se miră el, referindu-se la faptul că, dacă era să vorbească despre rivali, bărbatului de la parter era mult mai apropiat de ea decât doamna Barrett.

— Este preferabil unuia ca tine, care nu are conceptul de fidelitate. Am primit, de asemenea, și un bilet plin de satisfacție de la surorile Duncan, îl anunță ea cu o privire străfulgerătoare. Îmi scriau ce prieteni apropiați ați devenit în ultimul timp.

Închise ochii pentru o clipă, înjurând în surdină. Dar când vorbi, vocea lui era plină de nerăbdare:

— M-am plictisit să-ți tot explic acțiunile mele. Nu suntem nici căsătoriți, nici logodiți. De fapt, mi-ai dat de știre cu o claritate fără echivoc că nu dorești să mă mai vezi vreodată. Și, dacă tot despiciăm acest subiect perpetuu legat de fidelitate, spune-mi, Callum este doar o cunoștință platonice? Așa că nu mă crucifica

pe mine, adăugă el, decât dacă tu ești pură ca lacrima. Și, spre știința ta, deși nu sunt obligat să mă explic, nu s-a întâmplat decât cu surorile Duncan. (Surpriza ei era reală.) Îți spun asta deoarece pare să conteze. Și ia notă, eu nu-ți cer socoteală.

— Ele au fost cele mai insistente, presupun, scăpă ea, incapabilă să-și stăpânească comentariul caustic.

— „Insistente” este un termen mult prea blând. Amândouă sunt...

— Nu-mi explica!

— Nici nu intenționez, zise el. Dumnezeu, Roxie, m-am săturat de cearta asta! Nu am putea abandona acest subiect? Sunt obosit, punct. Cred că nu am mai dormit de săptămâni întregi — în afară de drumul până aici.

Se lăsă să cadă pe pat, observând că ea nu-i ceruse să plece. Când o privi, oboseala i se citea pe chip:

— Sper că acest copil e al meu. Mă rog ca acest copil să fie al meu, se confesă el. Iar dacă îmi dai voie să aranjez lucrurile cum trebuie între noi, aș dori foarte mult să fii soția mea. Nu răspunde imediat, adăugă el repede. Lasă-mă să termin. Chiar dacă copilul nu este al meu, aș vrea să te căsătorești cu mine și să creștem copilul ca și cum ar fi al nostru. Am avut mult timp la dispoziție să cuget pe drum, și sunt sigur de sentimentele mele, anunță el zâmbind. Sau sunt sigur de sentimentele mele acum, că te-am revăzut, preciză arcuindu-și sprâncenele. Acum că... l-am văzut pe tâmpitul de Callum. Nu te căsători cu el. O să-ți facă viața un calvar.

— Iar tu nu?

— Voi încerca din răspuțeri să nu. Și gândește-te cum se vor simți copiii tăi. Nu se poate să-l placă prea mult — fii sinceră, o îndemnă el cu un zâmbet ademenitor. E atât de moralist!...

— Poate că mie îmi place acea moralitate solidă.

Mormăi, dând din cap a neîncredere.

— Iubito, o să te înnebunească într-o lună. Și nu-mi spune că ai stat cu el o lună, că nu cred asta.

Sprâncenele ei se ridicară întrebător.

— Coutts a pus oameni să te urmărească, explică el. Am fost beat timp de o săptămână după ce ai petrecut noaptea aceea cu Callum la Edinburgh, mai spuse, trecându-și o mână peste ochi de parcă ar fi vrut să alunge acel gând. Am putea să ajungem la o înțelegere? Nu pot trăi fără tine — iar tu nu poți trăi fără mine, dacă ignori toate acele considerente logice ale tale.

— Și cum să fac asta?

— Vino să stai lângă mine și vom discuta totul pe îndelete. Ea nu se mișcă.

— Și dacă acest copii nu e al tău?

— Nu-mi pasă, replică el. Sper că este al meu dar, dacă nu este... ne vom descurca.

— Cu mai mult sentiment, dacă nu te superi.

Își aruncă picioarele peste marginea patului și deschise brațele larg.

— Nu-mi pasă nici dacă este copilul lui *Argyll*, rosti el încet. Cred că trebuie să fii de acord că sună conciliant până la extremis. (Zâmbetul lui era tentant de convingător.) Acum vino...

— Nu am cincisprezece ani. Nu am de gând să mă arunc în brațele tale. Nu o să ne sărutăm de împăcare numai pentru că ai mers atâta cu trăsura și ai ajuns aici să-mi hărțuiești oaspeții.

— Și pe tine.

— Mai ales pentru asta. Nu poți să-ți impui controlul asupra vieții mele, niciodată. Nu voi permite asta.

Își lăsă brațele în jos.

— Vom avea nevoie de avocați aici, pentru a pune la punct o înțelegere.

— Avocații nu pot vorbi în numele tău.

— Ne-am reîntors la subiectul preferat, spuse el cu un ușor suspin, ridicându-se din pat și pășind către fereastră. Se presupune că trebuie să-mi cer scuze și să mă căiesc, iar tu vei decide dacă penitența mea e suficientă, zise el, privind afară pentru o clipă înainte de a se întoarce spre ea. Te gândești puțin ce vei face cu toate aceste evenimente ce vor urma? Callum, copilul, poate chiar Argyll?

— Să nu îndrăznești să mă acuzi de Argyll, șuieră ea, dar roși. În ceea ce privește toate celelalte chestiuni, desigur că sunt implicată.

— Măcar îți mulțumesc pentru asta.

— Nu trebuia să vii aici. Mă descurc foarte bine fără tine.

— Eu nu mă descurc fără tine. Și, fii sinceră, Roxie, nici tu nu ești fericită cu Callum, nu-i așa?

Ar fi trebuit să mintă și să-l facă să piece. Cât de simplu ar fi fost dacă ar fi putut!

Văzând că tăcerea se prelungește, el spuse:

— Întotdeauna mi-a plăcut onestitatea ta, draga mea. La un loc cu toate celelalte calități ale tale care mă fac să te iubesc. Putem măcar, în această negociere, să pornim de la premiza că ne iubim?

— E ușor să te iubesc. Celelalte sunt dificile.

Stătea complet nemișcat lăsându-i vorbele să treacă peste el, să-l aline și liniștească, să-i topească toată nefericirea acelor zile. După care, având grijă să se apropie ușor de ea, spuse:

— De ce să nu abordăm dificultățile punct cu punct și să le rezolvăm?

Ea zâmbi cu tristețe.

— Tratezi toate aceste probleme foarte matur.

— Vrei să spui că de obicei nu fac așa? o tachină el în glumă.

— Poate că amândoi suntem temperamentali.

— Vreau să ne căsătorim azi, și la naiba cu toate problemele. Le vom rezolva, cu ajutorul copiilor, adăugă el cu un zâmbet larg. Par a fi extrem de rezonabili.

— Deoarece te iubesc, nu?

— Evident.

Roxane izbucni în râs.

— E mai bine așa, spuse el și ajunse la ea din trei pași mari, apucând-o în brațe înainte ca ea să poată protesta. Îmi place când râzi. De fapt îmi place tot ce faci, preciză el ducând-o spre pat.

— Nu, Robbie, îl preveni ea, aruncând o privire patului.

Ezită o clipă după care se întoarce și se așază pe un scaun cu ea în brațe.

— Nu știi dacă e mai bine așa, rosti ea simțindu-l cum începe să se excite.

— Consideră-l un compromis, zise el pe un ton răgușit.

— Vorbesc serios, spuse ea, lăsându-se suficient pe spate pentru a-i arunca o privire aspră. A face dragoste nu este soluția tuturor problemelor noastre.

Nu i se păru înțelept s-o contrazică.

— Pot să te sărut cel puțin?

— Nu.

Chiar este serioasă, realiză el, așa că renunță la atitudinea jucăușă.

— Spune-mi despre copii. Cum te simți?

— Mă simt bine, replică ea, deoarece recunoscuse strictețea revenită în tonul vocii lui și nu mai dorea să se certe... vreodată. (Revelația aceea o uimi.) Mă simt bine acum, că ai venit.

— Știi. Acum îmi pasă și dacă răsare soarele, având în vedere că răsare deasupra buclelor tale roșii ca morcovul, șopti el cu un zâmbet.

— De culoare tițian, dacă vrei să știi, chicoti ea fericită.

— Desigur, aprobă el. De culoarea morcovilor tițian.

Râsul ei cristalin răsună în încăperea însorită și, dintr-o dată, Robbie îi așternu un sărut pe buze.

— *Maman!* De ce râzi? se auzi strigătul subțire al lui Angus prin ușă, penetrând liniștea.

Gura lui Robbie o părăsi iute pe a ei și, cu un zâmbet larg, spuse:

— Asta înseamnă că ne-am împăcat.

— Doar dacă poți face dragoste în timp ce trupa de copii năvălește pe ușa aceea. Nu sunt sigură pe cine să pariez în această confruntare.

— Nu e nici o confruntare aici, replică el plăcut, ridicându-se din scaun.

Asaltul de întrebări al lui Angus devenise asurzitor.

Își netezi fusta și se uită la el cu o privire cercetătoare.

— Ești sigur că vrei să preiei toate astea? E ultima ta șansă de a scăpa.

— Așa scap, rosti el și o îmbrățișă. Spre informarea ta, evadez într-un paradis creat de tine, mai zise el cu un zâmbet care lumina camera. Și văd că și tu ești fericită, că *amândoi* suntem fericiți, șopti el, așternând un sărut ușor pe vârful nasului ei. Pe cuvântul meu de Carre.

Pentru un moment se simți de parcă ar fi avut propriul ei cavaler care să decapiteze toți balaurii ce ar fi amenințat-o.

— Ar trebui să-ți spun Tristan, spuse ea zâmbind.

El ridică din umeri.

— Mai sunt încă câțiva balauri rămași... pe ici pe colo.

— Să ne ferim din calea lor.

Zâmbi, dar știa că nu trebuie să cadă de acord prin vorbe. Argyll și Queensberry vor constitui o forță considerabilă în viitor.

— Haide, mama mea în devenire, rosti el, luând-o de mână, hai să vedem ce cred copiii despre planurile noastre de căsătorie.

Când deschiseră ușa, copiii îi strigară în cor bun-venit lui Robbie.

Privind la Roxane, Robbie zâmbi larg:

— Ți-am spus să-i întreb pe ei.

Și se aplecă să-i îmbrățișeze pe toți, răspunzând cu veselie salutului acestora.

— Am votat! strigă Angus pe deasupra gălăgiei iscate de întrebări, cu vocea subțire plină de entuziasm.

— Ssst, murmură Jeannie, îmbujorându-se.

— Dar așa am făcut! declară netulburat băiețelul. Și nimeni nu-l place pe Callum, fiin'că întotdeauna ne spune ce să facem.

— Ați votat pentru ce? întrebă Robbie, cu un zâmbet jucăuș pe chipul lui frumos.

— Angus vorbește prea mult, afirmă James.

— Trebuie să te căsătorești cu *maman*, fiin'că așa am votat, proclamă Angus, simțindu-se în siguranță în brațele lui Robbie, fiind convins de bunătatea lumii la cei cinci ani ai săi. Nu-i așa?

— Dacă așa spui tu, aprobă Robbie, izbucnind în râs la vederea expresiei Roxanei. Și cred că e bine să facem această nuntă cât mai repede.

— Uraaa! exclamă Angus. Ți-ai adus toți caii de curse?

— Voi trimite după ei, dacă mama voastră e de acord, replică Robbie, privind-o pe Roxane cu amuzament.

— Spune da, *maman*! țipă Angus.

— Spune da, *maman*, murmură Robbie întinzând mâna să o tragă mai aproape.

— Chiar asta vreți? îi întrebă ea, simțind o fericire atât de delicioasă.

— Dacă și tu vrei asta, *maman*, replică Jeannie solemn.

— Iar voi sunteți de acord? privi ea la băieții mai mari care aprobară dintr-o mișcare a capului, cu obraji roșii.

— Numai dacă ești și tu fericită, *maman*, răspunse James cu un ton de adult.

— Ești fericită, *maman*? întrebă Robbie, strângându-i ușor degetele.

Ochii i se umplură de lacrimi; plăcerea copiilor ei era atât de evidentă.

— Cred că suntem toți fericiți.

— Vom avea nevoie de focuri de artificii ca să sărbătorim, observă Robbie, făcându-i cu ochiul.

— Artificii! răsunară vocile copiilor într-un cor aprobator.

— Cred că ar trebui să facem nunta mâine.

— Mâine!

Strigătele de încântare i-au adus jos pe servitorii din camera copiilor. Și, de îndată ce personalul s-a asigurat că totul era în regulă, Robbie le-a sugerat să meargă cu toții în camera copiilor pentru a pune la cale detaliile de nuntă.

Roxane pierduse complet controlul. Copiii erau atât de plini de idei încât entuziasmul lor era contagios.

— Te deranjează? murmură Robbie când Angus sugerează să fie chemați clowni și acrobați pentru distracție.

— Atâta timp cât asta îi face fericiți, rosti ea încet. Îți mulțumesc că îi bagi și pe ei în seamă.

— S-ar putea ca, în ce privește luna noastră de miere, să mă impun, deși nu sunt sigur că vreunul din noi mai poate obține controlul asupra încântătoarelor tale odrasle.

— Cel puțin va avea cine să aibă grijă de copil.

Expresia feței lui deveni gravă pentru un moment, până când își controlează trăsăturile.

— Cu siguranță, rosti el.

— E copilul tău, afirmă ea și ochii violeți îi erau plini de tandrețe. Sunt sigură.

El expiră ușurat de parcă i se luase greutatea întregii lumi de pe umeri.

— Nu credeam că sunt așa de acaparator, de posesiv. M-am gândit că voi putea fi blazat, zise ridicându-se pe jumătate din scaun și trăgând-o în brațele sale. Descopăr că am un profund simț de proprietate. Sper că vei tolera un soț îngrozitor de gelos. Și îți mulțumesc pentru acest copil, spuse cu voce tremurătoare.

Îi atinse obrazul și îi întoarse fața astfel încât să-i vadă ochii, strălucitori de emoție.

— Eu îți mulțumesc pentru copilul nostru. Ne-ai făcut pe toți atât de fericiți.

— Timp de o mie de ani, murmură el.

— Cel puțin.

— Și te *voi* face fericită.

— Întotdeauna m-ai făcut, chiar și când... dar se opri.

— Chiar și când ai vrut să mă omori, continuă el. Însă știu exact cum să te fac să te simți bine.

— Știi într-adevăr, întări ea.

— Așa că ar trebui să scăpăm de musafirii de jos ca să-mi pot dedica mai mult timp... plăcerii tale.

— Și cum vom face asta, mai exact? Lady Balfour a venit pentru două zile.

— Lasă-mă să mă ocup eu această problemă.

— Să nu insulti pe nimeni.

— Pe nimeni în afara lui Callum, replică el cu un rânjel.

A reușit să spargă petrecerea într-un timp remarcabil. Trăsurile au început să piere, nimeni nefiind ofensat, mai puțin Callum Murray.

— Cum ai reușit asta? se minună Roxane urmărind procesiunea de trăsurile, stând mână-n mână cu Robbie pe verandă.

— I-am invitat pe toți luna viitoare, la recepția căsătoriei noastre. Asta ne va da timp să avem o lună de miere.

— Lady Balfour va goni ca naiba spre Edinburgh ca să răspândească vestea.

— După cum vor face ceilalți, în împrejurimi. Vei vedea, nimeni nu va rămâne nefericit, cu atâta bărfă de disecat.

— Toți vor număra zilele cu nerăbdare. Doar știi asta.

— Nu-mi pasă. Și, dacă îndrăznește cineva să pună întrebări legate de nașterea *prematură* a copilului nostru, o să-l invit puțin afară, rosti el cu un zâmbet încântător.

— Dumnezeu mare, sper că n-o vei face, sau jumătate din țară va fi decimată de spada ta.

— Lasă-mă cel puțin să-i ameninț.

— De parcă te-aș putea opri de la a face ceva ce-ți place.

— Ba poți.

Ea înțelese, privind în ochii lui, că într-adevăr credea ce spunea.

— Mulțumesc.

— Plăcerea e de partea mea, *my lady*. Și acum, că am golit casa de musafirii plicticoși, sugerez să luăm cina împreună cu copiii. De îndată ce vor fi duși la culcare, îți voi acorda întreaga mea atenție.

— Ce perspectivă încântătoare!

— Aveam o presimțire că vei fi de acord.

— Dar așa s-a întâmplat din prima noapte.

— Știu.

Întotdeauna știuse, iar acum ea înțelegea că iubirea era iubire, indiferent de circumstanțe. Trecea dincolo de aspectele de ordin practic și de limite. Nu putea fi oprită, îngrădită.

Era o exaltare triumfătoare a spiritului.

Era, pur și simplu, iubire.

CAPITOLUL 19

Nunta a trebuit totuși amânată cu patru zile pentru a le da timp lui Johnnie, Elizabeth, Ameliei, David și familiilor lor să sosească de la Edinburgh. Copiii Roxanei erau nerăbdători și întrebau tot timpul:

— Nu au venit încă?

Au întrebat de atât de multe ori încât Roxane a trebuit să-i amenințe cu o lună de muncă la grajd ca să-i stăpânească cât de cât. Avertismentul ei diminuea întrebările la numai o sută de ori pe zi. „Rezonabil”, afirma Robbie cu un zâmbet larg.

Dar era la fel de nerăbdător ca și ei și, când le spuse, în cea de-a patra zi: „Haideți să pornim călare în întâmpinarea lor”, a fost aclamat în unanimitate.

Așa că oaspeții au fost întâmpinați la câțiva kilometri buni de destinația lor și escortați spre Glenroth de o cavalcadă de copii gălăgioși. De îndată ce trăsurile au ajuns acasă, copiii Carberry s-au năpustit afară din ele și au pornit cu prietenii lor.

— Cât de frumos este!... îl admiră Roxane pe bebelușul Thomas, care o privea din brațele mamei sale. Uite, Robbie, are ochii lui Johnnie.

— La fel și tenul și mărimea, observă Amelia. Este un copil mare.

— Cât cântărește? întrebă Roxane, iar femeile porniră să compare notițele asupra datelor noilor-născuți, în drumul lor spre casă, unde se așezară în salonul de primire.

Discuția bărbaților se învârti în jurul mașinațiunilor politice. Cina din seara aceea a fost una de familie, incluzând și copiii, toată lumea toastând pentru fericirea tânărului cuplu.

— Nu sunt sigură că se poate mai bine de atât, spuse Roxane pe când se întorceau din dormitoarele copiilor. Cina a fost minunată. Nu i-am văzut așa fericiți pe copii de mult. Îți mulțumesc, murmură ea, atingând brațul lui Robbie.

— Nu am mai auzit toasturi așa creative, zise el zâmbind larg. Sau bizare.

— Ideile lor tinerești despre plăcere sunt diferite. Bine măcar, spuse ea cu o privire jucăușă, că nu va trebui să aducem un elefant mâine.

— O adevărată binecuvântare, întări el.

— Ești sigur? întrebă ea la jumătatea drumului pe hoi, scrutându-i chipul.

— Întotdeauna am fost sigur.

— Iar noi facem bine ceea ce facem?

— Cel mai bine, spuse el fiind conștient de nesiguranța ei dar, deși nu erau copiii lui, înțelese grija ei. Mă plac, să știi.

— Știu, suspină ea. Uneori mă întreb dacă nu cumva Kilmamock mi-a distrus spontaneitatea.

— O vom reînvia.

— Începând de mâine.

— Începând de acum. Întotdeauna vei avea acordul meu să faci ceea ce dorești. Nu voi fi niciodată împotriva.

— Cât de curajos ești, îl tachină ea.

El clătină din cap.

— Cât de norocos.

S-au căsătorit în mica capelă a Roxanei, așezată în mijlocul unui pâlc de pruni sălbatici, ciripitul păsărilor auzindu-se când și când pe deasupra muzicii de harpă care acompania ceremonia. Pastorul ei era atașat de familie, cum fusese și cel dinaintea lui și, chiar dacă legea nu dădea dreptul la patronaj, reverendul Thomson îl educa deja pe fiul său să îi ia locul în viitor pe proprietatea Forrester.

Johnnie stătea lângă mire pe post de cavaler de onoare, iar Amelia era doamna de onoare pentru Roxane. Copiii erau și ei implicați de asemenea, aruncând petale de flori spre altar, James fiind cel care o conduse pe mama sa la altar, toți cântând un imn de recunoștință pentru ocazia respectivă. Iar când ceremonia a ajuns la momentul în care a fost adresată întrebarea:

— Are cineva ceva de spus împotriva acestei căsătorii?

Angus strigă:

— Nu, nu, nu, atât de tare încât îl sperie pe pastor.

Robbie îi făcuse semn preotului să continue, în timp ce Roxane îi aruncase o privire severă mezinului.

Pe scurt — cu Jeannie ținându-l pe Angus într-o strânsoare de oțel — ceremonia a luat sfârșit, iar Roxane a devenit cea de-a zece contesă de Greenlaw.

— În sfârșit, exclamă Robbie cu răsuflarea întretăiată, strângându-și mireasa în brațe și sărutând-o îndelung. (Se auziră aclamațiile nuntașilor, în lumina caldă a soarelui din acea după-masă de toamnă.) Acum ești cu adevărat a mea, adăugă el, zâmbindu-i.

— Acum *noi* suntem ai tăi, zâmbi ea jucăuș.

— Vom avea nevoie de o casă mai mare, nu-i așa? murmură el și o sărută din nou.

— Nu, râse ea. Bransley Hill are optzeci de camere, ceea ce este suficient.

— Atunci o cameră mai mare de joacă, spuse el cu un licăr în ochi.

— Mai vedem.

— Voi avea eu grijă de asta.

— Dacă eu voi fi de acord.

— După câte mi-aduc aminte, nu ești așa de greu de convins, o tachină el cu un zâmbet larg.

— Iată o calitate fermecătoare la un soț, rosti ea, întorcându-i zâmbetul.

— Dar e atât de plăcut să te fac fericită!

— Chiar sunt fericită.

— *Sunteți fericiți*, îi aduse aminte și, ca la un semnal, copiii năvăliră prin ușa capelei, înconjurându-i.

La petrecerea de căsătorie au fost făcute numeroase toasturi și buna-dispoziție a guvernat atmosfera întregii zile. În seara aceea

focurile de artificii promise finalizară petrecerea, într-un spectacol eiaborat de culori, pe măsura bucuriei tuturor.

Și, mult mai târziu, când liniștea din casă fusese restabilită iar copiii fuseseră duși la culcare, când musafirii se retrăseseră fiecare în camerele lor, Robbie și Roxane au intrat în dormitorul lor și, întorcându-se unul către celalalt, și-au zâmbit promițător.

Luându-i mâna, Robbie îi mângâie încet încheietura:

— Deși nunta noastră a fost perfectă, a fost *foarte* lungă.

— Dar suntem, în cele din urmă, singuri.

— Acum avem aceeași viață, murmură el simplu.

— Împreună.

— Ești obosită? Întrebă el cu un ton atent.

— Nu *chiar așa* de obosită, dacă te referi la ce cred eu, spuse ea și gura i se curbă într-un surâs.

Buze pregătite pentru sărut, gândi el, și îi atinse încet buzele cu ale lui.

— Un sărut de soț, șopti ea când buzele lui se ridicară de pe ale ei. Dar eu vreau sărutul amantului.

Sprâncenele lui negre se ridicară speculativ, cu privirea pe buzele ei de un roz randafiriu, umede de sărutul său.

— Te vreau și mai mult decât înainte, dacă asta este posibil, respiră ea profund, retrăgându-și mâna dintr-a lui, punându-și brațele în jurul taliei lui, mulându-și trupul peste forma lui înaltă, musculoasă.

— Și vrei sărutări diverse, o tachină el.

— Și iarăși sărutări.

— Îți voi da o mie de sărutări și apoi încă o sută și orice altceva vei dori.

Îi simți excitarea crescândă.

— Și dacă vreau și mai mult?

— Cât timp voi respira, zâmbi el.

— Ce plăcut! șopti ea mulțumită, fiindcă sunt obsedată să fac dragoste cu tine de parcă aș fi pierdut orice simț al proporției. Elizabeth a observat asta la mine de fiecare dată când te priveam.

— Nu cumva adorația de soție ar trebui să-și intre în îndatoriri? observă el jucăuș.

— Atâta timp cât și tu ai îndatoriri de soț.

— Adică să mă culc regulat cu tine, vrei să spui, zise el pe o voce joasă și languroasă.

— Ce bărbat receptiv, toarse ea, deși m-aș fi așteptat cel puțin la...

— Cinci minute?

— Cinci minute sunt prea mult, frumosul meu soț.

El râse din toată ființa.

— Înțelegi doar, vor fi momente când va trebui să mă ocup de chestiuni ce depășesc limitele dormitorului.

Boticul pe care îl făcu ea era atât de dulce!

— Nu așa ai spus înainte să ne căsătorim.

— Dar toate sunt altfel după căsătorie. Cunoști regulile, murmură el cu o voce mătăsoasă. Sunt lord și stăpân acum.

— Lord și stăpân... îl îngână vocea ei cu o octavă mai jos, dându-se un pas în spate, după care făcu o plecăciune drăguță, privindu-l pe sub gene. Rogu-te să-mi spui, îmi va plăcea suveranitatea ta?

— Atâta timp cât vei face ceea ce se așteaptă de la tine.

— Ai preferințe?

— Numai să fii obedientă, preciză el afabil.

— Și dacă sunt, mă vei recompensa? se auzi vocea ei moale precum catifeaua, ochii fiindu-i îndreptați spre erjecția lui evidentă.

— Aș putea fi generos, cred, promise el cu o sprânceană ridicată leneș.

Simți cum trupul i-a reacționat imediat, cu o tresărire la auzul vorbelor lui.

— Nu ai decât să-mi indici ce aștepți de la mine, șopti ea, cu ochii strălucind a dorință.

— Câtă disponibilitate...

— Nici tu nu ești tocmai dezinteresat, *my lord*.

Privi în jos, de parcă nu ar fi observat până atunci, și își plimbă încet degetele pe toată lungimea excitată.

— Ți-ar plăcea asta?

— Da, foarte mult, zise ea cu un tremur la vederea dimensiunii care se mărea și mai mult; degetele i se încleștară de dorința acută de a-l atinge.

— Atunci trebuie s-o obții, replică el cu blândețe. De îndată ce îmi vei satisface capriciile.

— Orice, șopti ea, dorind să-l atingă, cu trupul pulsându-i, umed de dorință.

— Câtă subjugare îndatoritoare, murmură el, apropiindu-se de ea ca să-i apuce mâna. Abia aștept să onorez rolul de soț.

— La fel ca și mine, replică ea.

După un interval de timp, încă respirând cu greutate, Robbie spuse:

— Cred... că am ajuns... în rai.

Cu ochii închiși, Roxane zâmbi.

Aplecându-și capul, o sărută pe nas.

— Sau, probabil, raiul *meu*.

Genele ei se ridicară încet.

— Unul de încântare binecuvântată, datorită ție.

— Datorită mie?

— Evident. De aceea te-am ales pe tine.

— *Tu m-ai ales pe mine?* Întrebă el și izbucni într-un zâmbet exploziv. De parcă te-aș fi lăsat să-mi scapi.

— Vrei să spui că tu m-ai prins în plasă?

— Și să nu uiți asta.

— Sunt prinsă la propriu sau la figurat? șopti ea seducător.

Sprâncenele lui întunecate vibrară amuzate.

— Ești din nou pregătită, nu-i așa?

— Te deranjează?

El clătină din cap.

— Sub nici o formă.

— Ce bărbat fermecător, constată ea, trasând cu degetul o urmă imaginară pe pieptul lui.

— Un soț fermecător.

— Da, da. Și al meu...

Zâmbetul ei îi bucură inima și îi dăruie toată dragostea, în acea primă noapte a căsătoriei lor, când lumea părea a fi atât de nouă.

EPILOG

Roxane a intrat în travaliu cu două luni mai devreme și, chiar dacă fuseseră aduse patru moașe la rezidența de la Bransley Hill, nici una nu era pe deplin pregătită. Nașterea s-a dovedit a fi foarte dificilă și, pe măsură ce oreleperate se lungeau, Robbie nu putea să se gândească decât la zecile de femei despre care știa că muriseră la naștere. Era mult prea banal. Ședea pe pat lângă Roxane, ținându-i mâna în mâna lui, urmărind cu câtă îndârjire lupta soția sa cu o teroare pe care nu o experimentase niciodată.

— Să facă cineva ceva, țipă el, cu vocea încordată de groază.

Nedorind să poarte responsabilitatea morții contesei, femeile au sugerat să fie chemați cei doi doctori locali. După ce Robbie a aflat despre competența celor doi doctori, ele i-au recomandat, de asemenea, și o femeie-vraci.

Toți trei au fost aduși și intervievați, iar Robbie a înclinat să aibă mai multă încredere în tânăra femeie. Spre deosebire de doctori, ea fusese singura care nu recomandase luarea de sânge.

— Contesa se va stinge dacă îi iau sânge, avertiză femeia. Nu vă îngrijați, *my lord*, doamna dumneavoastră încă mai are putere. Iar copiii pot fi mișcați.

— Copiii? întrebă el stupefiat.

— Sunt doi, *my lord*.

Îi luă câteva clipe să-și revină datorită veștilor surprinzătoare.

— Ești sigură?

Femeia părea prea tânără pentru a fi de încredere, cu statura ei mărunțică, slabă și părul negru.

— Sunt convinsă, *my lord*.

Se lăsase tăcerea, timp în care el o studie, dorind să se simtă la fel de sigur, dorind siguranță pentru supraviețuirea soției sale. Dar, când reuși să vorbească, în cele din urmă, tonul lui era tăios, hotărârea fiind luată:

— Spune-mi de ce ai nevoie, să văd dacă-ți pot obține.

În timp ce Robbie o ținea pe Roxane de mână și se ruga, femeia se puse pe lucru cu o autoritate tăcută. Copiii erau într-o poziție anormală, explicase ea. Adusese primul copil în poziția potrivită cu gesturi foarte blânde și multă îndemânare, după care scosese fetița slăbuță, atât de mică încât încăpuse în căușul palmelor lui Robbie. După care se născu și băiatul, la fel de fragil și delicat ca și sora sa. Copiii fuseseră puși imediat într-un coș încălzit.

Genele lui Roxane au fluturat și ochii i s-au deschis, când Robbie a sărutat-o pe obraz.

— S-a terminat, a șoptit el, mângâind-o pe mână cu o deosebită tandrețe. Acum odihnește-te. Sunt aici.

Ochii i s-au închis din nou chiar înainte ca el să termine de vorbit. A privit dincolo de pat la tânăra Margaret, care făcuse asemenea miracole.

— Trebuie să rămâi aici până ce doamna mea se face bine.

— Următoarele patruzeci și opt de ore vor fi critice, *my lord*, existând riscul febrei.

— Va trebui să avem grijă de contesă, să treacă cu bine de asta, a spus el, de parcă ar fi putut alunga răul doar prin manifestarea dorinței sale.

Iar în zilele următoare Robbie a părăsit camera doar pentru a-i asigura pe copii că mama lor este mai bine și pentru a li-i arăta pe fratele și surioara lor care erau acum în grija doicilor.

În zorii celei de-a treia zile s-a trezit dintr-o dată, când a simțit că Roxane se mișcase. Ea ridicase capul de pe pat, întâlnind privirea lui zâmbitoare.

— Arăți groaznic, a șoptit Roxane.

Fața lui era acoperită de o barbă care crescuse în cele trei zile, iar sub ochi avea cearcăne de nesomn.

— Tu arăți minunat, a spus el dintr-o răsuflare.

— Copiii...

— Sunt bine.

— Ceilalți?

— Nerăbdători să te vadă, când te vei simți pregătită.

— Cel puțin mă simt trează.

— Bine.

Nedorind să provoace soarta, nu spusese mai multe, dar o cerceta cu exactitatea vigilentă pe care o acumulase în ultimele zile, căutând orice semn de febră. Obrajii îi erau roz, lucru care îl liniștea.

— Vrei ceva de mâncare sau băutură?

— Chiar mi-e foame.

— Mă duc să pregătesc ceva pentru micul-dejun.

După ce Roxane a terminat de mâncat li s-a permis copiilor să o viziteze.

Fuseseră avertizați că mama lor era încă slăbită, așa că o îmbrățișară cu blândețe și îi vorbiră mai mult în șoaptă. Până ce au fost aduși în cameră surioara și frățiorul lor. Entuziasmați să-i spună mamei lor toate gesturile făcute de noii-născuți, copiii au revenit la nivelul gălăgios al vocilor.

În lunile care au urmat, familia mărită a contelui s-a stabilizat într-o viață liniștită la țară, departe de mașinațiunile politice de la Londra și Edinburgh. Iar în anii care au urmat, frații Carre s-au concentrat pe negoțul lor pe mare, obținând profituri extravagante de pe piețele lucrative ale coloniilor americane. Succesul economic le-a oferit o oarecare libertate personală sub conducerea britanică și, într-o oarecare măsură, le-a servit drept recompensă împotriva dominației engleze.

Cu hotărâre și tenacitate, membrii familiei Carre au reușit să-și conducă afacerile evitând încurcăturile politice. Departe de Curtea engleză, familiile lor s-au lărgit și au prosperat, fericirea lor crescând în aceeași măsură. Căminul și familia au devenit sursa celor mai mari plăceri, a norocului care le surâdea, acum, când minunea magică a iubirii fusese găsită, pentru totdeauna...

NOTE

¹ Ca șef al clanului Campbell, Ducele de Argyll avea mai mulți oameni în comanda sa decât erau în trupele regulate ale Scoției, și războinici mai buni decât aceștia. Pe vremea aceea, armata scoțiană era compusă din trei mii de oameni. Având o mare armată alături de sine, influența ducelui de Argyll se extindea dincolo de zona politică.

² Ducele de Hamilton, șeful partidului de independență, a fost, după Parlamentul din 1704, deosebit de inconsecvent în comportamentul său. Se zvonea încă din 1704 de disponibilitatea lui de a negocia cu regina. Roxburgh îi scria de la Londra lui Baillie de Jerviswood pe 12 decembrie 1704: „Mi s-a spus de către un prieten de-al ducelui Hamilton, cineva care îl cunoaște bine, în aceste ultime patruzeci și opt de ore, că, dacă regina ar lua în considerare această afacere, ducele Hamilton ar fi foarte mândru și plin de solitudine.” Și James Johnstone, care, ca lord-cronicar, era o figură-cheie în urmărirea intereselor scoțienilor la Londra, îi mai scria lui Jerviswood pe 13 ianuarie, 1705: „Avusesem îndoieli, dar acum sunt sigur că ducele Hamilton uneltește prin Harley cu lordul vistiernic... Probabil că i-a plătit datoriile.” Și, din nou, pe 15 februarie 1705, se adresa lui Jerviswood: „Prietenii ducelui Hamilton se grăbesc în a spune în taină marilor oameni de aici că el este *Chambre à Louer* (Cameră de închiriat). Dar, din tot ce se poate face acum, gândesc că e mult prea puțin interesantă achiziția.” Înainte ca sesiunea din 1705 să se fi terminat, totuși, Hamilton a găsit o cale să dovedească că sprijinul său merita luat în considerare.

³ Prezervativelor li se spunea „*lettre franțuzești*” deoarece erau legate la capătul deschis cu o panglică. Francezii, însă, se refereau la prezervative cu termenul de „*redingotes des Anglais*” (redingote englezești). Cea mai recentă descriere publicată despre prezervative apare în cartea lui Gabriel Fallopio *De Morbo Gallico* (Padova, 1563). În engleză a fost denumit după numele Dr. Condom, medic la curtea lui Charles II, care a condus între 1660 și 1685. În documentele lui Argyll, Myln spunea: „John, duce de Argyll, a fost făcut reprezentant guvernamental al Parlamentului pe 6 martie 1705. A adus cu el un anume instrument numit Quondam, folosit pentru coruperea unei întregi serii de doamne de calitate, ca și a domnișoarelor.” John Campbell considera că femeile erau disponibile pentru plăcerea sa și a venit la Edinburgh pregătit.

⁴ Titlul de conte scoțian nu permitea automat unui nobil scoțian să aibă un loc în Camera Lorzilor, în timp ce un titlu de conte englez aducea automat acest privilegiu. În același timp, titlul de conte englez oferea posesorului oportunitatea de a avea numeroase birouri guvernamentale lucrative, poziții și pensii. Pentru contribuția sa la realizarea Tratatului Unional, ducele de Argyll fusese

recompensat cu titlurile engleze de „baron de Chattham” și „conte de Greenwich”. Din moment ce nu a avut nici un fiu moștenitor, doar cinci fiice din cea de-a doua căsătorie, a aranjat ca fiica sa cea mai mare, lady Caroline, să aibă drepturile unui moștenitor masculin la acele titluri. Altfel ar fi fost nevoit să le treacă pe toate fratelui său mai mic, pe care nu-l putea suferi.

^v Drepturile de proprietate ale femeilor măritate din Scoția erau puternice, din anumite puncte de vedere, și limitate, din altele. Proprietatea mobilă a unei soții era sub controlul soțului, deși contractele de căsătorie puteau fi utilizate pentru a lărgi sau diminua drepturile soției. În cazul moștenirilor sau al proprietăților imobiliare, femeia căsătorită avea drepturi mai mari. Nu putea dispune de acestea fără consimțământ, dar nici soțul nu putea vinde terenurile soției fără permisiunea ei, cum nu putea nega arbitrar permisiunea soției de a dispune de proprietățile ei imobiliare separate fără un motiv clar.

Cu toate acestea, totuși, femeile necăsătorite se bucurau de drepturi legale superioare, iar văduvele erau efectiv pe același picior cu bărbații. Văduvia era singurul stadiu din ciclul de viață al unei femei când aceasta putea fi independentă din punct de vedere economic și legal. Văduvele nu numai că își puteau controla singure averea, dar erau îndreptățite prin lege la cel puțin o treime din averea mobilă a soțului lor ca și la preluarea afacerilor acestuia.

^{vi} Pentru trădarea sa, Hamilton a fost recompensat de către englezi cu un titlu de duce englez, Ordinul „Thistle și Garter”, și numirea ca ambasador la Paris. Acestea au fost însoțite și de recompense monetare generoase.

În ceea ce privește recompensele primite de Argyll, a fost arogant și prea încrezător în negocierile cu englezii. I-a scris contelui de Mar în timpul negocierilor cu curtea engleză: „My lord, este surprinzător pentru mine cum lordul-vistiernic, un om de bun-simț, se gândește să mă plimbe ca pe un servitor fără a-mi oferi măcar o recompensă. Se cuvine să fac, într-adevăr, orice serviciu Prințului, și mă voi supune Reginei pe cât de loial este posibil; dar dacă miniștrii se gândesc să mă utilizeze în numele serviciilor către ea, consider că se impune oferirea unei recompense.”

În cele din urmă, lordul-vistiernic Godolphin a fost de acord. Argyll a fost numit baron de Chattham și conte de Greenwich – mai târziu duce – și i s-a dat gradul de general în armata engleză – mai târziu comandant-operativ al forțelor engleze din Spania. Câștigurile lui obținute numai din ultima poziție au fost de aproape 100.000 lire pe an. Fratele mai mic al lui Argyll, Archibald Campbell, de numai douăzeci și trei de ani pe vremea Tratatului Unional, a fost făcut viconte de Islay, Oransay, Dunoon și Arrase.

^{VI} În tradiția scoțiană, o femeie măritată păstra numele de familie al tatălui ei. Totuși, printre clasa mijlocie din Edinburgh, apăruse convenția purtării numelui soțului pe la sfârșitul secolului al șaptesprezecelea, și devenise o normă în cel de-al optsprezecelea. Observatorul sfârșitului de secol șaptesprezece, Thomas Morer, credea că reținerea numelui de față implica independența femeilor scoțiene față de soții lor, spre deosebire de cele engleze. J. Wormald a fost de acord, și a argumentat în plus că soția și rudele ei nu erau pe de-a întregul asimilate soțului și familiei acestuia, dat fiind că descendența în Scoția era recunoscută pe linie paternă, și nu maternă, ca în Anglia.

^{VII} Daniel Defoe a dus o viață de funcționar. Fiu al unui negustor de lumânări, a fost hotărât să-și obțină un statut de gentleman. Lupta lui pentru poziție și avere a început prin decizia lui de a deveni negustor londonez. Până în 1706, când a sosit la Edinburgh (am fost autorizată să-l plasez în Scoția mai devreme), fusese pregătit pentru minister, avusese ghinion, se căsătorise cu o femeie cu stare, devenise un negustor prosper, dăduse faliment de două ori, și fusese de două ori închis și salvat din iadul închisorii Newgate de către Robert Harley, purtător de cuvânt al Camerei Comunelor. Din acel moment a devenit „omul lui Robert Harley”, și atât scrierile, cât și activitățile lui au fost îndreptate către poziția moderată ocupată de Robert Harley. A fost trimis în Scoția ca agent englez pentru a scrie propaganda pro-unională și a trimite informații despre statutul negocierilor unionale. Oficial ca negustor cu afaceri în Scoția, s-a folosit de acest rol pentru a obține informații pe care le raporta stăpânilor săi. Din glumă l-am adăugat la lista spionilor lui Queensberry.

^{IX} Cei din ordinul Covenant au avut o influență puternică prezbiteriană asupra istoriei Scoției timp de 150 ani după Reformare. Considerau regatul lor spiritual ca fiind superior statului și promulgau ideologia că fiecare persoană realiza propriul acord cu Dumnezeu. La diverse nivele de zel, pretindeau a fi bune exemple către alții de dumnezeire, sobrietate și corectitudine spre a lupta împotriva tiraniei papale; și, astfel, spre a apăra adevărata religie pentru tot restul vieții lor. Ca și în cazul altor bigoți, nu aveau nici un fel de toleranță pentru alte religii.

^X Când William de Orange a debarcat în Anglia pentru a prelua tronul de la James II, Archibald Campbell a fost de partea sa, gata de a-și reface averile. Pentru ajutorul de a-l fi pus pe William pe tron, noul rege a restaurat proprietățile sale și l-a ridicat la rangul de duce de Argyll, marchiz de Kintyre și Lome, conte de Campbell și Cowal, viconte de Lochow și Glenila, lord Inveraray, Mull, Morven și Tiry.

Când s-a ajuns la jocul șahului politic, primul duce (John Campbell-tatăl) a declarat deschis: „Când a trebuit să vorbesc, am demonstrat că și la asta sunt bun, fiind un model în îndeplinirea afacerilor Regelui, prin cumpărarea onora, vinderea altora și eliberarea unor locuri pentru alții, deși aceasta nu într-o măsură prea mare, deoarece nu este recomandabil; m-am întâlnit cu mulți, cu tutori ai unor prieteni de protejat, pe unul pe altul, după cum o cer afacerile... Cu toate acestea... îți voi trimite, spre satisfacția ta și a mea, un program, după care aș conduce treizeci de membri ai Parlamentului și la fel și afacerile.” Fiii lui Argyll datorau la fel de mult naturii cât și educației.

^{XI} Familiile moșiere din Scoția, indiferent de rang, erau unite printr-o rețea complicată de relații. Era un conglomerat de sentimente, realizări de interese comune, simț de loialitate care proveneau, parțial, din relația feudală care îi lega pe lorzi după cum îi lega pe cei mai puțin nobili de magnați și pe aceștia de rege. Capetele familiilor trebuiau să aibă localuri substanțiale și grupuri largite de acoliți, astfel încât nevoia lor de fonduri era dictată de mărimea și numărul dependenților.

^{XII} O liră scoțiană egala o doisprezecime din lira sterlină (engleză).

^{XIII} La douăzeci și unu de ani (pe atunci lord Lome), Argyll o întâlnise pe Mary Browne iar gurile rele spuneau că fusese foarte atras de ea. După o curte pasională, impetuoasă, se ajunsese la o căsătorie în grabă. Pe 30 decembrie 1701 fusese semnat contractul. Din nefericire, chiar din primele zile ale căsătoriei lor, au descoperit că nu se potriveau. Deziluzia l-a afectat pe John mai mult decât pe Mary, care încă de pe atunci avea o sănătate delicată. S-au separat imediat, dar ea a murit abia în ianuarie 1717. El s-a recăsătorit în luna iunie a aceluiași an.

^{XIV} Una din situațiile cele mai ostentative în care cei din familia Campbell s-au folosit de copii a avut loc în 1498. Fiica lui John Gawdor, Muriel, născută după moartea lui, a fost lăsată fără protector. Și erau mai mulți doritori care, de dragul averii sale, ar fi acceptat postul de tutore. Cu toate acestea, Archibald Campbell, al doilea conte de Argyll, care era înalt lord-cancelar pe vremea aceea, avea prioritate politică și a acționat primul.

Timp de aproape patru ani, Muriel a fost lăsată cu rudele ei maternelle, cei din familia Rose. Apoi, într-o bună zi, familia Campbell au venit s-o preia sub oblăduirea lor. Au oferit drept scuză faptul că era timpul ca ea să înceapă școala și au propus s-o ia în ținutul lui Argyll. S-au iscat certuri care au dus la victime de ambele părți, din familia Campbell murind șapte membri. Pe măsură

ce luptele au continuat, o parte din clanul Campbell a răpit fetița. Toată lumea știa că miza era mai mare decât copila în sine, deoarece, odată cu fuga ei în sud împreună cu familia Campbell, a plecat și averea ei.

Când Campbell de Inverliver, care conducea operațiunea, a fost întrebat dacă nu considera că șapte oameni erau un preț prea mare pentru a plăti custodia unei fetițe de patru ani care putea muri până să se poată dispune de moștenirea ei, el a replicat: „Fata nu va muri niciodată, atâta timp cât va exista o fată cu părul roșcat pe malurile Loch Awe.”

^{xv} Mulți bărbați tineri din familii bune deveneau avocați în special pentru importanța cunoștințelor juridice în politică, sau pentru conducerea proprietăților, sau pentru lărgirea educației lor. În 1720, profesorul Alexander Bayne se adresase studenților lui din anul întâi (studenții începeau universitatea mult mai devreme în zilele acelea – între 13 și 16 ani) la cursul de drept municipal de la Universitatea din Edinburgh, în modul umrător: „Dar, în afară de asta, domnilor, veți putea observa și voi ce armament constituie cunoașterea legii țării dumneavoastră... Haideți să iuăm în considerare, atunci, cunoașterea legii noastre ca cel mai de preț dar al unui gentleman, fără a lua în considerare latură utilă; și nu merită măcar din această perspectivă atenția voastră?”

^{xvi} Deoarece averea și proprietățile imobiliare erau menținute în familie cât mai mult cu putință, căsătoriile între veri erau obișnuite. Următoarea anecdotă se referă la un exemplu al variațiilor acelui obicei: la sfârșitul secolului al șaisprezecelea averea lui Thomas Craufurd s-a transmis nepoatei sale care a devenit „moștenitoarea din Crosbie”. Dar titlul și pământul reveneau unui moștenitor masculin. Pentru a-și păstra proprietatea și titlul bunicului, Jean Craufurd a fost nevoită să se căsătorească cu vărul său de-al doilea, Patrick. Problema era că Patrick era „mult prea tânăr pentru a se căsători”, fiind cu zece ani mai tânăr decât Jean. Cu toate acestea, ea „se păstră” pentru vărul său și se căsătorii cu el în 1606, când acesta împlini optsprezece ani, ea având douăzeci și opt. Astfel, cele două familii, Craufurd din Crosbie și Craufurd din Auchenames, au fost unite. Patrick și Jean au început o lungă și fericită căsnicie la Crosbie. Au avut șase fii și două fete.

^{xvii} Pe vremea aceea se bea mult. La cină, doamna casei făcea primele onoruri – toastul se închina fără nici o întârziere. Vinurile franțuzești erau cu preponderență alese, și ambele sexe beau mult. Vizitatorii englezi remarcău întotdeauna vitalitatea ocaziilor sociale din Scoția și modul în care diferențele de rang nu erau privite ca o barieră insurmontabilă, cum se întâmpla în Anglia. Evenimentele sociale

cuprindeau întotdeauna o mixtiune interesantă de invitați. Secolul al optprezecelea a fost, de asemenea, epoca taverneleor, majoritatea situate de la castel spre Watergate. Erau deschise zi și noapte. De la clerici binecunoscuți până la judecători stimați, obiceiurile taverneleor cuprindeau întreaga plajă a societății. Chiar și femeile din înalta societate participau, la unele ocazii, la petrecerile date la taverne, în special iarna, când midiile erau cele mai gustoase. Midiile și vinul de porto erau servite în vase imense de unde fiecare se putea servi fără rezervă. Ospitalitatea și vivacitatea erau o caracteristică specifică a societății scoțiene, la care femeile participau în mod egal.

^{xviii} În Anglia, doamnele părăseau masa imediat după desert și se retrăgeau în camera de primire să ia ceaiul. În Scoția, doamnele rămâneau să participe la atmosfera veselă, după desert. Fața de masă era ridicată și se aduceau vase cu vin de porto, sherry, Madeira, punch, împreună cu pahare mici. Se bea întâi în cinstea sănătății fiecărei doamne, și apoi a oaspeților, în ordinea numelor. Se practica o socializare mult mai deschisă între femei și bărbați. Cu toate acestea, pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, obiceiurile engleze se infiltraseră în Scoția, la dineuri, iar doamnele adesea se retrăgeau pentru ceai după ce masa era strânsă.

^{xix} Conducerea politică, sistemul de privilegii și utilizarea influenței erau indispensabile unui guvern. Și toată lumea era angajată în urmărirea votării propunerii unionale în cadrul Parlamentului Scoțian. Ceea ce este surprinzător sunt sumele mici necesare cumpărării acelor voturi. Cu excepția magnaților proeminenți care cereau și în general primeau sume generoase, membrii de rând ai Parlamentului care erau plătiți pentru voturile lor primeau sume modeste. Seafiel scria: „Culloden a fost cu mine; și cred că, dacă pensia îi va merge înainte, vom avea sprijinul lui.” Seafiel continuă: „Cred, de asemenea, că Bracco ne va sprijini; am căzut de acord cu el pentru două sute de lire pe an.” Queensberry scria Curții de contele Marischal că ar fi fost detașat de opoziție pentru o pensie de trei sute de lire – în acest caz se referea la lire scoțiene – o sumă foarte mică. Administratorii Curții primeau recompense mult mai însemnate. Seafiel a fost făcut viconte cu o mie de lire pensie anuală. Queensberry a primit un ducat englez și o pensie anuală de trei mii de lire pe viață. Recompensele lui Argyll și ale fratelui său erau, desigur, diferite în ceea ce privește titlurile, averile și puterea. Cei doi frați au dominat politica Scoției după moartea lui Queensberry, din 1711. La moartea lui John, din 1743, Archibald i-a moștenit titlul ca al treilea duce de Argyll și a continuat ca rege neîncoronat al Scoției până în 1761.

EDITURA ELIS

În Scoția secolului XVIII, viața de văduvă, mai ales când ești tânără și frumoasă, nu este deloc ușoară. Evenimentele politico-sociale sunt la fel de greu de înfruntat ca și avansurile bărbaților.

Iar când un tânăr de optsprezece ani se îndrăgostește și luptă cu încăpățănare să obțină ceea ce dorește, viața se complică din ce în ce mai mult.

Roșcata contesă de Kilmarnock se vede nevoită să aleagă între dragostea maternă și cea pentru atrăgătorul conte de Greenlaw. Oare va reuși să le păstreze pe amândouă?

Preț: 65.000 + 1.300 T.L. = 66.300 Lei

ISBN 973-9199-77-1